

Leo Tolstoj

UNGJILLI SHKURTIMISHT

Jeta e Jezusit

përzgjedhi dhe shqipëroi Ridvan Bunjaku
korrik-gusht 2023

Përmbajtja

NGA PARATHËNIA E LEO TOLSTOJIT	3
KAPITUJT (PA PARATHËNIET)	5
KAPITULLI I PARË: BIRI I ZOTIT	5
KAPITULLI I DYTË: ZOTI ËSHTË SHPIRT	10
KAPITULLI I TRETË: BURIMI I NJOHJES	18
KAPITULLI I KATËRT : MBRETËRIA E ZOTIT	24
KAPITULLI I PESTË: JETA E VËRTETË	31
KAPITULLI I GJASHTË: JETA E RREME	41
KAPITULLI I SHTATË: ATI DHE UNË JEMI NJË	51
KAPITULLI I TETË: JETA JASHTË KOHËS	61
KAPITULLI I NËNTË: TUNDIMET	68
KAPITULLI I DHJETË: MUNDIMET ME TUNDIMET	78
KAPITULLI I NJËMBËDHJETË: BISEDA E LAMTUMIRËS	86
KAPITULLI I DYMBËDHJETË: FITORJA E SHPIRTIT NDAJ MISHIT	91
PARATHËNIET E KAPITUJVE	99
KAPITULLI I PARË: BIRI I ZOTIT	99
KAPITULLI I DYTË: ZOTI ËSHTË SHPIRT	101
KAPITULLI I TRETË: BURIMI I NJOHJES	103
KAPITULLI I KATËRT : MBRETËRIA E ZOTIT	105
KAPITULLI I PESTË: JETA E VËRTETË	107
KAPITULLI I GJASHTË: JETA E RREME	109
KAPITULLI I SHTATË: ATI DHE UNË JEMI NJË	112
KAPITULLI I TETË: JETA JASHTË KOHËS	115
KAPITULLI I NËNTË: TUNDIMET	118
KAPITULLI I DHJETË: MUNDIMET ME TUNDIMET	121
KAPITULLI I NJËMBËDHJETË: BISEDA E LAMTUMIRËS	123
KAPITULLI I DYMBËDHJETË: FITORJA E SHPIRTIT NDAJ MISHIT	125
PËR BOTIMIN	128
<i>Bibliografia</i>	128
<i>Online</i>	128
<i>Licensimi</i>	128

Nga parathënia e Leo Tolstojit

Ndarja e Ungjillit në dymbëdhjetë ose gjashtë kapituj (nëse do ta numëronim çdo çift tematik të dy kapitujve si një) erdhi natyrshëm nga domethënia e mësimëve.

Ky është kuptimi prapa këtyre kapitujve:

1. Njeriu është biri i një burimi të pafund, biri i këtij ati jo nga mishi, po nga shpirti.
2. Dhe prandaj njeriu duhet t'i shërbejë këtij burimi në shpirt.
3. Jeta e të gjithë njerëzve ka burim hyjnor. Veç ajo është e shenjtë.
4. Dhe prandaj njeriu duhet t'i shërbejë këtij burimi në jetën e të gjithë njerëzve. Ky është vullneti i atit.
5. Veç shërbimi vullnetit të atit mund ta sjellë të vërtetën, d.m.th., një jetë me kuptim.
6. Dhe prandaj, të kënaqurit e vullnetit të vetë njeriut nuk është i nevojshëm për jetën e vërtetë.
7. Jeta e përkohshme, e vdekshme është ushqimi i jetës së vërtetë – është materiali për një jetë me kuptim.
8. Dhe prandaj jeta e vërtetë është jashtë kohës, ajo ekziston veç në të tashmen.
9. Mashtrimi i jetës me kohën: jeta e së shkuarës ose e së ardhmes e fsheh jetën e vërtetë të së tashmes nga njerëzit.
10. Dhe prandaj njeriu duhet të përpiqet ta shkatërrojë mashtrimin e jetës së përkohshme të së shkuarës dhe së ardhmes.
11. Jeta e vërtetë nuk është veç jetë jashtë kohës – e tashmja – por është edhe jetë jashtë individit. Jeta është e përbashkët për të gjithë njerëzit dhe e shpreh veten në dashuri.
12. Dhe prandaj, njeriu që jeton në të tashmen, në jetën e përbashkët të të gjithë njerëzve, bashkohet me atin – me burimin dhe themelin e jetës.

Çdo dy kapituj e kanë të përbashkët një lidhje të pasojës dhe shkakut.

(...)

Në fillim të çdo kapitulli, përveç përmbledhjes së shkurtër të përmbajtjes së tij, i paraqes edhe fjalët përkatëse nga lutja që Jezusi e përdori si model për t'i mësuar nxënësit e tij se si të luten.

Kur arrita në përfundimin e kësaj pune, e zbulova, për habinë dhe gëzimin tim, se e ashtuquajtura Lutja e Zotit nuk është gjë tjetër veçse i gjithë mësimi i Jezusit, i shprehur në formën e tij më të distiluar, pikërisht në radhën që unë i kisha aranzhuar tashmë kapitujt dhe se çdo shprehje në lutje i përgjigjet kuptimit dhe renditjes së kapitujve.

1. <i>Ati ynë</i>	Njeriu është biri i Zotit.
2. <i>Që je në qiell</i>	Zoti është burimi i përhershëm shpirtëror i jetës.
3. <i>U shenjtëroftë emri yt</i>	Le të jetë i shenjtë ky burim i jetës.
4. <i>Ardhtë mbretëria jote</i>	Le të manifestohet fuqia e tij te të gjithë njerëzit.
5. <i>U bëftë vullneti yt si në qiell</i>	Dhe le të bëhet vullneti i burimit të përhershëm, edhe në vete edhe nga vetë ai.
6. <i>ashtu në tokë dhe në mish.</i>	Ashtu edhe në jetën trupore.
7. <i>Bukën tonë të përditshme na e jep</i>	Jeta e përkohshme është ushqimi i jetës së vërtetë.
8. <i>në këtë ditë (sot)</i>	Jeta e vërtetë është në të tashmen.
9. <i>Dhe na i fal borxhet (fajet) tona, siç i falim ne borxhlinjtë (fajtorët) tanë</i>	Le të mos na e fshehin jetën e vërtetë gabimet dhe deluzionet e së shkuarës.
10. <i>Dhe mos na lër të biem në tundim.</i>	Dhe le të mos na çojnë në mashtrim.
11. <i>Por na shpëto nga e keqja.</i>	Dhe atëherë nuk do të ketë të keqe.
12. <i>Se tuat janë mbretëria dhe pushteti dhe lavdia.</i>	Dhe do të jetë pushteti, forca dhe arsyeja jote.

Kapitujt (pa parathëniet)

Kapitulli i parë: BIRI I ZOTIT

Njeriu, biri i Zotit, është i pafuqishëm në mish dhe i lirë në shpirt.

ATI YNË

Lindja e Jezu Krishtit ndodhi kështu: nëna e tij, Maria, ishte fejuar me Jozefin. Por, para se të fillonin të jetonin si burrë e grua, ndodhi që Maria mbeti shtatzënë. Ky Jozefi ishte njeri i mirë dhe nuk donte ta turpëronte Marinë; e mori për grua dhe nuk pati asnjë lidhje me të derisa ajo e lindi djalin e saj të parë dhe e quajti Jezus.

Dhe djali u rrit e u bë burrë. Dhe ishte inteligjent përtej viteve të tij.

Jezusi ishte tashmë dymbëdhjetë vjeç kur, një herë, Maria dhe Jozefi shkuan në Jeruzalem për pushime dhe e morën djalin me vete. Pushimi u krye dhe ata u nisën për në shtëpi, duke e harruar djalin. Pastaj u kujtuan dhe menduan se ai duhet të kishte ikur me djemtë e tjerë, kështu që pyetën për të gjatë rrugës. Djali nuk u gjet askund kështu që ata u kthyen në Jeruzalem pas tij.

Dhe pas tri ditësh e gjetën në një kishë, ku rrinte ulur me mësuesit, duke u bërë pyetje atyre dhe duke i dëgjuar. Dhe të gjithë mahniteshin nga inteligjenca e tij.

Nëna e tij e pa dhe i tha: “Çka na bëre kështu? Babai yt dhe unë jemi mbushur pikëllim, duke të kërkuar.”

Dhe ai u tha: “Ku më keni kërkuar? A nuk e dini se birin duhet ta kërkonin në shtëpinë e atit të tij?”

Dhe ata nuk i kuptuan fjalët e tij; ata nuk e kuptuan se kë e quante ai atë të tij. Pas kësaj, Jezusi jetoi me nënën e tij dhe iu bind asaj në çdo gjë. Dhe u zhvillua edhe në moshë edhe në njohuri.

Dhe të gjithë mendonin se Jezusi ishte biri i Jozefit. Dhe kështu ai jetoi deri në moshën tridhjetë vjeç.

Në atë kohë profeti Gjon e paraqiti veten në Jude. Gjoni jetonte në stepat e Judesë, në Jordan. Rrobat e Gjonit ishin prej leshit të devesë dhe ishin të lidhura me një rrip, dhe ai ushqehet me lëvore të pemëve dhe bimë të egra.

Ai i sfidonte njerëzit që ta ndryshonin jetën e tyre për t'u çliruar nga gabimet dhe si shenjë e këtij ndryshimi të jetës, i lante njerëzit në lumin Jordan.

Ai thoshte: "Një zë po ju thërret; shtrojeni rrugën e Zotit në shkretëtirë, bëjeni rrugën që ju çon tek ai. Bëjini të gjitha gjërat baraz, le të mos ketë ulje as ngritje, asgjë të lartë dhe asgjë të ulët. Atëherë Zoti do të jetë brenda jush dhe secili do ta gjejë shpëtimin e vet."

Dhe njerëzit e pyesnin: "Çka duhet të bëjmë?"

Ai u përgjigjej: "Kush i ka dy rroba, le t'i japë atij që nuk ka. Dhe kush ka ushqim, le t'i japë atij që nuk ka."

Dhe taksambledhësit i afroreshin dhe e pyesnin: "Çka të bëjmë ne?"

Ai u thoshte: "Mos mblidhni më shumë seç kërkohet".

Dhe ushtarët pyesnin: "Si duhet të sillemi ne?"

Ai thoshte: "Mos e ofendoni askë, mos mashtroni. Jini të kënaqur me atë që ju është dhënë."

Dhe banorët e Jeruzalemit vinin tek ai, ashtu si gjithë çifutët në rrethinat e Jordanit. Dhe pendoheshin tek ai për veprimet e tyre të këqija, dhe si shenjë e ndryshimit të jetës së tyre, ai i lante në Jordan.

Edhe besimtarët ortodoksë e të vjetër vinin te Gjoni, por fshehurazi.

Ai e zbuloi praninë e tyre dhe tha: "Ju racë e gjarpërinjve, me sa duket e keni ndjerë tashmë se është e pamundur t'i rezistoni vullnetit të Zotit. Pra, atëherë, ndryshojeni të menduarit tuaj dhe ndryshojeni besimin tuaj. Dhe nëse doni ta ndryshoni besimin tuaj, atëherë mësoni të jetë e dukshme nga frytet tuaja se e keni ndryshuar të menduarit tuaj."

“Sëpata tashmë është vendosur pranë pemës. Nëse pema jep fryte të këqija, ajo pritët dhe hidhet në zjarr. Si shenjë e ndryshimit të besimit tuaj, unë ju pastroj me ujë, por pas kësaj larjeje ju duhet të pastroheni përsëri me shpirt. Shpirti do t’ju pastrojë ashtu si padroni që e pastron lëmën e tij të drithit: e mbledh grurin dhe e djeg bykun”.

Jezusi erdhi nga Galilea në Jordan për t’u larë nga Gjoni, dhe ai u la dhe e dëgjoi predikimin e Gjonit.

Dhe nga Jordania shkoi në shkretëtirë, ku nisi ta njohë fuqinë e shpirtit. Jezusi i kaloi dyzet ditë e dyzet net në shkretëtirë pa pije dhe pa ushqim.

Dhe zëri i mishit i tha: “Po të ishe biri i Zotit të plotfuqishëm, atëherë do të mundje, me vullnetin tënd, të bëje bukë nga këta gurë, por nuk mund ta bësh këtë, kështu që siç po shihet ti nuk je biri i Zotit.”

Por Jezusi i tha vetes: “Nëse nuk mund t’i kthej gurët në bukë, atëherë kjo do të thotë se unë nuk jam biri i Zotit të mishit, por biri i Zotit të shpirtit. Unë nuk jetoj nga buka, po nga shpirti. Dhe shpirti im mund ta shpërfillë mishin.” Por megjithatë, uria e mundonte dhe zëri i mishit i foli tutje: “Nëse ti jeton nga shpirti dhe mund ta shpërfillësh mishin, atëherë mund të heqësh dorë nga mishi dhe shpirti yt do të mbetet gjallë”.

Dhe ai imagjinoi se qëndronte në kulmin e tempullit dhe zëri i mishit i tha: “Nëse je biri i Zotit, atëherë kur të hidhesh nga tempulli, nuk do të vritesh. Por një fuqi e padukshme do të të ruajë, do të të përkrahë dhe do të të çlirojë nga çdo e keqe.”

Por Jezusi i tha vetes: “Unë mund ta shpërfill mishin, por nuk mund të heq dorë tërësisht nga ai, sepse jam lindur në mish nga shpirti. I tillë ishte vullneti i atit të shpirtit tim dhe unë nuk mund ta kundërshtoj atë.”

Atëherë zëri i mishit i tha: “Nëse nuk mund t’i kundërvihesh atit tënd për t’u hedhur nga tempulli dhe për të hequr dorë nga mishi, atëherë nuk mund t’i kundërvihesh as atit tënd në çështjen që bëhesh i uritur, kur në fakt dëshiron të hash. Ti nuk duhet t’i shpërfillësh epshet e mishit. Ato janë vendosur në ty dhe ti duhet t’u shërbesh atyre.”

Dhe të gjitha mbretëritë e tokës dhe të gjithë njerëzit e saj iu paraqitën Jezusit, se si jetojnë dhe punojnë për mishin, duke pritur prej tij ndonjë shpërblim.

Dhe zëri i mishit i tha: “Ja, shiko, ata punojnë për mua dhe unë u jap atyre gjithçka që duan. Nëse punon për mua, edhe ti do ta marrësh këtë.”

Por Jezusi i tha vetes: “Ati im nuk është mish, po shpirt. Unë jetoj nga ai, e ndjej në vete në çdo kohë. Unë e respektoj veç atë dhe punoj veç për të, dhe pres shpërblime veç prej tij.”

Atëherë tundimi pushoi dhe Jezusi nisi ta njohë fuqinë e shpirtit.

Pasi e njohu fuqinë e shpirtit, Jezusi e la shkretëtirën dhe erdhi përsëri te Gjoni dhe qëndroi me të. Dhe kur erdhi koha që Jezusi të largohej nga Gjoni, Gjoni tha për të: “Ky është shpëtimtar i njerëzve”.

Në këto fjalë të Gjunit, dy nga nxënësit e Gjunit e lanë mësuesin e tyre të mëparshëm dhe i shkuan pas Jezusit.

Jezusi e pa që po e ndiqnin, u ndal dhe u tha atyre:

“Çka po ju duhet?”

Ata i thanë: “Mësues! Ne duam të jemi me ty dhe t’i mësojmë mësimet e tua.”

Ai tha: “Atëherë ejani me mua dhe unë do t’ju tregoj gjithçka.”

Ata u nisën me të dhe qëndruan me të, duke e dëgjuar deri në orën e dhjetë.

Njëri prej këtyre nxënësve quhej Andre. Andrea e kishte një vëlla, Simonin. Pasi e dëgjoi Jezusin, Andrea shkoi te vëllai i tij Simonin dhe i tha: “E kemi gjetur atë për të cilin kanë shkruar profetët dhe Moisiu, atë që do të na e shpallë shpëtimin tonë”.

Andrea e mori Simonin me vete dhe e çoi te Jezusi. Jezusi këtë vëlla të Andreas e quajti Pjetër, që do të thotë “gur”. Dhe të dy këta vëllezër u bënë nxënës të Jezusit.

Pastaj, sapo hynë në Galile, Jezusi e takoi Filipin dhe e thirri të vinte. Filipi ishte nga Beth-Saida, i njëjti fshat si i Pjetrit dhe Andreas.

Filipi, kur e njohu Jezusin, shkoi e e kërkoi vëllain e tij Natanaelin dhe i tha: “E kemi gjetur të zgjedhurin e Zotit, për të cilin kanë shkruar profetët dhe Moisiu. Është Jezusi, biri i Jozefit, nga Nazareti.”

Natanaeli u mahnit nga kjo, se ai për të cilin kishin shkruar profetët ishte nga fshati fqinj dhe tha: “E çuditshme që ky i dërguar i Zotit është nga Nazareti”.

Filipi tha: “Eja me mua, do ta shohësh dhe do ta dëgjosh vetë”.

Natanaeli ra dakord dhe shkoi me të vëllain dhe u takua me Jezusin. Dhe, kur e dëgjoi, i tha Jezusit: “Po, tash po e shoh se është e vërtetë, se ti je biri i Zotit dhe mbreti i Izraelit”.

Jezusi i tha: “Duhet ta mësoni atë që është edhe më e rëndësishme se kjo. Tash e tutje do të mësoni se qielli është i hapur dhe se njerëzit mund të komunikojnë me fuqitë e qiellit. Tash e tutje, Zoti nuk do të jetë më i ndarë nga njerëzit e tij.”

Dhe Jezusi u kthye në vendlindjen e tij në Nazaret. Dhe në ditën e shenjtë shkoi, si gjithmonë, në mbledhim dhe nisi të lexojë. Atij ia dhanë librin e Isaia. Ai e hapi dhe e lexoi atë që shkruhej në libër: “Shpirti i Zotëruesit është brenda meje. Ai më zgjodhi mua për t’ua shpallur mirësinë të palumturve dhe zemërthyerve, për t’ua shpallur lirinë të lidhurve, dritën të verbërve dhe shpëtimin e pushimin të rraskapiturve. T’u shpall të gjithëve se kjo është koha e mëshirës së Zotit.”

E mbylli librin, ia dha shoqëruesit dhe u ul; dhe të gjithë prisnin të dëgjonin se çka do të thoshte.

Dhe ai tha: “Tani kjo strofë është përmbushur para syve tuaj.”

Kapitulli i dytë: ZOTI ËSHTË SHPIRT

Dhe prandaj njeriu duhet të punojë, jo për mishin, po për shpirtin.

QË JE NË QIELL

Ndodhi që një herë, në Shabat, Jezusi po ecte nëpër një fushë me nxënësit e tij. Nxënësit ishin uritur dhe gjatë rrugës i kishin shkëputur ca kokrra drithi, i kishin qëruar kokrrat me duar dhe kishin filluar të hanin. Por sipas mësimëve ortodokse, Zoti kishte e lidhur një besëlidhje me Moisiun që kërkonte që të gjithë ta respektonin Shabatin dhe të mos bënë asgjë ditën e Shabatit. Sipas mësimit ortodoks, Zoti kishte urdhëruar që kushdo që punonte në Shabat, të goditej me gurë.

Ortodoksët e panë që nxënësit po këpusnin kallinj në Shabat dhe thanë: “Kjo nuk duhet të bëhet në Shabat. Na ndalohet të punojmë në Shabat e megjithatë ju po këputni kallinj. Zoti e caktoi Shabatin dhe urdhëroi që shkelja e tij të dënohej me vdekje.”

Jezusi e dëgjoi këtë dhe tha: “Nëse do ta kuptonit se çfarë domethënie kanë këto fjalë të Zotit: 'Unë dua dashuri dhe jo flijim', ju nuk do t'i dënonit ata për diçka që nuk shkakton asnjë faj. Njeriu është më i rëndësishëm se Shabati.”

Ndodhi një Shabat tjetër, gjersa Jezusi po jepte mësim në një mbledhim, që një grua e sëmurë iu afrua dhe i kërkoi ta ndihmonte. Dhe Jezusi filloi të kujdesej për të.

Pastaj, një më i vjetër i kishës ortodokse u zemërua me Jezusin për këtë dhe u tha njerëzve: “Në ligjin e Zotit thuhet: ‘Janë gjashtë ditë në javë për punë’ ”.

Dhe kësaj Jezusi iu përgjigj duke i pyetur legalistët ortodoksë: “Çka, pra, sipas jush: a është e ndaluar ta ndihmosh një person në ditën e Shabatit?” Dhe ata nuk dinin si të përgjigjeshin.

Atëherë Jezusi tha: “Ju mashtrues! A nuk e zgjidh secili prej jush kafshën nga grazhdi dhe e çon për të pirë në Shabat? Dhe nëse dikujt i bie delja në pus, atëherë natyrisht, a nuk vrapon dhe e nxjerr, edhe në qoftë Shabat?”

Një herë, Jezusi e pa një taksambledhës që i mblidhte taksat. Ky taksambledhës quhej Mate. Jezusi foli me të dhe Mateu e kuptoi atë, i pëlqeu mësimi i tij dhe e ftoi në shtëpinë e tij si mysafir, duke i përgatitur pije freskuese.

Kur Jezusi erdhi te Mateu, disa të njohur, taksambledhës dhe jobesimtarë po e vizitonin. Por Jezusi nuk i shmangu ata dhe u ul, ashtu si edhe nxënësit e tij.

Dhe tani ortodoksët e panë këtë dhe u thanë nxënësve të Jezusit: “Si ndodh që mësuesi juaj ha me tagrambledhës dhe me këta njerëz të tjerë tekanjozë? Përkundrazi, sipas ligjit ortodoks, Zoti na ka urdhëruar që të mos komunikojmë me jobesimtarët.”

Jezusi e dëgjoi këtë dhe tha: “Kush gëzon shëndet të mirë nuk ka nevojë për shërues, por kush është i sëmurë ka nevojë për shërues. Kuptoni se çfarë domethënie kanë fjalët e Zotit: 'Dua dashuri, e jo flijim.' Është e pamundur për mua t'i mësoj ata që e konsiderojnë veten ortodoksë që ta ndryshojnë besimin e tyre, kështu që në vend të kësaj i mësoj ata që e konsiderojnë veten tekanjozë.”

Legalistët ortodoksë erdhën te Jezusi nga Jeruzalemi. Dhe e panë që nxënësit e tij dhe ai vetë hanin bukë me duar të palara. Dhe legalistët ortodoksë filluan ta paragjykojnë për këtë, sepse ata vetë sillleshin rreptësisht sipas traditës kishtare, siç ishte kërkesa e tyre për larjen e enëve: nëse nuk janë të lara siç duhet, nuk hanë prej tyre. Dhe gjithashtu, pasi t'i bëjnë blerjet e tyre, ata nuk do të hanë asgjë nëse nuk e lajnë më parë.

Dhe legalistët ortodoksë e pyetën: “Cila është arsyeja që nuk jetoni sipas traditës kishtare, por e merrni bukën tuaj dhe e hani me duar të palara?”

Dhe ai iu përgjigj atyre: “Si ndodh që ju i thyni urdhëresat e Zotit duke i jetuar traditat e kishës? Zoti ju ka thënë: nderojeni babanë dhe nënën tuaj. Dhe juve ju lindi ideja që të gjithë mund të thonë: unë ia ofroj Zotit atë që do t'ua kisha dhënë prindërve të mi. Dhe pastaj mund të shkoni pa e ushqyer babanë dhe nënën tuaj. Kështu i shkëlpi urdhëresat e Zotit me traditën e kishës.”

“Ju mashtrues! Profeti Isaia e foli të vërtetën për ju: ‘Për shkak se ky popull më bie në gjunjë veç me fjalë dhe më nderon me gjuhën e tij, ndërsa zemra e tij është larg meje, dhe për shkak se frika e tij para meje është veç kërkesë e njeriut, të cilën ai e ka mësuar përmendësh, për këtë unë do ta kryej një veprim të mahnitshëm dhe të veçantë për këtë popull: urtia e të urtëve të tij do të bjerë dhe inteligjenca e të arsimuarve të tij do të zbehet. Mjerë ata që shqetësohen për t'i fshehur meraket e tyre nga I Përhershmi dhe që i kryejnë veprat e tyre në errësirë.’

“Pikërisht kështu, ju e lini pas atë që është e rëndësishme në ligj, pjesën që është urdhëresë e Zotit, dhe i jetoni traditat tuaja njerëzore, duke pastruar gota.”

Dhe Jezusi e mblodhi gjithë popullin dhe tha: “Dëgjoni të gjithë dhe kuptoni. Nuk ka asgjë në botë që mund të hyjë në një person dhe ta ndotë atë, por ajo që del prej tij, është ajo që e ndot një person. Le të ketë dashuri dhe bamirësi në shpirtin tuaj dhe atëherë gjithçka do të jetë e pastër. Përpiquni ta kuptoni këtë.”

Dhe kur u kthye në shtëpi, nxënësit e pyetën se çfarë kuptimi kishin ato fjalë.

Dhe ai tha: “As ju nuk e kuptuat, a? A nuk e kuptoni se të gjitha gjërat e jashtme dhe të vdekshme nuk mund ta ndotin një person? Sepse i hyjnë në bark dhe jo në shpirt. I hyjnë në bark dhe i dalin nga pjesa e pasme me jashtëqitje. Veç ajo që del nga njeriu, ajo që del nga shpirti i tij, mund ta ndotë njeriun.

“Kjo për shkak se e keqja vjen nga shpirti i njeriut: kurvëria, ligësia, vrasja, vjedhja, babëzia, keqdashja, mashtrimi, pafytyrësia, xhelozia, shpifja, krenaria dhe çdo lloj marrëzie. E gjithë kjo e keqe vjen nga shpirti i njeriut dhe veç këto gjëra mund ta ndotin një person.”

Pas kësaj, u afrua festa e Pashkës dhe Jezusi erdhi në Jeruzalem dhe hyri në tempull.

Në verandën e tempullit qëndronin bagëti: lopë, dema dhe desh. Aty ishte ndërtuar edhe një kafaz për pëllumbat. Prapa kësaj ishin ngritur kabina për këmbyesit e parave. E gjithë kjo ishte e nevojshme për t'i bërë oferta Zotit. Ata vrisnin dhe e bënë ofertën në tempull. Kjo ishte metoda e lutjes për çifutët, siç u ishte mësuar atyre nga legalistët ortodoksë.

Jezusi hyri në tempull, e tundi një kamxhik, e dëboi të gjithë bagëtinë nga veranda, i liroi të gjithë pëllumbat dhe i shpërndau të gjitha paratë. Dhe urdhëroi që asnjë nga këto gjëra të mos çoheshin në tempull.

Ai tha: “Profeti Isaia ju tha: ‘Shtëpia e Zotit nuk është tempulli në Jeruzalem, por e gjithë bota e popullit të Zotit’. Dhe përveç kësaj, profeti Jeremia ju tha: ‘Mos u besoni fjalëve të rreme se si kjo është shtëpia e Të Përhershmit. Mos e besoni këtë, por në vend të kësaj ndryshojeni jetën tuaj dhe mos gjykoni në mënyrë të rreme, mos e shtypni udhëtarin, vejushën ose jetimin, mos derdhni gjak të pafajshëm dhe mos ejani në shtëpinë e Zotit e të thoni: Tani mund t’i bëjmë punët tona të turpshme në paqe. Mos mendoni se një strofkë e banditëve mund të jetë shtëpia e atit.’ ”

Dhe çifutët e ngritën argumentin dhe i thanë: “Ti po thua se adhurimi ynë është i gabuar; si do ta vërtetosh këtë?”

Dhe, duke u kthyer për t’iu drejtuar atyre, Jezusi tha: “Rrëzojeni këtë tempull dhe për tri ditë unë do ta ngre një tempull të ri, të gjallë.”

Dhe çifutët thanë: “Si do ta bësh tash një tempull të ri, kur u deshën dyzet e gjashtë vjet për ta ndërtuar këtë?”

Dhe Jezusi u tha: “Po ju flas për diçka që është më e rëndësishme se tempulli. Ju nuk do t’i thoshit këto gjëra nëse do ta kuptonit se çfarë domethënie kanë këto fjalë të profetëve: ‘Unë, Zoti, nuk u gëzohem ofertave tuaja, por i gëzohem dashurinë suaj për njëri-tjetrin.’ Tempulli i gjallë është e gjithë bota e njerëzve kur ata e duan njëri-tjetrin.”

Dhe pastaj në Jeruzalem, shumë njerëz filluan të besojnë në atë që e kishte thënë ai. Por ai vetë nuk besonte në asgjë të jashtme, sepse e dinte se të gjitha gjërat janë brenda personit. Ai nuk kishte nevojë që dikush t’i mësonte për njeriun, sepse ai e dinte se brenda njeriut është një shpirt.

Dhe një herë, Jezusi duhej të udhëtonte nëpër Samari. Ai eci pranë fshatit samaritan Sihar, afër vendit që Jakobi ia kishte dhënë Jozefit, birit të tij. Aty ndodhej pusi i Jakobit. Jezusi ishte i lodhur nga rruga dhe u ul te pusi, dhe nxënësit e tij shkuan në qytet për të marrë bukë.

Dhe një grua erdhi nga Sihari për ujë. Jezusi i kërkoi asaj diçka për të pirë.

Dhe ajo i tha: “Si po më kërkon diçka për të pirë? Në fund të fundit, ju çifutët nuk shoqëroheni me ne samaritanët.”

Dhe ai i tha: “Po të më njihje dhe po ta dije atë që e mësoj unë, nuk do ta thoshe këtë, por do të më jepje diçka për të pirë dhe unë do të ta jepja ujin e jetës. Kushdo që pi nga uji yt do të ketë përsëri etje. Por kushdo që pi nga uji im deri të ngopet do të jetë i kënaqur përgjithmonë dhe ky ujë i imi do ta udhëzojë në jetën e përhershme.”

Gruaja e kuptoi që ai po fliste për hyjnoren dhe i tha: “E shoh që je profet, nëse do, më mëso. Por si mund të ma mësosh mua hyjnoren kur ti je çifut e unë samaritane? Populli ynë i lutet Zotit në këtë mal, e ju çifutët thoni se shtëpia e Zotit është veç në Jeruzalem. Ju nuk mund të ma mësoni hyjnoren sepse ju e keni një besim dhe ne e kemi një tjetër.”

Dhe Jezusi i tha: “Më beso, grua, tashmë ka ardhur koha kur njerëzit do të pushojnë së luturi atit, qoftë këtu në këtë mal, qoftë në Jeruzalem. Sepse nëse i luten Zotit, atëherë i luten asaj që nuk e njohin, por nëse i luten atit, atëherë i luten dikujt që është e pamundur të mos e njohin.

“Ka ardhur koha që nderuesit e vërtetë të Zotit nuk do ta adhurojnë Zotin, por do ta adhurojnë atin në shpirt dhe në veprim. Këta janë lloji i nderuesve që i duhen atit. Zoti është shpirt dhe ne duhet ta adhurojmë atë në shpirt dhe në veprim.”

Gruaja nuk mund t'i binte në fije se çka i kishte thënë ai, kështu që tha: “Dëgjova se po vinte i dërguari i Zotit, ai që quhet i vajosuri. Ai mandej do të na tregojë gjithçka.”

Dhe Jezusi i tha: “Unë jam pikërisht ai, duke folur me ty tani. Mos e pritni askë tjetër.”

Pas kësaj, Jezusi erdhi në tokën e Judesë dhe jetoi atje me nxënësit e tij dhe dha mësim. Në atë kohë, Gjoni u jepte mësim njerëzve pranë Salimit dhe i lante ata në lumin Enon. Sepse Gjoni ende nuk ishte futur në burg.

Dhe filloi një debat midis nxënësve të Gjonit dhe nxënësve të Jezusit se cili është më i mirë: pastrimi i Gjonit në ujë apo mësimet e Jezusit.

Dhe erdhën te Gjoni dhe i thanë: “Epo, ti pastron me ujë dhe Jezusi veç jep mësim; e megjithatë të gjithë shkojnë tek ai. Çka na thua për të?”

Gjoni tha: “Një njeri nuk mund të japë mësim fare, nëse Zoti nuk i jep mësim atij. Kushdo që flet për gjëra tokësore është tokësor, por nëse dikush flet për Zotin, atëherë ai është nga Zoti. Është e pamundur të vërtetohet se a janë nga Zoti apo jo nga Zoti fjalët që ata i thonë. Zoti është shpirt, i pamundur të matet

dhe i pamundur të provohet. Kushdo që i kupton fjalët e shpirtit do të jetë në gjendje të provojë me këtë kuptim se ai është nga shpirti.

“Ati, duke e dashur të birin, i dha gjithçka. Kushdo që beson në birin ka jetë të përhershme; dhe kush nuk beson në birin nuk ka jetë. Zoti është shpirti brenda njeriut.”

Pas kësaj, një besimtar ortodoks erdhi te Jezusi dhe e ftoi në shtëpinë e tij për mëngjes. Ai shkoi e hyri brenda dhe u ul në tavolinë. Besimtari ortodoks e vërejti se nuk u pastrua para mëngjesit dhe mbeti i habitur.

Dhe Jezusi i tha: “Ju ortodoksë lani gjithçka përjashta: por a jeni të pastër përbrenda? Jini bamirës ndaj njerëzve dhe të gjithë do të jenë të pastër.”

Dhe gjersa ai ishte ulur në shtëpinë e besimtarit ortodoks, nga qyteti erdhi një grua që ishte kurorëshkelëse. Ajo e kishte zbuluar se Jezusi ishte në shtëpinë e besimtarit ortodoks dhe kështu shkoi atje dhe e solli një shishe me parfume. U gjunjësua para këmbëve të tij, filloi të qajë dhe derdhi lot në këmbët e tij, i fshiu me flokët e saj dhe derdhi parfum nga shishja.

Besimtari ortodoks e pa këtë dhe mendoi me vete: “Ai nuk mund të jetë vërtet profet. Nëse ai do të ishte vërtet profet, do ta kuptonte se çfarë lloj gruaje po ia lante këmbët, do ta kuptonte se kjo është grua kurorëshkelëse dhe nuk do ta lejonte që t'i afrohej as që ta prekte atë.”

Jezusi e mori me mend këtë, u kthye nga ai dhe i tha: “A të ta them atë që e mendoj?”

“Ma thuaj,” tha burri.

Dhe Jezusi tha: “Ja çka: dy burra u bënë borxhlinj të një padroni, njëri për pesëqind njësi të parave dhe tjetri për pesëdhjetë. Dhe as njëri dhe as tjetri nuk kishin asgjë me të cilën do ta paguanin borxhin. Padroni i fali të dytë. Atëherë, sipas mendimit tënd, kush do ta dojë më shumë padronin dhe do të kujdeset më shumë për të?”

Dhe njeriu tha: “Të gjithë e dinë se do të ishte ai që e kishte borxhin më të madh”.

Jezusi tregoi kah gruaja dhe tha: “Kështu është me ty dhe me këtë grua. Ti e konsideron veten ortodoks dhe për rrjedhojë një borxhli të vogël, ajo e konsideron veten kurorëshkelëse dhe rrjedhimisht një borxhlike e madhe. Unë erdha te ti, në shtëpinë tënde dhe ti nuk më ofrove ujë për t'i larë këmbët; e ajo

po m'i lan këmbët me lot dhe po m'i than me flokët e saj. Ti nuk më puthe, por ajo po m'i puth këmbët. Ti nuk më ke ofruar vaj për ta lyer kokën time, por ajo po m'i lyen këmbët me parfume të shtrenjta.

“Ai që e konsideron veten ortodoks nuk do ta kryejë asnjë akt të dashurisë. Dhe ai që e konsideron veten pabesimtar do të kryejë akte të dashurisë. Dhe aktet e dashurisë do t'ju çlirojnë nga çdo gabim.”

Dhe i tha asaj: “Po, ti e ke shpëtuar veten nga gabimet e tua”.

Jezusi tha: “E gjithë çështja me besimin është se çka e konsideron njeriu veten. Kushdo që e konsideron veten të mirë në besimin e tij nuk do të jetë i mirë; dhe kushdo që e konsideron veten të keq në besimin e tij, do të jetë i mirë.”

Dhe Jezusi tha më tej: “Një herë dy burra hynë në tempull për t'u lutur; njëri ishte ortodoks, tjetri taksambledhës pabesimtar. Besimtari ortodoks u lut kështu: ‘Të falënderoj o Zot, që nuk jam si të tjerët: nuk jam koprrac, as mashtrues, as i shturur e i poshtër si ky taksambledhës këtu. Unë agjëroj dy ditë në javë dhe e paguaj një të dhjetën për të gjitha pasuritë e mia.’

“Por taksambledhësi qëndroi larg dhe nuk guxoi ta shikonte qiellin, por thjesht e goditi veten në gjoks dhe murmuriti: ‘Zot! Më shiko mua, një njeri i pavlerë.’

“E pra? Ky ishte më i mirë se ortodoksi, sepse ai që e lartëson veten do ta ulin dhe ai që e ul veten do ta lartësojnë.”

Dhe pas kësaj, disa nxënës të Gjonit erdhën te Jezusi dhe i thanë: “Pse, bashkë me ortodoksët, ne agjërojmë kaq shumë dhe nxënësit e tu nuk agjërojnë fare? Sepse sipas ligjit ortodoks, Zoti na ka urdhëruar të agjërojmë.”

Dhe Jezusi u tha: “Për sa kohë që dhëndri është në dasmë, askush nuk mund të jetë i pikëlluar. Veç kur nuk ka dhëndër ata janë të pikëlluar. Nëse ka jetë, atëherë nuk ka nevojë të jeni të pikëlluar.

“Është e pamundur ta kombinoni adhurimin e jashtëm me aktet e dashurisë. Është e pamundur ta kombinoni mësimin e vjetër të adhurimit të jashtëm me mësimin tim për të kryer akte të dashurisë ndaj të afërmit. Ta kombinosh mësimin tim me atë të vjetrin është njësoj si ta grisësh një copë pëlhere nga një veshje e re dhe ta qepësh në një të vjetër. Kështu që ju e grisni të renë dhe nuk arrini ta riparoni të vjetrën. Duhet pranuar timen në tërësi ose të vjetrën në tërësi. Dhe pasi ta keni pranuar mësimin tim, është e pamundur t'i mbaheni atij të vjetrit me pastrim, agjërim dhe Shabate. Po kështu, është e pamundur të derdhni verë

të re në enët e vjetra të lëkurës, sepse lëkurat do të shpërthejnë dhe vera e re do të rrjedhë. Por vera e re duhet të derdhet në enë të reja të lëkurës dhe edhe njëra edhe tjetra do të mbeten të plota.”

Profecia vijuese e Isaias u përmbush në Jezusin: “Njerëzit ishin në errësi dhe papritmas e panë dritën. Njerëzit jetonin në errësinë e vdekjes dhe për ta papritmas shkëlqeu një dritë.”

Dhe edhe një tjetër nga profecitë e Isaias u realizua: “Ja, këtu është fëmija im i dashur. Shpirti im kënaqet me të. Sepse shpirti im është brenda tij dhe ai do t'ua shpallë të vërtetën të gjitha kombeve. Ai nuk debaton dhe nuk bërtet dhe zëri i tij nuk dëgjohej në rrugë. Që e vërteta të triumfojë mbi gënjeshtren, ai nuk do ta grisë kashtën dhe nuk do t'i shuajë dritat e natës. Në mësimet e tij njerëzit do të kenë shpresë.”

Dhe shumë njerëz e ndiqnin gjersa ai ecte nga qyteti në fshat duke e shpallur mirësinë e vërtetë.

Kapitulli i tretë: BURIMI I NJOHJES

Jeta e çdo njeriu gufoi nga burimi i shpirtit të atit.

U SHENJTËROFTË EMRI YT

Pas kësaj, nxënësit e Gjonit erdhën për ta pyesnin Jezusin se a ishte ai për të cilin fliste Gjoni, se a do ta zbulonte mbretërinë e Zotit dhe do a t'i ripërtërinte njerëzit në shpirt.

Jezusi u përgjigj dhe tha: "Shikoni dhe dëgjoni, dhe pastaj i thoni Gjonit se a ka mbërritur mbretëria e Zotit dhe se a po ripërtërihen njerëzit në shpirt. Tregoni atij se si e predikoj unë mbretërinë e Zotit.

"Te profecitë thuhet se kur të vijë mbretëria e Zotit, të gjithë njerëzit do të bekohen. Epo, atëherë thoni atij se mbretëria ime e Zotit është e tillë që të varfrit janë të bekuar. Dhe kushdo që më kupton do të jetë i bekuar."

Dhe, pasi i la nxënësit e Gjonit të shkonin, Jezusi filloi t'u fliste njerëzve se çfarë mbretërie e Zotit ishte ajo që e kishte shpallur Gjoni.

Ai tha: "Kur shkuat të pagëzoheshit nga Gjoni në shkretëtirë, çka shkuat të shihni? Edhe legalistët ortodoksë shkuan por nuk e kuptuan se çka po shpallte Gjoni. Dhe e konsideruan të pavlerë. Kjo specie, legalistët ortodoksë, e konsiderojnë të vërtetë veç atë që e shpikin vetë dhe që e dëgjojnë nga njëri-tjetri, dhe i vetmi ligj që e marrin parasysht është ai që e shpikin vetë. Por ata nuk e dëgjojnë dhe nuk e kuptojnë atë që e tha Gjoni dhe atë që e them unë. Nga ajo që e tha Gjoni, ata kuptojnë vetëm se ai agjëroi në shkretëtirë, dhe prandaj thonë: 'Ai e ka një djall brenda.'

"Nga kjo që po them unë, ata vetëm e kanë kuptuar se unë nuk agjëroj dhe prandaj thonë: 'Ai ha dhe pi me tagrambledhësit dhe mëkatarët dhe është miqësor me ta'. Si fëmijët e vegjël në rrugë, ata bisedojnë me njëri-tjetrin dhe habiten që askush nuk i dëgjon. Dhe urtia e tyre është e dukshme në veprimet e tyre. Nëse do të donit ta shihnit një burrë të veshur me rroba të shtrenjta, atëherë shumë njerëz të tillë jetojnë në pallate pikërisht këtu.

"Çka, a nuk e patë këtë në shkretëtirë? Mendoni se keni shkuar atje sepse Gjoni ishte një profet si të tjerët? Mos mendoni kështu. Gjoni nuk ishte një profet

si të tjerët; ai ishte më i madh se të gjithë profetët. Ata profetizuan se çka mund të ndodhte. Ai ua shpalli njerëzve atë që është: domethënë, se mbretëria e Zotit ka qenë dhe është në tokë. Me të vërtetë po ju them: askush më i madh se Gjoni nuk ka lindur kurrë. Ai e shpalli mbretërinë e Zotit në tokë dhe prandaj është më i madh se të gjithë.

“Ligji dhe profetët – e gjithë kjo ishte e nevojshme për Gjonin. Dhe që nga koha e Gjonit e deri më tash, është shpallur se mbretëria e Zotit është në tokë dhe se ai që e bën përpjekjen do të hyjë në të.”

Dhe ortodoksët erdhën te Jezusi dhe nisën ta pyesnin se si dhe kur do të vinte mbretëria e Zotit.

Ai iu përgjigj atyre: “Mbretëria e Zotit që unë e predikoj nuk është ajo që e predikuan profetët e mëparshëm. Ata thanë se Zoti do të vinte me lloje të ndryshme të pamjeve të dukshme dhe unë po flas për një mbretëri të tillë të Zotit, ardhja e së cilës do të jetë e pamundur të shihet me sy.

“Dhe nëse ju thonë: ‘Shiko, erdhi ose po vjen’, ose ‘Shiko, ja ku është’, mos u besoni. Mbretëria e Zotit nuk është në një kohë apo në ndonjë vend. Ajo është si rrufeja - është këtu, atje dhe kudo. Dhe nuk ka kohë e vend, sepse mbretëria e Zotit që unë e predikoj është brenda jush.”

Pas kësaj, një nga ortodoksët, ndër krerët e çifutëve, Nikodemi, erdhi natën te Jezusi dhe i tha: “Ti nuk na urdhëron ta mbajmë Shabatin, nuk na urdhëron ta zbatojmë ligjin e pastrimit, nuk na urdhëron të bëjmë flijime ose të agjërojmë; e shkatërrove tempullin, thua për Zotin se ai është shpirt dhe se mbretëria e Zotit është brenda nesh. Çfarë lloj mbretërie e Zotit është kjo?”

Dhe Jezusi iu përgjigj: “Duhet ta kuptosh se nëse një person është ngjizur nga qielli, atëherë brenda tij duhet të ketë diçka nga qielli”.

Nikodemi nuk e kuptoi këtë dhe tha: “Si mundet që një person, nëse është ngjizur nga mishi i babait, pastaj plakët, të zvarritet përsëri në barkun e nënës së tij dhe të ngjizet përsëri?”

Dhe Jezusi iu përgjigj: “Kupto çka po them. Unë po them se, përveç mishit, një person ngjizet edhe në shpirt, pra çdo person ngjizet edhe në mish edhe në shpirt dhe se për këtë arsye mbretëria e qiellit mund të ekzistojë brenda tij.

Mishi vjen nga mishi. Shpirti nuk mund të lindë nga mishi; veç shpirt mund të vijë nga shpirti. Shpirti është ajo që jeton brenda teje, duke jetuar lirshëm dhe me inteligjencë dhe për të cilin nuk mund të dish as fund e as fillim. Çdo njeri e ndjen brenda vetes. Dhe pra, pse u habite kaq shumë që të thashë se duhet të ngjizesh nga qielli?”

Nikodemi tha: “Megjithatë, nuk besoj se mund të jetë kështu.”

Pastaj Jezusi i tha: “Çfarë mësuesi je, nëse nuk e kupton këtë! Duhet ta kuptosh se këtë nuk e bazoj në asnjë lloj urtie të veçantë; unë e interpretoj veç atë që ne të gjithë e dimë, dhe e konfirmoj me atë që ne të gjithë mund ta shohim. Si mund të besosh në atë që është në qiell, nëse nuk beson në atë që është në tokë, në atë që është brenda vetes sate?”

“Askush nuk ka qenë ndonjëherë në qiell dhe njeriu është i vetmi banor i tokës, që ka zbritur nga qielli, duke qenë vetë nga qielli. E tash, ne duhet ta lartësojmë këtë bir qiellor që ekziston brenda njeriut, ashtu që të gjithë të besojnë në të dhe të mos shuhen, por në vend të kësaj ta kenë jetën qiellore.

“Në fund të fundit, nuk ishte për t’i rrënuar njerëzit, por për të mirën e tyre që Zoti ua dha njerëzve birin e tij, i cili është njësoj si ai. Në fund të fundit, ai e ofroi atë, ashtu që të gjithë të besonin në të dhe të mos shuheshin, por në vend të kësaj ta kishin jetën e përhershme. Në fund të fundit, nuk ishte për t’i shkatërruar njerëzit e botës që ai e çoi birin e tij, jetën, në botën e njerëzve; ai e çoi birin e tij, jetën, që bota të jetojë me anë të tij. Kush ia beson jetën atij nuk do të vdesë, dhe kush nuk ia beson jetën atij do ta shkatërrojë veten sepse nuk besuan se mund të ketë jetë.

“Ndarja (vdekja) ndodh meqë, kur jeta vjen në botë, vetë njerëzit largohen prej saj. Jeta është drita e njerëzve. Drita erdhi në botë, por njerëzit e preferojnë errësirën ndaj dritës dhe nuk lëvizin kah drita. Pra, kushdo që bën keq nuk lëviz kah drita; prandaj veprimet e tij janë të padukshme dhe ai e privon veten nga jeta. Dhe kush jeton në të vërtetën shkon kah drita, prandaj veprimet e tij janë në dritë dhe ai ka jetë dhe e bashkon veten me Zotin.

“Mbretëria e Zotit duhet kuptuar ndryshe nga ajo si ke menduar ti, për shembull, se për të gjithë njerëzit, në një kohë të caktuar dhe në një vend të caktuar do të vijë mbretëria e Zotit. Kuptoje në këtë mënyrë: se në të gjithë botën, disa njerëz, ata që mbështeten te biri qiellor i njerëzimit, e bëjnë veten gjithmonë bij të mbretërisë, ndërsa të tjerët që nuk mbështeten tek ai shkatërrohen. Ati i atij shpirti brenda një personi është ati veç i atyre që e njohin veten si bij të tij. Dhe prandaj, në sytë e tij mund të ekzistojnë veç ata që e ruajnë brenda vetes atë që ua ka dhënë ai.”

Dhe më pas Jezusi filloi t'ua shpjegonte njerëzve se çka ishte mbretëria e Zotit dhe e shpjegoi këtë me shëmbëlltyra (alegori).

Ai tha: “Ati shpirtëror e mbjell jetën e njohjes (dijes) në botë, krejtësisht njësoj si një bujk që mbjell fara në arën e tij. Ai mbjell në të gjithë arën, pa dalluar se ku mund të bjerë secila farë. Dhe tani, disa farëra bien në rrugë dhe zogjtë fluturojnë poshtë dhe i çukisin. Dhe të tjera bien në shkëmbinj. Dhe mezi do të rriten në shkëmbinj, por do të thahen, sepse nuk kanë ku të zënë rrënjë. E ca të tjera bien nëpër shkurre, shkurret e mbysin kokrrën, kështu që kërcellet ngriten, por nuk lulëzojnë. Dhe të tjera bien në tokë të mirë, ato mbijnë dhe i kompensojnë farat e humbura dhe e ofrojnë grurin e tyre dhe lulëzojnë; disa të shumëzuara njëqindfish, disa gjashtëdhjetëfish e disa tridhjetëfish.

“Dhe pikërisht kështu, Zoti e mbolli shpirtin brenda njerëzve, në disa ai zhduket, dhe në disa kthehet, i shumëzuar njëqind herë. Këta janë njerëzit që e përbëjnë mbretërinë e Zotit.

“Prandaj, mbretëria e Zotit nuk është ashtu siç mendoni ju, se Zoti do të vijë të mbretërojë mbi ju. Zoti veç e mbolli shpirtin dhe mbretëria e Zotit do të jetë veç brenda atyre që e ruajnë atë. Zoti nuk i kontrollon njerëzit dhe, si një bujk, hedh fara në tokë dhe nuk mendon vetë për ta.

Farat bymehen vetë, mbijnë, rriten në bimë, në kërcell, në kokë të kokrrave dhe më pas e prodhojnë një bërthamë. Dhe vetëm pasi të piqen, bujku i dërgon korrësit ta kositin arën. Pikërisht kështu, Zoti ia i dha botës birin e tij, një shpirt, dhe shpirti do të rritet në botë dhe bijtë e shpirtit do ta përbëjnë mbretërinë e Zotit.

“Ashtu si një grua që ia shton tharmin brumit: e përzien me miellin dhe më pas e ndal brumosjen dhe pret që të fermentohet vetë dhe të ngritet. Gjersa njerëzit janë ende duke jetuar, Zoti nuk hyn në jetën e tyre; ai ia dha botës shpirtin dhe vetë shpirti jeton brenda njerëzve, duke e formuar mbretërinë e Zotit. Për shpirtin nuk ka vdekje dhe as të keqe. Vdekja dhe e keqja janë për mishin dhe jo për shpirtin.

“Ja me çka mund të krahasohet mbretëria e Zotit: një bujk mbolli fara të mira në arën e tij. Bujku është ati shpirtëror; ara është toka; farat e mira janë bijtë e mbretërisë së Zotit.

“Tani, bujku u shtri për të fjetur dhe një armik erdhi për të mbjellë barëra të këqija në arë. Armiku është tundimi, egjrat janë bijtë e tundimit.

“Pastaj punëtorët erdhën te padroni dhe i thanë: 'A ke mbjellë fara të këqija? Në arën tënde janë shfaqur shumë barëra të këqija. Na dërgo dhe ne do të shkojmë ta pastrojmë fushën.’

Dhe bujku tha: 'Nuk ka nevojë; do të mund të nisnit t'i nxirrnit barërat e këqija dhe ta shkelnit grurin duke e bërë këtë. Le të rriten së bashku. Të korrat do të vijnë, pastaj do t'i urdhëroj korrësit t'i nxjerrin egjrat, do t'i djeg dhe do ta mbledh grurin në kasollen time.'

“Të korrat janë fundi i jetës njerëzore dhe korrësit janë fuqitë e qiellit. Ata i djegin egjrat dhe gruri do të pastrohet dhe do të mblidhet. Pikërisht kështu, në fund të jetës, gjithçka që ishte truk i kohës do të zhduket dhe do të mbetet veç jeta e vërtetë – jeta në shpirt. Për atin shpirtëror nuk ka të keqe. Shpirti e ruan atë që i nevojitet dhe ajo që nuk vjen prej tij, nuk ekziston për të.

“Mbretëria e Zotit është si një rrjetë e peshkimit. Ata i shtrijnë rrjetat e peshkimit përgjatë detit dhe i kapin të gjitha llojet e peshqve. Dhe më pas, kur e nxjerrin, i ndajnë mbeturinat dhe i hedhin përsëri në det. Dhe kështu do të jetë në fund të kohës: fuqia e qiellit do t'i zgjedhë të mirët dhe të këqijtë do të hidhen tutje.”

Dhe gjersa mbaroi së foluri, nxënësit e tij filluan ta pyesnin: “Si duhet t'i kuptojmë këto shëmbëlltyra?”

Dhe ai u tha atyre: “Këto shëmbëlltyra duhen kuptuar në dy mënyra. Në fund të fundit, unë i tregoj të gjitha këto shëmbëlltyra, sepse ka disa, si ju, nxënësit e mi, që e kuptojnë pjesërisht natyrën e mbretërisë së Zotit, që e kuptojnë se mbretëria e Zotit është brenda çdo personi dhe kuptojnë se si të hyjnë në të; dhe pastaj ka të tjerë që nuk e kuptojnë. Të tjerët shikojnë, por nuk shohin, dhe dëgjojnë, por nuk kuptojnë, sepse u janë majmur zemrat. Tash unë i tregoj këto shëmbëlltyra në dy nivele, për njërin grup si dhe për tjetrin. Disave u flas për Zotin, për atë që Zoti e konsideron të jetë mbretëria e tij dhe ata mund ta kuptojnë këtë. Juve, ndërkaq, ju flas për atë se çka është mbretëria e Zotit për ju, ajo që është brenda jush.

“Dhe kushtojini vëmendje. Kuptojeni si duhet shëmbëlltyrën e mbjellësit. Për ju, ja çka domethënë shëmbëlltyra: E keqja i vjen kujtdo që e ka kuptuar domethënien e mbretërisë së Zotit, por nuk e ka pranuar në zemrën e tij: ajo e rrëmben atë që është mbjellë. Kjo është fara që ra në rrugë. Ajo që u mboll mbi gurë, është ai që pranon menjëherë me gëzim. Por nuk ka rrënjë brenda tij, dhe kështu ai e pranon atë veç për një kohë dhe pastaj gjen kufizime dhe persekutim për shkak të kuptimit të mbretërisë dhe kështu largohet prej saj. Ajo që është mbjellë nëpër shkurre, është ai që e ka kuptuar domethënien e mbretërisë, por shqetësimet e kësaj bote dhe lakmia për pasurira e shuajnë kuptimin tek ai dhe

ai nuk jep fryt. Dhe ai që është mbjellë në tokë të mirë, është ai që e ka kuptuar domethënien e mbretërisë dhe e ka pranuar në zemrën e tij. Ky jep fryte, disa të shumëzuara njëqindfish, disa gjashtëdhjetëfish dhe disa tridhjetëfish. Dhe kujt do që mbahet do t'i jepet shumë; por kushdo që nuk mbahet do t'i merret gjithçka.

“Dhe prandaj, kini kujdes se si i kuptoni këto shëmbëlltyra. Kuptojini ato që të mos bini në grackën e gabimeve, ofendimeve ose shqetësimeve, por të jepni fryte tridhjetëfish, gjashtëdhjetëfish ose njëqindfish më shumë. Në shpirt, mbretëria e qiellit lulëzon nga asgjëja, por ajo jep gjithçka. Si fara e mështeknës, më e vogla nga të gjitha farat, kur rritet, është më e madhe se të gjitha pemët e tjera dhe zogjtë e qiellit i ndërtojnë foletë e tyre në të.”

Kapitulli i katërt : MBRETËRIA E ZOTIT

Dhe prandaj vullneti i atit është jeta dhe mirësia për të gjithë njerëzit.

ARDHTË MBRETËRIA JOTE

Dhe Jezusi ecte nga qyteti në fshat dhe i mësonte të gjithë njerëzit për bekimin e përmbushjes së vullnetit të atit. Jezusit i vinte keq që ata po shuheshin, duke mos e ditur se çka ishte jeta e vërtetë, duke nxituar përreth dhe duke e torturuar veten pa e ditur pse, si qengja të lënë pa mbikëqyrje nga bariu i tyre.

Një herë, një turmë e njerëzve u mbledhën rreth Jezusit për t'i dëgjuar mësimet e tij, dhe ai u ngjit në një mal dhe u ul. Nxënësit e tij e rrethuan. Dhe Jezusi filloi t'u shpjegonte njerëzve për vullnetin e atit.

Ai tha: "Të bekuar janë të varfrit dhe të pastrehët, sepse ata jetojnë brenda vullnetit të Zotit. Po të kenë uri, do të ngopen; po të pikëllohen e të qajnë, do të ngushëllohen. Nëse njerëzit i përçmojnë, i shmangin e i dëbojnë, le të gëzohen për këtë, sepse njerëzit e Zotit janë përzënë gjithmonë në këtë mënyrë. Dhe ata do ta marrin shpërblimin e tyre nga qielli.

"Por pikëllim për të pasurit, sepse ata tashmë kanë marrë gjithçka që kanë pasur merak dhe nuk do të marrin asgjë përtej saj. Tash për tash janë të ngopur, por do të kenë uri. Tash ata janë të lumtur, por do të përjetojnë pikëllim. Nëse të gjithë u bëjnë lajka, atëherë pikëllim për ta, sepse veç mashtruesit u bëjnë lajka njerëzve. Të bekuar janë të varfrit dhe të pastrehët, por ata janë të bekuar vetëm kur janë të varfër jo veç në pamje, por edhe në shpirtin e vet, ashtu si kripa që mund të jetë e mirë veç kur nuk duket vetëm si kripë, por edhe i ka plotësisht cilësitë e kripës. Kështu, ju, mësues të varfër dhe të pastrehë të botës, jeni të bekuar nëse e dini se lumturia e vërtetë gjendet në të qenit të pastrehë dhe të varfër. Nëse jeni të varfër veç në pamje, atëherë, si kripa e pashije, nuk jeni kushedi sa të mirë.

“Ju jeni dritë për botën, prandaj mos e fshihni dritën tuaj, po tregojuni atë njerëzve. Në fund të fundit, pasi e ka ndezur një dritë, askush nuk e vendos nën një stol, po e vendos në tavolinë në mënyrë që të shkëlqejë për të gjithë në dhomë. Po kështu, ju nuk duhet ta fshihni dritën tuaj, po duhet ta shfaqni atë në veprimet tuaja, në mënyrë që njerëzit ta shohin se ju e dini të vërtetën. Dhe, duke i parë veprat tuaja të mira, ata do ta kuptojnë atin tuaj qiellor.

“Dhe mos mendoni se po ju çliroj nga ligji. Unë nuk e mësoj çlirimin nga ligji, por përmbushjen e ligjit të përhershëm. Për sa kohë që ka njerëz nën qiell, do të ketë ligj të përhershëm. Ligji do të pushojë së ekzistuari veç kur njerëzit të bëjnë gjithçka vetëm sipas ligjit të përhershëm. Dhe tani unë do t'jua jap urdhëresat e ligjit të përhershëm. Dhe nëse dikush e përjashton veten qoftë edhe nga një prej këtyre urdhëresave të shkurtra dhe u mëson të tjerëve se është e mundur të përjashtohet nga ndonjë, ai do të jetë i fundit në mbretërinë e qiellit; por ai që i përmbush urdhëresat dhe i mëson të tjerët ta bëjnë këtë, do të jetë po ashtu i madh në mbretërinë e qiellit. Sepse nëse virtyti yt nuk është diçka më shumë se virtyti i studiuesve ortodoksë, atëherë nuk ka mundësi të jesh në mbretërinë e qiellit.

“Ja urdhëresat:

“*Urdhëresa e parë.* Në ligjin e mëparshëm thuhej: mos vrit. Dhe nëse dikush e vret një tjetër, atëherë ai duhet të vritet. Por unë po ju them se gjykimi i pret të gjithë ata që janë të zemëruar me vëllain e tyre. Dhe ai që e shan vëllain është edhe më fajtor. Pra, nëse doni t'i luteni Zotit, atëherë kujtoni fillimisht se a ka ndonjë njeri që mund të jetë hidhëruar me ju, dhe nëse ju kujtohet se qoftë edhe një njeri konsideron se e keni fyer, lëroni lutjet tuaja dhe shkoni së pari të bëni paqe me vëllain tuaj dhe vetëm atëherë lutuni. Ju e dini se Zoti nuk ka nevojë për flijimet apo lutjet tuaja, por ai ka nevojë për paqe, marrëveshje dhe dashuri mes jush. Dhe ju e dini se është e pamundur për ju të luteni ose të mendoni për Zotin nëse ka qoftë edhe një person me të cilin nuk ndani ndjenja dashurie. Kjo është, pra, *urdhëresa e parë*: Mos u zemëroni, mos shani dhe nëse keni thënë fjalë të këqija, atëherë bëni paqe dhe sigurohuni që asnjë person të mos ketë arsye të jetë i ofenduar nga ju.

“*Urdhëresa e dytë.* Në ligjin e mëparshëm thuhej: mos bëni kurorëshkelje. Dhe nëse doni ta braktisni gruan tuaj, atëherë jepjani asaj dokumentet e divorcit. Por unë po ju them se nëse epushoni pas bukurisë së një gruaje, atëherë tashmë jeni duke bërë kurorëshkelje. Çdo lloj sjellje e pamoralshme e shkatërron

shpirtin, prandaj është më mirë për ju të përmbaheni nga komoditetet e mishit sesa ta shkatërroni jetën tuaj. Dhe nëse e braktis gruan, atëherë, përveç faktit që je njeri me shumë lidhje seksuale, ti e detyron edhe atë të bëjë sjellje të pamoralshme së bashku me këdo që më pas çiftohet me të. Prandaj, kjo është *urdhëresa e dytë*: Mos mendo se dashuria e grave është e mirë. Mos i ki merak gratë, por jeto me atë me të cilën je zotuar dhe mos e lër atë.

“Urdhëresa e tretë. Në ligjin e mëparshëm thuhej: mos e përdor kot emrin e Zotëruesit, Zotit tënd, dhe mos i thirr Zotit tënd në mënyrë të rreme. Mos e çndero emrin e Zotit tënd. Mos u beto për mua në mënyrë të pandershme dhe në këtë mënyrë ta përdhosësh Zotin tënd. Por unë po ju them se çdo betim (premtim) është përdhosje e Zotit, prandaj mos e bëni asnjë betim. Është e pamundur që një njeri të premtojë diçka, pasi ai është gjithmonë tërësisht nën pushtetin e Zotit. Ai nuk mund t'ia nxijë flokët e thinjura askujt, pra si mund të bëjë betime për të ardhmen, duke thënë se do ta bëjë këtë apo atë dhe duke u betuar në Zot. Çdo betim është përdhosje e Zotit, sepse nëse personi thirret ta përmbushë një betim që e kundërshton vullnetin e Zotit, atëherë rezulton se ai ka premtuar se do të veprojë në kundërshtim me vullnetin e Zotit. Prandaj, çdo betim është i keq. Por kur të kërkojnë diçka, thuaj po, nëse po; jo, nëse jo, dhe çdo gjë tjetër që i shton kësaj do të jetë e keqe. Dhe kështu, kjo është *urdhëresa e tretë*:

Kurrë mos iu beto askujt për asgjë. Thuaj po, kur synon po; jo, kur synon jo, dhe dije se çdo betim është i keq.

“Urdhëresa e katërt. Në ligjin e mëparshëm thuhej: kush e shkatërron shpirtin duhet të shpaguajë shpirt për shpirt, sy për sy, dhëmb për dhëmb, dorë për dorë, dem për dem, skllav për skllav e shumë të tjera. Por unë po ju them: mos e luftoni të keqen me të keqe dhe mos e evitoni veç pretendimin dem për dem, skllav për skllav, shpirt për shpirt para gjykatave, por mos e kundërshtoni të keqen në asnjë kuptim. Nëse dikush dëshiron t'ju marrë demin në gjyq, jepjani edhe një tjetër. Nëse dikush dëshiron t'ju padisë në gjykatë për xhaketën tuaj, jepjani edhe këmishën tuaj. Nëse dikush jua thyen dhëmbët nga njëra faqe, kthejani atij edhe tjetrën. Nëse ju detyrojnë ta merrni një punë, merrni dy. Nëse dikush jua merr gjërat, lëshoni ato lirisht. Nëse nuk ju japin para, mos i kërkonti fare.

“Dhe kështu: Mos gjykoni dhe nuk do të gjykoheni, mos ndëshkoni dhe nuk do të gjykoheni e ndëshkoheni. Falni të tjerët dhe do të faleni, sepse nëse i gjykoni njerëzit, atëherë edhe ata do t'ju gjykojnë. Ju ndalohet të gjykoni, sepse

edhe ju, si të gjithë njerëzit, jeni të verbër dhe nuk e shihni të vërtetën. Me pluhurin që jua bllokoi sytë, si do ta shihni grimcën e pluhurit në syrin e vëllait tuaj? Së pari duhet ta pastroni syrin tuaj; por kush i ka sytë të pastër? A mundet një i verbër ta udhëheqë një të verbër? Të dy do të bien në gropë. Kështu është me ata që gjykojnë dhe ndëshkojnë; ata janë si të verbrit që i udhëheqin të verbrit. Ata që gjykojnë dhe ndëshkojnë me dënime të dhunshme, plagë, gjymtime dhe vdekje e bëjnë këtë sepse duan t'i mësojnë njerëzit. Por çfarë mund të vijë prej tyre duke dhënë mësim, përveç se nxënësi do ta zotërojë temën dhe do të bëhet tamam si mësuesi. Çka do të bëjë ai kur ta zotërojë atë? Pikërisht atë që e bën mësuesi: dhunë dhe vrasje.

“Dhe mos mendoni se do ta gjeni drejtësinë në gjykatë. T’ia japësh dashurinë për drejtësinë një gjykate njerëzore është njësoj si t’ua hedhësh derrave perlën tënde të çmuar: ata do ta shkulin atë dhe më pas do t’ju bëjnë copë-copë. Dhe kështu, kjo është *urdhëresa e katërt*: Sido që t’ju fyejnë, mos e kundërshtoni të keqen, mos gjykoni dhe nuk do të gjykoheni; mos bëni ankesa dhe mos ndëshkoni.

“*Urdhëresa e pestë*. Në ligjin e mëparshëm thuhej: bëji mirë popullit tënd dhe bëji dëm të huajit. Por unë po ju them: mos i doni veç bashkatdhetarët tuaj, por edhe njerëzit e kombeve të tjera. Le t’ju urrejnë të tjerët, le t’ju sulmojnë dhe le t’ju fyejnë; por ju duhet t’i lavdëroni dhe t’u bëni mirë. Nëse jeni të mirë veç me bashkatdhetarët tuaj, atëherë jeni si gjithë të tjerët që janë të mirë me bashkatdhetarët e tyre; dhe pikërisht për këtë ndodhin luftërat. Por duhet t’i trajtoni të gjitha kombet baraz dhe nëse bëni kështu, do të jeni bijtë e atit. Të gjithë njerëzit janë fëmijët e tij, dhe rrjedhimisht të gjithë njerëzit duhet të jenë vëllezërit tuaj. Dhe kështu, kjo është *urdhëresa e pestë*: Mbani të njëjtin ligj në lidhje me kombet e tjera që ju kam kërkuar ta mbani mes jush. Për atin e të gjithë njerëzve nuk ekziston diçka e tillë si kombe të ndryshme, nuk ka as mbretëri të ndryshme: të gjithë janë vëllezër, të gjithë janë bij të një ati. Mos krijoni dallime midis njerëzve në bazë të kombeve dhe mbretërive.

“*Pra*: (1) Mos u zemëro, por jini në paqe me të gjithë njerëzit; (2) Mos e zbavit veten me sjellje të pamoralshme; (3) Mos u beto për askë për asnjë arsye; (4) Mos i rezistoni të keqes, mos gjyko dhe nuk do të gjykohesh; (5) Mos bëj dallime midis kombeve të ndryshme dhe duaje të huajin siç do ta doje popullin tënd.

“Të gjitha këto urdhëresa janë si një: Gjithçka që do të donit të bënin njerëzit për ju, bëni për ta. Mos i mbani këto urdhëresa për lavdërimin e njerëzve. Nëse

e bëni këtë për njerëzit, atëherë shpërblimi juaj do të jetë gjithashtu nga njerëzit. Por nëse nuk është për njerëzit, atëherë shpërblimi juaj do të jetë nga ati qiellor.

“Prandaj, nëse u bëni mirë njerëzve, mos trumbetoni për këtë para njerëzve. Kështu bëjnë mashtruesit, që njerëzit t'i lavdërojnë. Ata e marrin atë që e kanë merak. Por nëse u bëni mirë njerëzve, atëherë bëjeni ashtu që askush të mos t'ju shohë, që dora jote e majtë të mos e dijë se çka po bën dora jote e djathtë. Dhe ati juaj do ta shohë këtë dhe do t'ju japë atë që ju nevojitet.

“Dhe nëse doni të luteni, atëherë mos u lutni siç bëjnë mashtruesit. Mashtruesve u pëlqen të lutën në kisha, në sytë e njerëzve të tjerë. Ata e bëjnë këtë për njerëzit dhe për shkak të njerëzve dhe e marrin atë që e kanë merak. Por nëse doni të luteni, shkoni atje ku askush nuk mund t'ju shohë dhe lutjuni atit tuaj shpirtëror; dhe ati do ta shohë atë që e keni në shpirtin tuaj dhe do t'ju japë atë që e keni merak në shpirt. Kushdo që lutet, nuk duhet të llomotisë si performues. Ati juaj e di se çka keni nevojë madje edhe para se ta hapni gojën.

“Lutuni veç kështu: Ati ynë, pa fillim a mbarim, si qielli! Veç qenia jote le të jetë e shenjtë! E gjithë fuqia le të jetë veç e jotja, ashtu që vullneti yt të ndodhë pa fillim e pa mbarim në tokë. Ma jep ushqimin e jetës në tash. M'i ndreq dhe m'i fshij gabimet e mëparshme siç do t'ua ndreq dhe do t'ua fshij gabimet vëllezërve të mi, që të mos bie në tundim por të kursehem nga e keqja. Sepse fuqia dhe forca të takon ty dhe gjykimi të takon ty.

“Nëse luteni, atëherë para së gjithash mos mbani mëri ndaj askujt. Dhe nëse ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, atëherë ati juaj nuk do t'ju falë gabimet tuaja. Nëse agjëroni, kini durim dhe mos u tregoni para njerëzve; kështu bëjnë mashtruesit, që njerëzit t'i shohin dhe t'i lavdërojnë. Dhe njerëzit i lavdërojnë ata, kështu që ata e marrin atë që e kanë merak. Por mos e bëni këtë; nëse po vuani nga ndonjë nevojë, atëherë silluni me fytyrë të gëzuar, që njerëzit të mos shohin, por ati juaj do ta shohë këtë dhe do t'ju japë atë që keni nevojë.

“Mos grumbulloni furnizime në tokë. Në tokë do ta përtypë krimbi, do ta hajë ndryshku dhe do ta vjedhin hajdutët; por ju duhet t'i grumbulloni pasuritë tuaja qiellore. Pasuritë qiellore nuk mund të përtypen nga krimbat dhe as të hahen nga ndryshku dhe nuk mund të vidhen nga hajdutët. Kudo që të jetë thesari juaj, aty do të gjendet edhe zemra juaj. Syri është dritë për trupin, por zemra është dritë për shpirtin. Nëse syri juaj është i errët, atëherë i gjithë trupi juaj do të jetë në errësi. Dhe nëse drita e zemrës suaj është e errët, atëherë i gjithë shpirti juaj do të jetë në errësi. Është e pamundur t'u shërbesh dy padronëve njëkohësisht. Mund të kënaqësh njërin, por do ta ofendosh tjetrin. Është e pamundur t'i shërbesh Zotit dhe mishit. Ju ose po punoni për jetën tokësore ose për Zotin.

“Prandaj, mos u shqetësoni për atë se çka do të hani e pini dhe çka do të vishni. Në fund të fundit, jeta është më e ndërlikuar se veç ushqimi dhe veshmbathja, dhe Zoti është ai që jua ka dhënë. Shikoni krijesat e Zotit, zogjtë: ata nuk mbjellin, nuk korrin, nuk grumbullojnë dhe Zoti i ushqen. Para Zotit, njeriu nuk është më i keq se një zog. Nëse Zoti i dha jetë njeriut, atëherë ai është në gjendje ta mbajë njeriun të ushqyer. Dhe në fund të fundit, ju e dini vetë se sido që të sforcoheni, nuk mund ta bëni asnjë gjë për veten tuaj. Ju nuk mund ta zgjatni jetën tuaj as për një orë.

“Dhe pse duhet të shqetësoheni për veshjen? Lulet e fushës nuk punojnë dhe nuk tjerrin. Dhe janë të veshura ashtu që edhe vetë Solomoni me gjithë shkëlqimin e tij nuk ishte veshur kurrë. Dhe nëse Zoti e veshi këtë bar që rritet sot, por kositet nesër, atëherë çka, a nuk do t'ju veshë edhe ju? Mos u shqetësoni dhe mos u tejsforconi, mos thoni se duhet të mendojmë se çka do të hamë dhe çka do të veshim. Të gjithë njerëzit i kanë këto nevoja dhe Zoti jua di nevojat tuaja.

“Dhe prandaj, mos u shqetësoni për të ardhmen. Jetoni për ditën e sotme. Shqetësohuni për të qenë brenda vullnetit të atit. Dëshirojeni me merak atë gjë të vetme të rëndësishme dhe gjithçka tjetër do të vijë vetë. Thjesht përpiquuni të jeni brenda vullnetit të atit.

“Dhe prandaj, mos u shqetësoni për të ardhmen. Kur të vijë e ardhmja, atëherë do të ketë mjaft për t'u shqetësuar. Gjithmonë ka mjaft të keqe në të tashmen.

“Lypni dhe do t'ju jepet. Kërkoni dhe do të gjeni. Trokitni dhe do t'ju hapet.

“A ka atë të tillë që do t'ia japë birit të tij një gur në vend të bukës ose një gjarpër në vend të peshkut? Atëherë, si mund të ndodhë që ne, njerëzit e këqij, të dimë t'ua japim fëmijëve tanë atë që kanë nevojë, por ati juaj në qiell nuk do t'jua jepte atë që ju nevojitet vërtet kur t'ia kërkoni? Kërkoni dhe ati qiellor do t'ua japë jetën e shpirtit atyre që e kërkojnë. Rruga drejt jetës është e ngushtë, por ju duhet të hyni përmes kësaj rruge të ngushtë. Ka vetëm një hyrje në jetë: ajo është e ngushtë dhe e shtrëngueshme. Dhe fusha përreth është e madhe dhe e gjerë, por ajo çon në rrënim. Veç rruga e ngushtë çon në jetë; dhe veç pak njerëz e gjejnë atë.

“Por mos u tremb, tufë e vogël! Ati e ka rezervuar mbretërinë për ne. Kini kujdes veç nga profetët dhe mësuesit e remë; ata ju vijnë me lëkurë të deles, por nën të ata janë ujçër grabitqarë. Nga frytet e tyre, nga ajo që lindet prej tyre, ju do të jeni në gjendje t'i njihni ata. Nuk do të mbledhësh kurrë rrush nga rrodhja me therra, apo molla nga plepi i egër. Por një pemë e mirë do të japë fryte të

mira. Dhe një pemë e keqe do të japë fryte të këqija. Dhe kështu, nga fryti i mësimit të tyre ju mund t'i njihni ata.

“Një njeri i mirë prodhon veç gjëra të mira nga zemra e tij e mirë. Por njeriu i keq nxjerr të këqija nga zemra e tij e keqe, sepse goja flet nga tejmbushja e zemrës. Dhe për këtë arsye, nëse mësuesit ju mësojnë t'ua bëni njerëzve të tjerë atë që do të ishte e dëmshme t'ia bënit vetes – nëse, për shembull, ata mësojnë dhunë, ndëshkim ose luftë – dijeni se ata janë mësues të rremë. Sepse nuk është ai që thotë “Zotëri, Zotëri!” që hyn në mbretërinë e qiellit, por ai që e bën vullnetin e atit qiellor. Ata do të thonë: ‘Zotëri! Zotëri! Ne mësuam sipas mësimeve të tua dhe e dëbuam të keqen me mësimin tënd.’

“Por unë largohem prej tyre dhe u them: ‘Jo, nuk ju kam kërkuar kurrë dhe nuk marr përgjegjësi për ju tani. Largohuni nga unë, po bëni paudhësi.’

“Dhe kështu, kushdo që mund t'i dëgjojë këto urdhëresa të mia – mos u zemëroni, mos bëni seks jashtëmartesor, mos u betoni, mos i rezistoni të keqes, mos e dalloni popullin tuaj nga të tjerët – kushdo që i dëgjon dhe i zbaton ato është person inteligjent dhe e ndërton shtëpinë e tij mbi shkëmb. Dhe shtëpia e tij do t'i rezistojë të gjitha stuhive. Dhe kushdo që i dëgjon këto urdhëresa dhe nuk i zbaton, është si një budalla që e ndërton shtëpinë e tij mbi rërë. Sapo të vijë stuhia, shtëpia do të bjerë dhe të gjithë do të mbarojnë.”

Dhe të gjithë njerëzit u mahnitën nga kjo, sepse mësimit e Jezusit ishin krejtësisht të ndryshme nga mësimit e legalistëve ortodoksë. Legalistët ortodoksë e mësonin një ligj që duhej zbatuar; por Jezusi mësonte se të gjithë njerëzit janë të lirë.

Dhe profecia e Isaias u përmbush në Jezusin: se njerëzit që po jetonin në errësi, në hijen e vdekjes, e panë dritën e jetës dhe se ai që e solli dritën e së vërtetës nuk do t'u bënte asnjë dëm apo dhunë njerëzve, por do të ishte i butë dhe i përvullur. Se ai, për të sjellë dritë në botë, nuk do të grindej, nuk do të bërtiste, se askush nuk do ta dëgjonte kurrë ta ngrinte zërin. Se nuk do ta thyente kallamin dhe nuk do ta shuante dritën e natës. Dhe se e gjithë shpresa e njerëzve do të varej nga mësimit e tij.

Kapitulli i pestë: JETA E VËRTETË

*Të kënaqurit e vullnetit personal çon në vdekje,
të kënaqurit e vullnetit të atit jep jetë të vërtetë.*

U BËFTË VULLNETI YT

Dhe Jezusi u gëzua thellësisht për fuqinë e shpirtit dhe tha: “Unë e njoh shpirtin e atit si burimin e të gjitha gjërave në qiell dhe në tokë, sepse ajo që u është fshehur të zgjuarve dhe të urtëve tani po u hapet të pashkolluarve thjesht sepse ata e shohin veten si bij të atit.

“Të gjithë njerëzit shqetësohen për mirëqenien e mishit, ata e kanë ngarkuar njëfarë karroce që nuk do të mund ta tërhiqnin kurrë; e kanë vendosur mbi veten një zgjedhë që nuk ishte projektuar për t’iu përshtatur atyre. Kuptoni mësimet e mia dhe ndiqni ato dhe do të arrini ta njihni paqen dhe gëzimin në jetë. Unë do t’jua jap një zgjedhë tjetër dhe një karrocë tjetër: jetën shpirtërore. Futeni veten në parzmoren e saj dhe do ta mësoni nga unë gjendjen e të qenët të qetë dhe të bekuar. Jini paqësorë dhe të butë në zemër dhe do të gjeni bekim në jetën tuaj. Sepse mësimi im është zgjedhë e projektuar që t’ju përshtatet; përmbushja e mësimëve të mia është karrocë e lehtë për t’u tërhequr dhe zgjedhë e projektuar që t’ju përshtatet.”

Një herë, Jezusi shkoi në qytetin samaritan Sikar pranë fushës që Jakobi ia dha Jozefit, birit të tij. Dhe pusi i Jakobit ishte aty. Jezusi ishte i lodhur nga rruga dhe u ul te pusi.

Dhe një grua nga Samaria erdhi për ujë dhe Jezusi i tha: “Më jep të diçka të pi”.

Dhe nxënësit e Jezusit shkuan në qytet për të blerë ushqime.

Dhe gruaja samaritane i tha: “Si mundesh ti, një çifut, të më kërkosh për të pirë? Në fund të fundit, çifutët nuk shoqërohen me samaritanët.”

Dhe Jezusi i tha: “Po ta kuptoje se çka u ka dhënë Zoti njerëzve dhe kush është ai që të kërkon pije, unë do të ta jepja ujin e jetës”.

Dhe gruaja tha: “Ti nuk ke as kovë dhe pusi është shumë i thellë. Si do të ma japësh ujin e jetës? A je më i madh se babai ynë Jakobi? Ai e dha këtë pus si dhuratë dhe piu prej tij vetë, si edhe fëmijët dhe bagëtia e tij.”

Dhe Jezusi u përgjigj: “Kushdo që pi nga ky ujë, do të ketë përsëri etje, por kushdo që e pi, deri ta heqë etjen, ujin që do ta jap unë, nuk do ta njohë etjen më kurrë. Por uji që e jap unë do ta prodhojë tek ai një fontanë të ujit që rrjedh në jetën e përhershme.”

Dhe gruaja tha: “Ma jep atë lloj uji, që të mos jetë më e nevojshme të pi ose të vij te pusi për ujë”.

Dhe Jezusi tha: “Shko thirre burrin tënd dhe kthehuni këtu.”

Dhe gruaja tha: “Po e shoh që ti je profet. Etërit tanë këtu i luten Zotit në këtë mal, por ju thoni se vendi i Zotit, ku duhet lutur, është në Jeruzalem.”

Dhe Jezusi i tha: “Më beso, grua, njerëzit nuk i luten atit as këtu në këtë mal, as në Jeruzalem. Ka ardhur koha që njerëzit t'i luten autentikisht atit të jetës edhe në shpirt edhe në veprim. Këta janë lloji i adhuruesve që i duhen atit. Ati është shpirt dhe atij duhet t'i lutemi në shpirt dhe në veprim.”

Dhe gruaja tha: “Unë e di që mesia po vjen dhe kur të vijë, ai do të na tregojë gjithçka”.

Dhe Jezusi tha: “Unë po t'i tregoj të gjitha.” Dhe gruaja shkoi dhe i thirri njerëzit.

Në atë moment, nxënësit u kthyen me bukë dhe e pyetën Jezusin se a do të donte të hante.

Dhe ai tha: “Unë kam ushqim për të cilin ju nuk dini asgjë”. Ata menduan se dikush i kishte sjellë diçka për të ngrënë.

Por ai tha: “Ushqimi im është ta bëj vullnetin e atij që ma dha jetën dhe ta kryej atë që ma ka besuar. Mos thoni: ‘Ka ende kohë’, siç thotë parmendi, duke i pritur të korrat. Ai që e bën vullnetin e babait do të jetë gjithmonë i ngopur dhe nuk do ta njohë as urinë, as etjen. Përmëshja e vullnetit të Zotit e kënaq gjithmonë një person, ajo e bart shpërblimin e vet. Nuk mund të thuash: 'Do ta bëj vullnetin e atit më vonë'. Për sa kohë ka jetë, do të jetë gjithmonë e mundur dhe e nevojshme të përmbushet vullneti i atit. Jeta jonë është një fushë që e mbolli Zoti; dhe detyra jonë është t'i mbledhim frutat e saj. Dhe nëse mbledhim fruta atëherë e marrim një shpërblim: jetën jashtë kohës. Është e vërtetë që ne nuk japim vetë jetë, por që dikush tjetër e jep atë. Dhe nëse punojmë për ta

mbledhur këtë jetë, atëherë ne, si korrësit, do ta marrim një shpërblim. Unë po ju mësoj ta mblidhni këtë jetë që jua ka dhënë ati.”

Një herë, Jezusi erdhi në Jeruzalem. Dhe në atë kohë në Jeruzalem ishte një banjë. Në lidhje me këtë banjë, njerëzit thoshin se një engjëll do të zbriste në të dhe se uji në pishinë do të fillonte më pas të shkumëzonte dhe se kushdo që do të ishte i pari që do të zhytej në pishinë pasi uji të shkumëzohej, do të shërohej nga çdo sëmundje që e kishte. Dhe afër banjës ishte bërë një tendë. Dhe nën këtë tendë të sëmurët rrinin shtrirë dhe prisnin që uji të shkumëzohej në banjë dhe pastaj të zhyteshin.

Dhe një njeri ishte atje, i dobësuar në sëmundjen e tij për tridhjetë e tetë vjet. Jezusi e pyeti se çka po bënte. Burri tregoi se kishte qenë i sëmurë për tridhjetë e tetë vjet dhe ende priste që të hynte i pari në banjë pasi uji të shkumëzohej, në mënyrë që të mund të shërohej, por që për tridhjetë e tetë vjet nuk kishte mundur të futej i pari, se të gjithë të tjerët futeshin në ujë para tij për t'u larë.

Dhe Jezusi e pa që ishte plak dhe tha: “A dëshiron të shërohesh?”

Dhe burri tha: “Dua, por nuk e kam askë që të më çojë në ujë në kohë. Dikush hyn gjithmonë para meje.”

Dhe Jezusi i tha: “Çohu, merre shtratin dhe shko”.

Dhe njeriu i dobët e mori shtratin e tij dhe u largua. Dhe kjo ndodhi në Shabat.

Dhe ortodoksët thanë: “Nuk mund ta heqësh shtratin tënd sot, është Shabati.”

Ai tha: “Ai që më ngri, më urdhëroi ta marr shtratin me vete.”

Invalidi shkoi dhe u tha ortodoksëve se Jezusi e kishte shëruar. Dhe ortodoksët u zemëruan dhe e përndoqën Jezusin, sepse ai e kishte ndërmarrë një veprim të tillë në Shabat.

Dhe Jezusi tha: “Çfarëdo që ati bën gjithmonë, e bëj edhe unë. Unë jua them të vërtetën: biri nuk mund të bëjë asgjë në vete dhe nga vetja. Ai mund ta bëjë veç atë që e ka kuptuar nga ati. Çka të bëjë ati – bën edhe ai. Ati e do birin dhe për këtë ai i mësoi birit gjithçka që duhet të bëjë. Ati i jep jetë të vdekurve, dhe po ashtu, biri i jep jetë atyre që ai do t'u japë; duke qenë se puna e atit është jeta, puna e birit duhet të jetë po ashtu jeta. Ati nuk i dënoi njerëzit me vdekje, por u dha njerëzve fuqi sipas vullnetit të tyre, ose të vdisnin ose të jetonin. Dhe ata do të jetojnë nëse e respektojnë birin siç e respektojnë atin.

“Në të vërtetë po ju them: kushdo që e ka kuptuar domethënien e mësimit tim dhe ka arritur të besojë në atin e përbashkët të të gjithë njerëzve, tashmë ka jetë dhe është çliruar nga vdekja. Ata që e kuptuan domethënien e jetës njerëzore tashmë e kanë lënë pas vdekjen dhe do të jetojnë përgjithmonë. Sepse ashtu si ati jeton i pavarur në vete dhe nga vetja, ashtu ai e mbolli jetën në vetë birin. Dhe ia dha lirinë. Për shkak të kësaj, ai është bir i njeriut.

“Tani e tutje, të gjithë të vdekshmit ndahen në dy grupe. Veç ata që bëjnë mirë e gjejnë jetën; dhe ata që bëjnë keq do të shkatërrohen. Dhe ky nuk është gjykimi im, por veç ajo që e kam kuptuar nga ati. Por gjykimi im është i drejtë, sepse unë i gjykoj këto gjëra jo për të bërë çka të dua unë, por që secili ta bëjë atë që e do ati i të gjithëve. Nëse do t'i bindja të gjithë se mësimi im është i vërtetë, atëherë kjo nuk do ta vërtetonte mësimin tim. Por ka diçka që e vërteton mësimin tim – veprimet që jua mësoj. Ato tregojnë se nuk mësoj nga vetja, por nga ati i të gjithë njerëzve. Dhe ati im, ai që më mësoi, e vërteton brenda shpirtave të të gjithë njerëzve të vërtetën e urdhëresave të mia. Por ju nuk doni të kuptoni dhe ta njihni zërin e tij. Dhe nuk i mbaheni domethënies së këtij zëri. Ju nuk besoni se e keni një shpirt brenda jush, një shpirt që ka zbritur nga qielli.

“Reflektoni pak për kuptimin e shkrimeve tuaja të shenjta. Do ta gjeni në to të njëjtën substancë si në mësimin tim. Ato janë urdhëresa për atë se si të jetoni për më shumë se veç për veten, si t'u bëni mirë të gjithë njerëzve. Unë ju mësoj në emër të atit të përbashkët të të gjithë njerëzve dhe ju nuk e pranoni mësimin tim, por nëse dikush ju mëson në emrin e tij, ju e besoni këtë. Ju nuk duhet të besoni në atë që njerëzit i thonë njëri-tjetrit, po duhet të besoni veç se biri është brenda çdo personi dhe se biri është i njëjtë me atin.”

Dhe që njerëzit të mos mendonin se mbretëria qiellore ishte fenomen i dukshëm, në mënyrë që ta kuptonin se mbretëria e Zotit është thjesht përmbushja e vullnetit të atit dhe se përmbushja e vullnetit të atit varet nga forca e çdo personi, dhe në mënyrë që të gjithë njerëzit ta kuptonin se jeta nuk i jepet secilit për përdorimin e tyre individual, por për ta përmbushur vullnetin e atit dhe se veç përmbushja e vullnetit të atit mund të shpëtojë nga vdekja dhe të japë jetë, Jezusi e tregoi një shëmbëlltyrë (alegori).

Ai tha: “Ishte një njeri i pasur që duhej të largohej nga shtëpia e tij. Para se të nisej, i thirri shërbyesit e tij dhe ua shpërndau dhjetë talente, nga një për secilin dhe u tha: ‘Përderisa unë të mungoj, secili prej jush duhet të punojë me atë që ju kam dhënë.’

“Por ndodhi që kur ai u largua, disa banorë të këtij qyteti thanë: 'Nuk duam t'i shërbejmë më atij.'

“Dhe kështu, kur i pasuri u kthye, i thirri këta shërbyes të cilëve u kishte dhënë para dhe urdhëroi që secili të raportonte se çka kishte bërë me paratë e tij.

“Erdhi i pari dhe tha: 'Ja, padron, unë i bëra dhjetë nga ai që ma dhatë’.

Dhe padroni i tha: 'Mirë, shërbyes i mirë, ishe besnik në një çështje të vogël, unë do të të vendos në krye të çështjeve të mëdha, do të jesh një me mua në të gjitha pasuritë e mia’.

“Erdhi një shërbyes tjetër dhe tha: 'Ja, padron, unë i bëra pesë nga një talent’.

“Dhe padroni i tha: 'Ke punuar mirë, shërbyes i mirë, bëhu një me mua në të gjitha pronat e mia’.

“Erdhi një tjetër dhe tha: 'Ja talenti që ma dhatë. E fsheha në një shami dhe e futa në dhe. E bëra këtë sepse kisha frikë prej teje. Ti je njeri i ashpër: tërheq para nga ku nuk ke deponuar dhe mbledh aty ku nuk ke mbjellë.’

“Dhe padroni i tha: “More shërbyes budalla! Unë do të të gjykoj me fjalët e tua. Ti thua se e ke fshehur talentin tënd në tokë dhe nuk ke punuar me të, sepse ke frikë nga unë. Po ta dije se unë jam i ashpër dhe se tërheq para nga vendi ku nuk kam deponuar, atëherë pse nuk bëre ashtu siç të urdhërova? Nëse do të kishe punuar me talentin tim, pasuria ime do të ishte rritur dhe do ta kishe përmbushur atë që të pata urdhëruar ta bësh. Por tani nuk e ke bërë atë për të cilën ta dhashë talentin, prandaj nuk mund ta zotërosh atë.’

“Dhe padroni urdhëroi që t'i merrej talenti atij që nuk punonte me të dhe ia dha atij që punonte më së shumti.

“Dhe atëherë shërbyesit i thanë: 'Zotëri, ata tashmë kanë kaq shumë’.

Dhe padroni tha: “Jepuani atyre që kanë punuar më së shumti, sepse atij që kujdeset për atë që i është dhënë do t'i jepet edhe më shumë, dhe atij që nuk e ruan atë do t'i merret edhe pika e fundit. Përzini ata që nuk duan të jenë nën pushtetin tim, që të mos jenë më këtu.’ ”.

Padroni – ky është burimi i jetës, ati shpirtëror. Shërbyesit e tij janë njerëzit. Talentet janë jeta e shpirtit. Ashtu si padroni nuk punon vetë në pronën e tij, por i urdhëron shërbyesit të punojnë, secili më vete, po kështu, shpirti i atit e vendosi shpirtin e jetës te njerëzit, ua dha atyre një dekret që të punonin për jetën e njerëzve të tjerë dhe pastaj i la vetëm. Ata që dërguan fjalë se nuk e njohin më autoritetin e padronit, janë ata që nuk e njohin shpirtin e jetës. Kthimi i padronit dhe kërkesa për llogari është shkatërrimi i jetës së vdekshme dhe vendosja e fateve të njerëzve: a kanë ata jetë tjetër përtej asaj që u është dhënë apo jo. Disa

nga shërbyesit, ata që e përmbushin vullnetin e padronit, punojnë në atë që u është dhënë dhe i shtojnë paratë me të cilat kanë filluar, këta janë njerëzit që, pasi u është dhënë jeta, e kuptojnë se jeta është vullneti i atit dhe se ajo duhet t'i shërbejë jetës së të tjerëve. Shërbyesi budalla dhe i keq që e fshehu talentin e tij dhe nuk punoi për të i përfaqëson ata që e përmbushin veç vullnetin e tyre, jo vullnetin e atit dhe nuk i shërbejnë jetës së të tjerëve. Shërbyesit që e përmbushin vullnetin e padronit dhe punojnë për prosperitetin e pronës së padronit bëhen pjesëmarrës të plotë në pronën e padronit, dhe shërbyesit që nuk e përmbushin vullnetin e tij dhe nuk punojnë për padronin privohen nga gjithçka që u ishte dhënë më parë. Njerëzit që e përmbushin vullnetin e atit dhe i shërbejnë jetës bëhen pjesëmarrës në jetën e atit dhe marrin jetë, pavarësisht nga shkatërrimi i jetës së vdekshme. Ata që nuk e përmbushin vullnetin e tij dhe nuk i shërbejnë jetës, privohen nga jeta që e kishin dhe shkatërrohen. Ata që nuk donin ta njihnin pushtetin e padronit nuk ekzistojnë për padronin; ai i dëbon ata. Njerëzit që nuk e njohin jetën e shpirtit brenda vetes nuk ekzistojnë për atin.

Pas kësaj, Jezusi shkoi në një vend të shkretë dhe shumë njerëz e ndiqnin. Dhe ai u ngjit në një mal dhe u ul atje me nxënësit e tij.

Dhe ai pa që po vinin shumë njerëz dhe tha: "Ku mund të gjejmë bukë për t'i ushqyer gjithë këta?"

Filipi tha: "Dyqind dinarë nuk do të blinin mjaftueshëm, edhe sikur t'i jepnim vetëm nga pak secilit. Kemi veç pak bukë dhe peshk".

Dhe një nxënës tjetër tha: "Kanë bukë, e pashë një djalë me pesë bukë dhe dy peshq".

Dhe Jezusi tha: "Thuaju të gjithëve të shtrihen në bar". Dhe e Jezusi mori bukën që e kishte dhe ua dha nxënësve të tij dhe i urdhëroi që t'ua jepnin të tjerëve, dhe kështu, të gjithë filluan t'ia jepnin njëri-tjetrit atë që e kishin dhe të gjithë u ngopën dhe mbeti shumë bukë.

Të nesërmen, njerëzit erdhën përsëri te Jezusi dhe ai u tha atyre: "Tani ju vini tek unë jo sepse keni parë mrekullira, por sepse hëngrët bukë dhe u ngopët."

Dhe ai u tha atyre: "Mos punoni për ushqim që priset, por për ushqim të përhershëm, të cilin veç shpirti i birit të njeriut mund ta japë, të vulosur nga Zoti."

Dhe çifutët thanë: “Çka duhet të bëjmë për t’i kryer veprat e Zotit?”

Dhe Jezusi tha: “Veprat e Zotit bazohen në besimin në jetën që ai jua ka dhënë.”

Ata thanë: “Na jep prova ashtu që të besojmë në ty dhe në atë që po e bën. Etërit tanë hëngrën mana në shkretëtirë. Zoti u dha bukë nga qielli për të ngrënë, kështu është shkruar.”

Jezusi iu përgjigj: “Buka e vërtetë e qiellit është shpirti i birit të njeriut, ai që jepet nga ati, sepse ushqimi i personit vjen nga shpirti gjersa zbret nga qielli. Kjo është ajo që i jep jetë botës. Mësimi im u jep ushqim të vërtetë njerëzve. Kushdo që vjen pas meje nuk do të ketë uri dhe kushdo që i beson mësimet e mia nuk do ta njohë kurrë etjen.

“Por unë tashmë ju thashë se ju e keni parë këtë dhe ju ende nuk e besoni. E gjithë jeta që iu dha birit nga ati e ka një vend në mësimin tim dhe kushdo që beson në të do të jetë pjesëmarrës në të. Sepse kam zbritur nga qielli jo për të bërë çka do të doja unë, po për ta bërë vullnetin e atit, atij që ma dha jetën. Vullneti i atit që më dërgoi është që kushdo që e sheh birin dhe beson në të, të ketë jetë të përhershme.”

Çifutët u hutuan nga kjo deklaratë, se mësimet e tij kishin zbritur nga qielli.

Ata thanë: “Por ky është Jezusi, i biri i Jozefit, ne e njohim babanë dhe nënën e tij. Si ndodh që ai thotë se mësimi i tij ka zbritur nga qielli?”

Dhe Jezusi u tha atyre: “Mos i bazoni gjykimet tuaja mbi atë se kush jam dhe nga vij. Mësimi im është i vërtetë, jo sepse e kam në plan t’ju bind se Zoti foli me mua në Sinai, siç bëri Moisiu; mësimi im është i vërtetë, sepse është edhe brenda jush. Dhe në profetët është shkruar se të gjitha gjërat do të jepen si mësim nga Zoti. Kushdo që arrin ta kuptojë atin dhe mëson ta kuptojë vullnetin e tij, bëhet i përkushtuar ndaj mësimin tim gjatë procesit. Askush nuk e ka parë kurrë Zotin dhe askush nuk do ta shohë, por ai që vjen nga Zoti e ka parë dhe vazhdon ta shohë atin.

“Ai që më beson ka jetë të përhershme. Mësimi im është ushqimi i jetës. Etërit tuaj hëngrën mana, ushqim direkt nga qielli, por prapë vdiqën. Por ushqimi i vërtetë i jetës, që zbret nga qielli, është i tillë që kushdo që ushqehet prej tij nuk do të vdesë. Mësimi im është ushqimi i jetës, që zbret nga qielli. Kushdo që ushqehet prej tij do të jetojë përherë. Dhe ky ushqim që po e mësoj është mishi im, të cilin e dorëzoj për jetën e të gjithë njerëzve.”

Çifutët nuk e kuptuan fare atë që ai e kishte thënë dhe filluan të grindeshin se si mund të hiqnin dorë nga mishi i [trupit të] tyre për ushqimin e njerëzve të tjerë dhe pse do ta bënë një gjë të tillë.

Dhe Jezusi u tha: “Nëse nuk e jepni mishin tuaj për jetën e shpirtit, atëherë nuk do të ketë jetë brenda jush. Kushdo që nuk e lë mishin e tij për jetën e shpirtit, nuk ka jetë të vërtetë. E vetmja pjesë e gjallë e imja është ajo që e dorëzon mishin për shpirtin. Prandaj, mishi ynë është ushqimi i vërtetë për jetën reale. Veç pjesa ime që e konsumon trupin tim dhe heq dorë nga jeta e vdekshme për jetën e vërtetë, veç kjo pjesë jam unë, unë-i i vërtetë. Ajo është brenda meje, dhe unë jam brenda saj. Dhe ashtu si unë jetoj në mish sipas vullnetit të atit, ajo që jeton brenda meje jeton sipas vullnetit tim.”

Dhe disa nga nxënësit, pasi e dëgjuan këtë, thanë: “Këto fjalë janë të ashpra dhe është e vështirë t'i kuptosh.”

Dhe Jezusi u tha: “Jeni kaq të hutuar saqë kjo që po ju them ju duket e vështirë, edhe pse ka të bëjë me atë që njeriu ka qenë gjithmonë, që është dhe që do të jetë gjithmonë. Njeriu është një shpirt në mish, dhe veç shpirti jep jetë, mishi nuk jep jetë. Megjithëse përdora fjalë që juve ju dukën të mprehta, nuk kam thënë asgjë më shumë, në fund të fundit, se shpirti është jeta.”

Pastaj Jezusi i zgjodhi shtatëdhjetë njerëz nga ndjekësit e tij të afërt dhe i dërgoi në vendet ku ai donte të ishte vetë.

Ai u tha atyre: “Shumë njerëz nuk e dinë bekimin e jetës reale. Më vjen keq për të gjithë dhe dua t'i mësoj të gjithë. Por ashtu si padroni nuk mjafton për t'i kryer vetë të korrat e gjithë arës së tij, edhe unë nuk mund ta bëj këtë vetë.

“Shkoni në qytete të ndryshme dhe shpalleni kudo përmbushjen e vullnetit të Zotit. Thoni se vullneti i atit është në pesë urdhëresat: e para - mos u zemëro, e dyta - mos u shthur moralisht, e treta - mos bëj betime, e katërta - mos i rezisto të keqes, dhe e pesta - mos krijoni ndarje mes njerëzve. Dhe kështu, për më tepër, përmbajuni vetë këtyre urdhëresave në të gjitha gjërat. Unë ju dërgoj të shkoni si qengja midis ujçërve. Jini të mençur si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat.

“Para së gjithash, mos posedoni asgjë, mos merrni asgjë me vete: as çantë, as bukë, as para, veç veshjen tuaj për trupin dhe këpucët. Pastaj, mos krijoni ndarje mes njerëzve, mos i zgjedhni veç padronët në vendet ku ndaleni. Por në cilëndo shtëpi që të hyni së pari, qëndroni në të njëjtën. Kur të hyni në shtëpi, përshëndetni padronët. Nëse ju ftojnë brenda, qëndroni; nëse nuk ju ftojnë brenda, shkoni në shtëpinë tjetër. Do t'ju urrejnë në masë të madhe, do t'ju sulmojnë dhe do t'ju dëbojnë për atë që e thoni. Dhe kur t'ju përzënë, duhet të shkoni në një fshat tjetër, dhe kur t'ju dëbojnë nga ai, shkoni te një tjetër. Ata do

t'ju ndjekin, siç i ndjekin ujqërit delet. Por mos u trembni. Qëndroni deri në orën e fundit.

“Dhe do t'ju çojnë në gjykatë dhe do t'ju gjykojnë, do t'ju fshikullojnë dhe do t'ju çojnë te udhëheqësit e tyre dhe do t'ju detyrojnë të mbroheni para tyre. Dhe kur t'ju çojnë në gjyq, mos jini të ndrojtur dhe mos planifikoni se çka të thoni: shpirti i atit do t'ju tregojë nga brenda se çka duhet të thoni.

“Nuk do t'ia dilni të arrini në të gjitha qytetet para se njerëzit e tyre të vijnë në kontakt me mësimet tuaja dhe të konvertohen në të. Pra, mos kini frikë. Ajo që fshihet në shpirtat e njerëzve do të dalë në shesh. Ajo që ua thoni dy-tre vetave do të shpërndalet në mijëra.

“Gjëja kryesore është të mos keni frikë nga ata që mund t'ju vrasin trupin: ata nuk mund t'i bëjnë asgjë shpirtave tuaj. Pra, mos kini frikë prej tyre. Veç kini frikë se si trupi dhe shpirti juaj mund të shkatërrohen. Nëse largoheni nga përmbushja e vullnetit të atit, kjo është ajo që duhet t'ia keni frikën. Harabelat shiten pesë për një kopek, por nuk vdesin pa dashur ati. Dhe asnjë qime nuk do të bjerë nga koka pa vullnetin e atit. Pra, nga çfarë duhet të keni frikë nëse jeni brenda vullnetit të atit?

“Jo të gjithë do të besojnë në mësimin tim. Dhe ata që nuk besojnë, do ta urrejnë atë, sepse i privon nga ajo që e duan dhe do të ketë grindje. Mësimi im, si zjarri, do ta ndezë botën. Dhe nga kjo do të lindin grindje në botë. Grindja do të lindë në çdo shtëpi. Familjarët do t'i urrejnë ata që i pranojnë mësimet e mia, babai do të grindet me birin, nëna me bijën. Dhe do t'i vrasin ata. Sepse për atë që i kupton mësimet e mia, këto gjëra nuk do të kenë më asnjë kuptim: as babai, as nëna, as gruaja, as fëmijët, as ndonjë nga gjërat e tij”.

Dhe pastaj dijetarët ortodoksë erdhën nga Jeruzalemi dhe iu afruan Jezusit. Jezusi ndodhej në një fshat dhe një turmë njerëzish ishin mbledhur në shtëpi dhe qëndronin përreth. Ortodoksët filluan t'u flasin njerëzve për t'i penguar ata që t'i dëgjonin mësimet e Jezusit, ata thoshin se Jezusi ishte i pushtuar [shpirtërisht] dhe se nëse dikush do të jetonte sipas urdhërësave të tij do të ekzistonte mes njerëzve më shumë e keqe sesa që ekziston tani. Ata thanë se ai po e dëbonte të keqen me të keqe.

Jezusi i thirri duke u thënë: “Po thoni se unë po e dëboj të keqen me të keqe. Por asnjë forcë nuk mund ta përdorë veten për ta shkatërruar veten. Nëse mund ta shkatërronte vetën kështu, atëherë thjesht nuk do të ekzistonte. Ju e dëboni të keqen me kërcënime, ndëshkime dhe vrasje, e megjithatë, pavarësisht

përpjekjeve tuaja, e keqja ende nuk shkatërrohet, me fjalë të tjera sepse nuk mund ta sulmojë veten. Por unë e dëboj të keqen ndryshe nga ju, për të qenë i saktë, pa e përdorur të keqen. Unë e dëboj të keqen duke i thirrur njerëzit ta përmbushin vullnetin e atit shpirtëror, atij që u jep jetë të gjithëve. Pesë urdhëresat e shprehin vullnetin e shpirtit, atij që sjell mirësi dhe jetë.

“Dhe prandaj urdhëresat e shkatërrojnë të keqen. Dhe kjo është provë për ju se ato janë të vërteta. Nëse njerëzit nuk do të ishin bij të një shpirti, do të ishte e pamundur ta mposhtësh të keqen, ashtu siç është e pamundur të hysh në shtëpinë e një njeriu të fortë dhe ta grabisësh. Për ta grabitur shtëpinë e një burri të fortë, së pari duhet ta lidhni mirë e sigurt njeriun e fortë.

“Njerëzit janë të lidhur kështu nga uniteti i shpirtit të jetës. Për këtë arsye, unë ju them se çdo gabim njerëzor dhe çdo keqinterpretim nuk do të bëhet kundër jush; por keqinterpretimi i shpirtit të shenjtë, që u jep jetë të gjithëve, nuk do të falet. Nëse dikush e thotë një fjalë kundër një personi, nuk është asgjë; por nëse një person thotë diçka kundër asaj që është e shenjtë brenda një personi, kundër shpirtit, atëherë nuk mund të merret lehtë. Mund të më qortoni si të doni, por mos i quani të liga ato urdhëresat të jetës që jua kam shpallur.

“Njeriu duhet të jetë ose bashkë me shpirtin e jetës ose kundër tij. Njeriu duhet t'i shërbejë shpirtit të jetës dhe mirësisë të të gjithë njerëzit, dhe jo veç te vetja. Ju ose konsideroni se jeta dhe gjendja e bekuar është e mirë për të gjithë botën dhe si rrjedhojë e doni jetën dhe gjendjen e bekuar për të gjithë njerëzit, ose e konsideroni jetën dhe gjendjen e bekuar si të keqe dhe si rrjedhojë nuk do ta doni jetën dhe gjendjen e bekuar as në veten; ose e konsideroni pemën të mirë dhe frutat e saj të mira ose e konsideroni pemën të keqe dhe frutat e saj të këqija. Sepse një pemë vlerësohet nga cilësia e frutave të saj.”

Kapitulli i gjashtë: JETA E RREME

*Dhe prandaj, për t'iu dhënë jeta e vërtetë,
Njeriu duhet të heqë dorë nga jeta e rreme e vdekshme në tokë
dhe të jetojë sipas shpirtit.*

NË TOKË SIÇ ËSHTË NË QIELL

Dhe një herë, nëna dhe vëllezërit e Jezusit erdhën tek ai, por nuk mundën të kontaktonin me Jezusin, sepse kishte shumë njerëz që e rrethonin.

Një burrë i vëzhgoi, iu afrua Jezusit dhe i tha: “Familja jote, nëna dhe vëllezërit janë duke qëndruar jashtë dhe duan të të shohin”.

Dhe Jezusi tha: “Nëna ime dhe vëllezërit e mi janë ata që e kanë kuptuar vullnetin e atit dhe po e përmbushin atë”.

Dhe një grua tha: “I bekuar është barku që të ka bartur dhe thithkat i që ke thithur”.

Kësaj Jezusi iu përgjigj: “Të bekuar janë ata që e kanë kuptuar njohjen e atit dhe po e ruajnë atë”.

Dhe një njeri i tha Jezusit: “Unë do të të ndjek kudo që të shkosh”.

Atëherë Jezusi i tha: “Nuk ke ku të më ndjekësh. Nuk kam shtëpi, nuk kam vend ku do të mund të jetoja. Veç kafshët kanë strofulla dhe strofka, por njeriu është në shtëpi kudo që mund të jetojë sipas shpirtit.”

Dhe ndodhi një herë që Jezusi kishte nevojë të udhëtonte me barkë me nxënësit e tij. Ai tha: “Do të kalojmë në anën tjetër.”

Një stuhi u ngrit në liqen dhe nisi ta mbushte barkën e tyre me ujë, kështu që së shpejti ajo ishte në prag të fundosjes. Dhe ai ishte shtrirë në kuvertë dhe flinte.

Ata e zgjuan dhe i thanë: “Mësues! Vërtet nuk të intereson që do të tretemi, a?”

Dhe kur stuhia u qetësua, ai tha: “Si është e mundur të jeni kaq të paguximshëm? Nuk keni fare besim në jetën e shpirtit brenda jush.”

Jezusi i tha një njeriu: “Më ndiq”. Dhe njeriu tha: “E kam një baba të moshuar; më lejo që fillimisht ta varros atë, pastaj do të të ndjek ty”.

Dhe Jezusi i tha: “Lëri të vdekurit t’i varrosin të vdekurit, por ti, nëse dëshiron të jesh i gjallë, plotësoje vullnetin e atit dhe shpalle atë.”

Një njeri tjetër tha: “Dua të jem nxënësi yt dhe do ta përmbush vullnetin e atit, siç urdhëron ti, fillimisht le t’i rregulloj gjërat në shtëpi.”

Dhe Jezusi i tha: “Nëse një parmend shikon prapa, nuk mund të lërojë. Pavarësisht se sa shumë shikon prapa, nuk mund të lërosh duke e bërë këtë. Njeriu duhet të harrojë gjithçka, përveç brazdës që po e hap. Veç atëherë ai mund të lërojë. Nëse po mendon se si do të ndikojë kjo në jetën tënde të vdekshme, atëherë nuk e ke kuptuar jetën e vërtetë dhe prandaj nuk mund ta jetosh atë.”

Pas kësaj, ndodhi një herë që Jezusi dhe nxënësit e tij u ndalën pranë një fshati. Dhe një grua, Marta, e ftoi në shtëpinë e saj. Dhe Marta e kishte një motër që quhej Mari, e cila u ul te këmbët e Jezusit dhe i dëgjonte mësimet e tij, ndërsa Marta po nxitonte të sigurohej që do të kishte pije të mira.

Dhe Marta iu afrua Jezusit dhe i tha: “Pse nuk po bën asgjë për faktin që motra ime më ka lënë vetëm të shërbej? Thuaji që të ndihmojë.”

Dhe si përgjigje, Jezusi tha: “Martë, Martë, ti e shqetëson veten dhe po nxiton për shumë detyra, por këtu kërkohet veç një detyrë e vërtetë dhe Maria e ka zgjedhur atë detyrë të kërkuar, atë që askush nuk do ta marrë prej saj. Veç ushqimi shpirtëror është i nevojshëm për jetën.”

Dhe Jezusi u tha të gjithëve: “Kushdo që dëshiron të më ndjekë, le të heqë dorë nga vullneti i tij dhe le të jetë i përgatitur për të gjitha llojet e privimeve dhe të vuajtjes në mish, në çdo orë; veç atëherë ai mund të më ndjekë. Sepse kushdo që dëshiron ta shqetësojë veten për jetën e tij të vdekshme, do ta shkatërrojë jetën e tij të vërtetë. Dhe nëse ndodh që dikush t’ia shkatërrojë jetën e vdekshme duke e përmbushur vullnetin e atit, ai do ta ruajë jetën e tij të vërtetë. Por çfarë përfitimi ka një person nëse ai e fiton gjithë botën, por e shkatërron ose e dëmton jetën e tij?”

Dhe Jezusi tha: “Kini kujdes nga pasuria, sepse jeta juaj nuk varet nga fakti se a mund të posedoni më shumë se të tjerët.

“Ishte një njeri i pasur dhe u bekua me një bollëk drithi.

“Dhe ai mendoi me vete: ‘Le t’i ndërtoj hambarët. Do t’i ndërtoj disa të mëdhenj dhe do ta mbledh gjithë pasurinë time atje. Dhe do t’i them shpirtit tim:

‘Ja, shpirt, ka bollëk – pusho, ha, pi dhe jeto me kënaqësi.’

“Dhe Zoti i tha: ‘O budalla, sonte do të të merret shpirti dhe gjithçka që ke grumbulluar do t’i lihet dikujt tjetër’.

“Do të jetë e njëjta gjë me këdo që i bën përgatitjet për jetën e vdekshme dhe nuk jeton brenda Zotit.”

Dhe Jezusi u tha atyre: “Ja, ju e tregoni rrëfimin se si Pilati i vrau disa galileas. Por çka, a ishin vërtet ata galileas më të këqij se njerëzit e tjerë? A për këtë u ndodhi kjo? Aspak. Të gjithë jemi si ata dhe të gjithë do të vdesim si ata nëse nuk gjejmë shpëtim nga vdekja.

“Apo ata tetëmbëdhjetë burrat e shtypur nga kulla që u shemb, a ishin jashtëzakonisht më të këqij se të gjithë banorët e tjerë të Jeruzalemit? Aspak. Nëse nuk e shpëtojmë veten nga vdekja, atëherë me siguri nëse jo tash, nesër do të vdesim.

“Nëse ne ende nuk jemi tretur, si ata, atëherë duhet të mendojmë me vete si vijon: Një njeri e ka një pemë të mollës që rritet në kopshtin e tij. Padroni hyn në kopsht, ia hedh një sy pemës së mollës dhe e sheh që nuk ka fruta në të.

“Kështu që padroni i thotë kopshtarit: ‘Qe tri vjet që po vij në vizitë dhe kjo pemë e mollës është ende pa gjethe. Duhet të pritët, përndryshe thjesht po zë vend për asgjë.’

Por kopshtari thotë: ‘Le të presim edhe pak, padron, më lër të gërmoj përreth, t’i qes pleh dhe pastaj do t’i hedhim një sy pas verës. Ndoshta do të japë fruta. Dhe nëse nuk jep fruta gjatë gjithë verës, epo, atëherë do ta presim.’

“Është njëjtë edhe me ne; gjersa jetojmë sipas mishit dhe nuk e japim frytin e jetës shpirtërore, edhe ne jemi si një pemë e mollës pa fruta. Na lënë rehat edhe një verë veç falë mëshirës së dikujt tjetër. Por nëse nuk japim fryt, do të tretemi njësoj si ai që e ndërtoi hambarin, si galileasit, si të tetëmbëdhjetët e shtypur nga kulla dhe si të gjithë ata që nuk japin fryt, duke vdekur me vdekje të përhershme.

“Nuk kërkohet urti e veçantë për ta kuptuar këtë; kushdo mund ta shohë vetë. Në fund të fundit, ne e kemi fuqinë të gjykojmë vetë dhe t'i parashikojmë jo veç ngjarjet e brendshme, por edhe atë që ndodh në të gjithë botën. Nëse era vjen nga perëndimi, themi: ‘Do të bjerë shi’. Dhe kështu ndodh. Dhe nëse era vjen nga jugu, themi: ‘Do të jetë ditë e kthjellët’. Dhe kështu është.

“Pra, jemi të aftë ta parashikojmë motin, por nuk arrijmë ta parashikojmë këtë ngjarjen tjetër, që të gjithë do të vdesim dhe do të tretemi dhe se shpëtimi i vetëm për ne është jeta e shpirtit, në përmbushjen e vullnetit të shpirtit.”

Dhe shumë njerëz shkuan me Jezusin dhe përsëri, ai u tha të gjithëve:

“Kushdo që dëshiron të jetë nxënësi im, le t'i vlerësojë etërit, nënat, gratë, fëmijët, vëllezërit, motrat dhe të gjitha gjërat e tij si asgjë dhe le të jetë gati për çdo gjë në çdo kohë. Dhe veç ai që e bën atë që e bëj unë, veç ai i ndjek mësimet e mia dhe veç ai po e shpëton veten nga vdekja.

“Sepse të gjithë, para se të ndërmarrin ndonjë gjë, mendojnë se a ia vlen ajo që po e bëjnë, dhe nëse ia vlen, atëherë e bëjnë; nëse nuk ia vlen, heqin dorë. Kushdo që e ndërton një shtëpi, natyrisht, ulet paraprakisht dhe llogarit: sa para duhen, sa para i kanë dhe se a ka mjaft për ta përfunduar punën. Ata e bëjnë këtë për ta shmangur një situatë në të cilën kanë filluar të ndërtojnë, por nuk mund ta përfundojnë dhe kështu njerëzit qeshin me ta. Po kështu, kushdo që dëshiron ta jetojë jetën e tij të vdekshme, duhet të llogarisë paraprakisht nëse mund ta përfundojë atë për të cilën po punon.

“Dhe çdo mbret që dëshiron të shkojë në luftë mendon së pari se a mund të shkojë në luftë me dhjetë mijë kundër një kundërshtari me njëzet mijë. Nëse llogaritjet e tij thonë se nuk mundet, atëherë ai dërgon ambasadorë dhe bën paqe dhe nuk përgatitet më për betejë. Po kështu, para se t'i kushtohet jetës së tij të vdekshme, le të mendojë çdo njeri: A mund të bëjë ai betejë kundër vdekjes? Apo a është ajo më e fortë se ai? Dhe në atë rast, a nuk do të ishte më mirë të bëhet paqe paraprakisht? Po kështu, secili prej jush duhet së pari të merret me gjërat që i konsideron tuajat: familjen, paratë, pasurinë. Dhe kur ta

përcaktoni se çfarë dobie kanë dhe ta kuptoni se nuk janë fare të dobishme, veç atëherë mund të jeni nxënësi im.”

Dhe, pasi e dëgjoji këtë, një njeri tha: “Do të ishte mirë nëse do të kishte vërtet jetë të shpirtit. Përndryshe, çka nëse do të hiqnim dorë nga gjithçka dhe të na rezultonte se kjo jetë nuk ekzistonte?”

Kësaj, Jezusi i përgjigj: “E pasaktë. Secili e njeh jetën e shpirtit. Të gjithë e dini se përmbushja e vullnetit të atit jep jetë. Ju e dini këtë, por nuk e bëni, dhe jo sepse dyshoni, por sepse jeni të shpërqendruar prej jetës së vërtetë nga shqetësimet e rreme dhe i shmangeni duke thënë justifikime.

“Kjo është ajo që e bëni: padroni e kishte përgatitur një gosti dhe u dërgoi ftesa mysafirëve të tij, por të ftuarit të gjithë filluan t’i refuzonin ftesat.

“Njëri tha, ‘Kam blerë tokë, duhet të shkoj ta kontrolloj.’

“Një tjetër tha: ‘I kam blerë disa dema, duhet të kujdesem për ta’.

“I treti tha: ‘Sapo jam martuar dhe duhet të bëj dasmë.’

“Dhe punëtorët erdhën dhe i thanë padronit se askush nuk do të vinte. Më pas, padroni i dërgoi punëtorët e tij për t’i thirrur të varfrit. Të varfrit nuk e refuzuan ftesën dhe erdhën. Kur arritën të gjithë, kishte ende vend.

“Dhe padroni dërgoi përsëri për t’i thirrur njerëzit në darkë, duke thënë: ‘Shkoni dhe bindni të gjithë të vijnë në shtëpinë time për të ngrënë, që të ketë më shumë njerëz këtu.’ Por ata që kishin refuzuar sepse nuk kishin kohë, nuk erdhën në gosti. Të gjithë e dinë se përmbushja e vullnetit të atit jep jetë, por ata nuk shkojnë në gosti sepse janë të hutuar nga deluzioni i pasurisë.

“Kushdo që heq dorë nga pasuria e rreme, e përkohshme – për jetën e vërtetë brenda vullnetit të atit, vepron njëjtë si një administrues i zgjuar i pronave.

“Ishte një njeri që ishte administruesi i pronave të një mjeshtri të pasur, dhe administruesi i pronave e pa që padroni së shpejti do ta largonte dhe se së shpejti do të mbetej pa bukë dhe pa strehë.

“Dhe administruesi i pronave mendoi me vete: ‘Ja çka do të bëj: do të shpërndaj nga depoja e padronit pak nga pak mes banorëve vendas. Unë do t’ua lehtësoj borxhet dhe pastaj, nëse padroni më largon, vendasit do ta kujtojnë mirësinë time dhe nuk do të më braktisin’.

“Dhe kështu administruesi i pronave e bëri pikërisht këtë: i thirri vendasit, ata që kishin borxhe ndaj padronit, dhe u shkroi kupona. Për atë që kishte borxh për njëqind, e shkroi një kupon për pesëdhjetë; për atë që kishte borxh për gjashtëdhjetë, e shkroi një për njëzet; dhe për të tjerët gjithashtu.

“Dhe tash, padroni e mori vesh këtë dhe tha me vete: 'Çka është kjo? Ai ka bërë diçka vërtet të zgjuar. Përndryshe do t'i duhej të përballej i vetëm me botën. Ai ma prodhoi një tepricë dhe veproi me shumë inteligjencë me llogaritë.'”

“Në jetën e vdekshme ne të gjithë e kuptojmë se çka e bën korrekt një tregim, por sa i përket jetës së shpirtit nuk duam ta kuptojmë. Ne duhet të veprojmë në mënyrë të ngjashme në lidhje me pasurinë e papastër dhe të rreme. Ne duhet ta japim atë për ta marrë jetën e shpirtit. Dhe nëse hezitojmë që për jetën e shpirtit të heqim dorë nga gjëra të tilla të pakuptimta si pasuria, ajo nuk do të na jepet kurrë. Nëse nuk e japim pasurinë tonë të rreme, atëherë po ashtu, nuk do të na jepet as jeta jonë individuale. Është e pamundur t'u shërbesh dy zotëruesve në të njëjtën kohë: Zotit dhe pasurisë, vullnetit të atit dhe vullnetit tënd. Duhet të jetë ose njëri ose tjetri.”

Dhe besimtarët ortodoksë e dëgjuan këtë. Por ortodoksët e donin pasurinë dhe qeshnin me Jezusin.

Por ai u tha atyre: “A mendoni se për shkak se njerëzit ju respektojnë për paratë tuaja, ju jeni vërtet të respektueshëm? Jo, Zoti nuk e shikon pamjen e jashtme, po e shikon zemrën. Ajo që njerëzit e konsiderojnë të pashkatërrueshme nuk është gjë tjetër veçse të vjella para Zotit. Tash mbretëria e qiellit është në tokë dhe ata që hyjnë në të janë të mëdhenj. Por në të nuk hyjnë të pasurit, mund të hyjnë veç ata që nuk kanë asgjë. Dhe kështu ka qenë gjithmonë, sipas ligjit tuaj, sipas Moisiut dhe sipas të gjithë profetëve.

“Dëgjoni se si ekzistojnë të pasurit dhe të varfrit, sipas ligjit tuaj:

“Ishte një njeri i pasur. Ai vishej bukur, shëtiste, festonte çdo ditë. Dhe Lazri endacak ishte i mbuluar me zgjebe.

Dhe Lazri erdhi në oborin e të pasurit, duke menduar: ‘Ndoshta ka ca copa të hedhura të ushqimit nga ky i pasuri’. Por Lazri nuk ishte në gjendje ta merrte asnjë copë të hedhur, sepse qentë e të pasurit kishin ngrënë gjithçka. Ata ia lëpinë edhe plagët Lazrit.

“Dhe vdiqën të dy – Lazri dhe pasaniku. Dhe tani, në ferr, pasaniku pa shumë larg që Abrahami ishte ulur në krah me Lazrin e mbuluar me zgjebe.

“Dhe i pasuri tha: ‘Zotëri Abraham, atje ulet me ty Lazri i mbuluar me zgjebe. Ai ecte zhag te porta e oborrit tim. Nuk guxoj t'ju shqetësoj. Por ju lutem ma dërgoni Lazrin e mbuluar me zgjebe dhe lëreni ta zhysë një gisht në ujë dhe të ma japë një pikë për freskim. Sepse po digjem në zjarr.’

“Por Abrahami tha: ‘Pse duhet ta dërgoj Lazrin te ti në zjarr? Në botën tjetër, çfarëdo që doje, e more. Por Lazri pa veç pikëllim, kështu që tash ai duhet të gëzohet. Dhe natyrisht që ai do të dëshironte ta bënte këtë, por është e

pamundur sepse është një gropë e madhe mes nesh dhe jush, dhe është e pamundur të kapërcehet. Ne jemi të gjallët, por ju jeni të vdekurit.'

"Atëherë i pasuri tha: 'Epo, atëherë, Zotëri Abraham, të paktën dërgoje Lazrin e mbuluar me zgjebe në shtëpinë time, të lutem. I kam pesë vëllezër dhe më vjen keq për ta. Le t'u tregojë gjithçka dhe le t'ua tregojë atyre rreziqet e pasurisë. Përndryshe ata mund të bien në të njëjtën torturë.'

"Por Abrahami tha: 'Ata tashmë e dinë se është e rrezikshme. Edhe Moisiu dhe të gjithë profetët ua kanë thënë këtë.'

"Dhe i pasuri tha: 'Gjithçka do të ishte më mirë nëse dikush nga të vdekurit do të ringjallej dhe të shkonte tek ata, ata do të pendoheshin më plotësisht'.

"Por Abrahami tha: 'Nëse nuk e dëgjojnë Moisiun dhe profetët, ata përsëri nuk do të dëgjojnë, edhe nëse ringjallen të vdekurit.'

"Të gjithë njerëzit e dinë se njeriu duhet të ndajë me vëllain e tij dhe t'u bëjë mirë njerëzve. Por i gjithë ligji i Moisiut dhe shkrimet e të gjithë profetëve flasin vetëm për këtë gjë. Ti e di këtë, por nuk mund ta bësh sepse e do pasurinë."

Dhe një udhëheqës i pasur i ortodoksëve iu afrua Jezusit dhe i tha: "Mësues i mirë e i bekuar, çka duhet të bëj për të m'u dhënë jeta e përhershme?"

Jezusi tha: "Pse më quan i mirë? Veç ati është i mirë. Por nëse dëshiron të kesh jetë, atëherë zbatoji urdhëresat."

Dhe udhëheqësi tha: "Ka shumë urdhëresa. Cilat, specifikisht?" Dhe Jezusi i tha: "Mos vrit, mos u bëj moralisht i shturur, mos vidh, mos gënje, po ashtu nderoje atin tënd, bëje vullnetin e tij dhe duaje të afërmin tënd si veten".

Dhe udhëheqësi ortodoks tha: "Unë i kam mbajtur të gjitha këto urdhëresa që nga fëmijëria, por po pyes se çka tjetër duhet të bëj, sipas mësimëve tuaja."

Jezusi e shikoi atë, rrobat e tij, buzëqeshi dhe tha: "Është një gjë të vogël që nuk e ke bërë, nuk i ke përmbushur në të vërtetë ato që thua se i ke përmbushur. Nëse dëshiron t'i zbatosh këto urdhëresa – mos vrit, mos u bëj moralisht i shturur, mos vidh, mos gënje dhe urdhëresa kryesore: duaje të afërmin tënd si veten tënde – atëherë shko, pikërisht tani, shite gjithë pasurinë tënde dhe jepua paratë të varfërve. Atëherë do të jesh duke e bërë vullnetin e atit tënd."

Udhëheqësi e dëgjoji këtë, u vrenjt dhe u largua, sepse nuk donte të ndahej nga pasuria e tij.

Dhe Jezusi u tha nxënësve të tij: “Tash po e shihni se nuk ka asnjë mënyrë për t’u pasuruar dhe për ta përmbushur vullnetin e atit tuaj.”

Nxënësit u tmerruan nga këto fjalë. Por Jezusi i përsëriti prapë ato dhe tha: “Po, fëmijë, është e pamundur që ai që e zotëron pronën e tij të jetë brenda vullnetit të atit. Një deve do të kalojë më shpejt në vrimën e gjilpërës, sesa njeriu që mbështetet në pasurinë e tij do ta kryejë vullnetin e atit.”

Dhe ata u tmerruan edhe më shumë dhe thanë: “Por çka ndodh më pas? Ta bësh këtë do ta bënte të pamundur mbajtjen e vetes gjallë.”

Por ai tha: “Njeriut i duket se është e pamundur ta mbash veten gjallë pa posedime, por Zoti mund ta shpëtojë jetën e njeriut pa posedime.”

Një herë Jezusi po ecte nëpër qytetin e Jerikos. Dhe në këtë qytet banonte shefi i tagrambledhësve, një njeri i pasur, që quhej Zake.

Ky Zakeu kishte dëgjuar për mësimin e Jezusit dhe kishte nisur të besonte në të. Dhe kur zbuloi se Jezusi ishte në Jeriko, donte ta shihte. Ishte një turmë aq e madhe përreth sa që ishte e pamundur t’i afroheshe. Dhe Zakeu nuk ishte shumë i gjatë. Atëherë ai vrapoi përpara dhe u ngjit në një pemë për ta parë Jezusin teksa po kalonte pranë pemës.

Dhe Jezusi e pa në këtë pozicion gjersa po kalonte, dhe e kuptoi se ai njeri besonte në mësimin e tij, prandaj tha: “Zbrit nga pema dhe shko në shtëpi, unë do të vij te ti.”

Zakeu zbriti, vrapoi në shtëpi, u përgatit për takimin me Jezusin dhe e priti me gëzim.

Dhe njerëzit filluan ta gjykojnë Jezusin dhe të thonë për të: “Tash shkoi në shtëpinë e tagrambledhësit, që është mashtrues.”

Dhe në atë kohë Zakeu i tha Jezusit: “Shiko, Zotëri, çka po bëj. Gjysmën e pasurisë sime po ua jap të varfërve dhe nga pjesa tjetër do t’ua kthej borxhin katërfish atyre që i kam ofenduar.”

Dhe Jezusi tha: “Dhe ti u shpëtove nga këto vepra. Ishe i vdekur, por tash je gjallë. Pate humbur, por tash je gjetur, sepse me veprimet e tua, ashtu si Abrahami, kur synonte ta godiste me thikë birin e vet, ti e tregove besimin tënd. Sepse kjo është vlera e gjithë jetës së njeriut: kërkimi dhe shpëtimi i gjësë që po tretet brenda shpirtit. Një flijim nuk mund të matet me madhësinë e tij.”

Ndodhi një herë që Jezusi dhe nxënësit e tij ishin ulur përballë një kutie për të varfër. Njerëzit i ofronin të gjitha posedimet e tyre në kuti për Zotin. Edhe njerëz të pasur vinin te kutia dhe vendosnin shuma të mëdha. Por një e ve e varfër iu afrua dhe i depozitoi dy lepta*.

Dhe Jezusi tregoi me gisht kah ajo dhe u tha nxënësve të tij: “Tani, e shihni se kjo e ve, një grua e varfër, i la dy lepta; ajo ka depozituar më shumë se gjithë të tjerët.”

Një herë ndodhi që Jezusi ishte në shtëpinë e Simon Lebrozit. Dhe një grua hyri në shtëpi. Dhe kjo grua e kishte një kavanoz me vaj të shtrenjtë e të mirë me vlerë treqind rubla. Jezusi u tha nxënësve të tij se vdekja e tij ishte afër. Gruaja e dëgjoi këtë dhe nguroi të ndahej me të dhe donte t'ia demonstronte dashurinë e saj dhe t'ia lyente kokën me vaj. Dhe ajo harroi krejtësisht se sa kushtoi vaji dhe e hapi kavanozin dhe ia vajosi kokën dhe këmbët, duke e derdhur vajin e mbetur. Dhe nxënësit filluan të diskutojnë mes tyre se çfarë të keqe kishte bërë ajo.

Juda, ai që më vonë do ta tradhtonte Jezusin, tha: “Shiko sa shumë të mira të mundshme janë humbur kot! Dikush do të mund ta shiste atë vaj për treqind rubla dhe të kishte veshur kaq shumë të varfër!” Dhe nxënësit filluan ta qortojnë gruan, e cila më pas u turpërua dhe nuk dinte se a e kishte bërë mirë apo keq.

Atëherë Jezusi u tha atyre: “Ju po e turpëroni gruan kot. Ajo me të vërtetë bëri mirë, prandaj kot po i referoheni të varfërve. Nëse doni t'u bëni mirë të varfërve, atëherë bëjeni. Ata do të jenë gjithmonë në dispozicion. Pse të flasim tani për ta? Nëse ndiheni keq për të varfrit, shkoni dhe kini mëshirë për ta, bëjuni mirë atyre; por kjo grua kishte mëshirë për mua dhe bëri diçka vërtetë të mirë sepse ajo e dha atë që e kishte. Cili prej jush mund ta dijë se çka nevojitet dhe çka nuk nevojitet? Si e dini se lyerja e kokës sime me vaj është veprim i tepërt? Ajo e derdhi vajin e saj mbi mua si për ta përgatitur trupin tim për varrim, prandaj akti i saj ishte i nevojshëm. Ajo e përmbushi vërtetë vullnetin e atit, e harroi veten dhe pati mëshirë për një tjetër. Ajo e harroi llogarinë për sa i përket jetës së vdekshme dhe dha gjithçka që kishte.”

* kontribut shumë i vogël

Dhe Jezusi tha: “Mësimi im është të përmbushet vullneti i atit, por vullneti i atit mund të përmbushet veç me vepra, e jo me fjalë. Nëse cilido bir i përgjigjet urdhrave të atit të tij duke thënë 'Do ta bëj, do ta bëj', por nuk bën asgjë që ka kërkuar ati, atëherë ai qartas nuk po e përmbush vullnetin e atit.

“Por nëse biri tjetër madje thotë edhe: ‘Nuk dua të bindem’, por më pas shkon dhe i përmbush urdhrat e të atit, atëherë ai, në fund të fundit, po e përmbush vullnetin e atit. Me njerëzit është e njëjta gjë. Ai që flet dhe thotë 'Unë jam brenda vullnetit të atit' në të vërtetë nuk është. Jo, ai që e bën atë që e dëshiron ati është brenda vullnetit të tij.”

Kapitulli i shtatë: ATI DHE UNË JEMI NJË

*Ushqimi i vërtetë i jetës së përhershme
është përmbushja e vullnetit të atit
dhe shkrirja me të.*

BUKËN TONË TË PËRDITSHME NA E JEP

Pas kësaj, çifutët u përpoqën ta dënonin Jezusin me vdekje dhe Jezusi shkoi në Galile që të rrijë me familjen e tij. Festa çifute për ripërtëritjen e tabernakullit kishte ardhur dhe vëllezërit e Jezusit u mblodhën për të shkuar në një festim dhe e thirrën Jezusin që të shkonte me ta.

Ata nuk besonin në mësimin e tij dhe i thanë: “Tani, ti thua se mënyra çifute e adhurimit të Zotit është e pasaktë, por se ti e di se mënyra e vërtetë për ta adhuruar Zotin është me veprime. Nëse vërtet mendon se askush përveç teje nuk e di mënyrën e vërtetë të adhurimit të Zotit, atëherë eja me ne në festë. Do të ketë shumë njerëz, kështu që ti mund të shpallësh para të gjithëve se mësimet e Moisiut janë të rreme. Nëse të gjithë të besojnë, atëherë nxënësit tuaj të gjithë do ta shohin se ke të drejtë. Përndryshe, pse të fshehesh? Ti po thua se adhurimi ynë ndaj Zotit është i rremë, se ti e di mënyrën e vërtetë të adhurimit. Nëse është kështu, ti duhet ta demonstrosësh atë për të gjithë.”

Dhe Jezusi u tha atyre: “Për ju ka një kohë dhe vend të veçantë për ta adhuruar Zotin, por për mua nuk ka kohë të veçantë për ta adhuruar Zotin. Unë jam duke punuar për Zotin gjithmonë dhe kudo. Dhe unë ua demonstroj pikërisht këtë gjë njerëzve. Unë u tregoj atyre se adhurimi i tyre ndaj Zotit është i rremë, dhe për këtë, ata më urrejnë mua.

“Shkoni ju në festë dhe unë do të shkoj kur të kem dëshirë.”

Dhe vëllezërit e tij u larguan, por ai qëndroi pas dhe shkoi vetëm më vonë, duke mbërritur në mes të festës. Çifutët ishin të mërzitur që ai nuk e respektoi festën e tyre dhe nuk mori pjesë në të. Dhe shumë debatonin rreth mësimin të tij. Disa thoshin se ai e thoshte të vërtetën, të tjerët thoshin se ai veç po i ngatërronte njerëzit.

Në mes të festës, Jezusi hyri në tempull dhe filloi t'u mësonte njerëzve se adhurimi i tyre ndaj Zotit ishte i rremë, se Zoti nuk duhej adhuruar në tempuj dhe me oferta, por në shpirt dhe në veprim, duke iu përmbajtur pesë urdhëresave. Të gjithë e dëgjuan dhe u mahnitën që ai ishte i aftë për një urti të tillë, megjithëse nuk kishte asnjë stërvitje.

Dhe Jezusi, kur dëgjoji se ata ishin të mahnitur nga urtia e tij, u tha: "Mësimi im nuk është i imi, por i atij që më dërgoi. Nëse dikush dëshiron ta përmbushë vullnetin e atij shpirti që na dërgoi në jetë, ai do ta kuptojë se unë nuk e kam shpikur këtë, por se është mësim nga Zoti. Sepse ai që shpik gjëra nga mendimet e tij, e kërkon atë që është në mendjen e tij, por ai që e kërkon atë që është në mendjen e atij që e dërgoi është i drejtë. Nuk ka falsitet në të.

"Ligji juaj i Moisiut nuk është ligji i atit dhe për këtë arsye ata që e ndjekin nuk po e zbatojnë ligjin e atit, po bëjnë të liga dhe gënjeshtër. Unë ju mësoj veç ta përmbushni vullnetin e atit dhe në mësimin tim nuk mund të ketë kundërthënie. Por ligji juaj i shkruar i Moisiut është plotësisht i mbushur me kundërthënie. Mos i bazoni gjykimet tuaja në pamjen e jashtme, por bazoni gjykimet tuaja në shpirtin."

Dhe shumë thanë: "Por ata sapo na thanë se ai është profet i rremë. Dhe ja ku është duke e kritikuar ligjin dhe askush nuk po i thotë asgjë. Ndoshta ai është në të vërtetë profet i vërtetë, ndoshta udhëheqësit e kanë pranuar atë. Ka vetëm një gjë që nuk mund ta besojmë për të, sepse thuhet se kur të vijë i dërguari i Zotit, askush nuk do ta dijë se prej nga është. Por ne e dimë se prej nga është ai për shkak të lindjes së tij dhe i njohim të gjithë të afërmit e tij."

Njerëzit ende nuk e kuptonin mësimin e tij dhe ende kërkonin prova.

Atëherë Jezusi u tha atyre: "Ju më njihni mua dhe prej nga jam sipas mishit, por nuk e dini se prej nga jam sipas shpirtit. Ai prej të cilit vij unë, sipas shpirtit, është i vetmi që duhet ta njihni, por ju nuk e njihni. Nëse do të thosha se unë jam Krishti, ju do të besoni në mua si njeri dhe jo në atin që është brenda meje dhe brenda jush. Dhe ati është i vetmi në të cilin duhet të besoni.

"Unë nuk jam këtu mes jush për një periudhë të gjatë të jetës sime. Unë jua tregoj rrugën drejt atij burimi të jetës nga i cili u shfaq. Megjithatë ju kërkuat prova nga unë dhe doni të më dënoni. Nëse nuk e njihni këtë rrugë tani, atëherë kur të mos jem më këtu, nuk do të mund ta gjeni. Ju nuk duhet të më dënoni, po duhet të më ndiqni.

"Kushdo që e bën atë që e mësoj, do ta kuptojë se a është e vërtetë ajo që po jua them. Ai për të cilin jeta e vdekshme nuk është bërë ushqim për shpirtin, nuk e kërkon të vërtetën, si njeriu i etur që kërkon ujë, dhe një person i tillë nuk mund të më kuptojë. Ai që ka etje për të vërtetën le të vijë tek unë e të pijë. Ai

që beson në mësimet e mia do ta marrë jetën e vërtetë. Ai do ta marrë jetën e shpirtit.”

Dhe shumë veta nisën të besonin në mësimin e tij dhe thanë: “Ajo që ai thotë është e vërtetë dhe vjen nga Zoti.”

Të tjerët nuk e kuptuan atë dhe ende kërkonin te profecitë të gjenin prova se ai ishte nga Zoti. Dhe shumë debatuan me të, por askush nuk mund ta sfidonte. Ortodoksët e arsimuar i dërguan ndihmësit e tyre për të debatuar me të.

Por ndihmësit e tyre u kthyen te peshkopët ortodoksë dhe thanë: “Ne nuk mund të arrijmë askund me të”.

Dhe peshkopët thanë: “Pse nuk e hutuat?”

Dhe ata u përgjigjën: “Askush nuk ka folur kurrë si ai.”

Pastaj ortodoksët thanë: “Fakti që ai nuk mund të sfidohet dhe që të gjithë njerëzit i besojnë mësimet e tij nuk do të thotë asgjë. Ne nuk besojmë dhe asnjë nga liderët nuk beson. Por këta njerëz të mallkuar kanë qenë gjithmonë budallenj dhe të pastërvitur; ata i besojnë kujtdo.”

Dhe Nikodemi, të cilit Jezusi ia shpjegoi mësimet e tij, u tha peshkopëve: “Ju nuk mund ta gjykoni si të keq njeriun pa e dëgjuar dhe pa e kuptuar se çka po përpiqet të bëjë”.

Dhe ata i thanë: “Nuk ka asgjë për të gjykuar apo dëgjuar. Ne e dimë se asnjë profet nuk mund të kishte gjasa të vinte nga Galilea.”

Në një moment tjetër, Jezusi foli me ortodoksët dhe u tha atyre: “Nuk mund të ketë prova për vërtetësinë e mësimin tim, ashtu si drita nuk mund të shkëlqejë mbi dritë. Mësimi im është drita e vërtetë që njerëzit mund ta shohin dhe që tregon se çka është mirë dhe çka është keq. Prandaj është e pamundur ta vërtetoj mësimin tim. Kjo dëshmon gjithçka tjetër. Kushdo që më ndjek nuk do të jetë në errësirë, por do të ketë jetë. Jeta dhe drita janë një dhe e njëjta gjë.”

Por ortodoksët thanë: “Ti je i vetmi që e thua këtë.”

Dhe ai u përgjigj atyre: “Nëse jam i vetmi që e them këtë, atëherë është e vërteta ime, sepse e di prej nga kam ardhur dhe ku po shkoj. Sipas mësimëve

të mia ka një kuptim të jetës, sipas tuajave nuk ka. Për më tepër, këtë nuk e mësoj veç unë, por ati im, shpirti, e mëson të njëjtën gjë.”

Ata thanë: “Ku është ati yt?”

Ai tha: “Ju nuk e kuptoni mësimin tim, prandaj nuk e njihni atin tim. Ju nuk e dini se nga jeni dhe ku po shkoni. Unë po ju udhëzoj, por në vend që të më ndiqni, ju po përpiqeni ta zbuloni se kush jam unë, prandaj nuk mund të arrini tek ai shpëtim dhe ajo jetë drejt së cilës po ju drejtoj. Dhe ju do të treteni nëse mbeteni në këtë deluzion dhe nuk më ndiqni mua.”

Dhe çifutët pyetën: “Kush je ti?”

Ai tha: “Që në fillim kam thënë: unë jam biri i njeriut, që e njoh shpirtin si atin tim; dhe ia them botës atë që e kam kuptuar nga ati. Dhe kur ju ta lavdëroni birin e njeriut, atëherë do ta zbuloni se çka jam unë, sepse unë veproj dhe flas jo për veten si njeri. Gjithçka që them dhe gjithçka që mësoj janë veç ato që m'i ka mësuar ati. Dhe ai që më dërgoi është gjithmonë me mua dhe ati nuk do të më braktisë, sepse unë e bëj vullnetin e tij.

“Kushdo që i përmbahet njohurive të mia, kushdo që e përmbush vullnetin e atit, do të mësohet me të vërtetë nga unë. Për ta njohur të vërtetën, njeriu duhet t'u bëjë mirë njerëzve. Kush u bën keq njerëzve e do errësirën dhe shkon kah ajo; kush u bën mirë njerëzve shkon kah drita. Prandaj, për t'i kuptuar mësimet e mia, njeriu duhet të bëjë vepra të mira. Kushdo që bën mirë do ta njohë të vërtetën; ai do të jetë i lirë nga e keqja dhe vdekja. Sepse kushdo që mashtrohet bëhet skllav i mashtrimit të vet.

“Por, ashtu si skllavi nuk banon pafundësisht në shtëpinë e padronit, ndërsa biri i padronit mbetet gjithmonë në shtëpi, po ashtu edhe njeriu, nëse është mashtruar në jetë dhe bëhet skllav i iluzioneve të tij, nuk do të jetojë pafundësisht, por do të vdesë. Veç ai që është në të vërtetën do të mbetet i gjallë pafundësisht. E vërteta nuk gjendet në të qenët skllav, por në të qenët bir. Dhe kështu, nëse ju mashtrojnë, do të jeni skllavë dhe do të vdisni. Por nëse jeni në të vërtetën, atëherë do të jeni bij të lirë dhe do të jetoni.

“Ju i thoni vetes se jeni bijtë e Abrahamit, se e dini të vërtetën. Por ja, doni të më vrisni, sepse nuk e kuptoni mësimin tim. Pra, po del se unë e flas atë që e kam kuptuar nga ati im dhe ju dëshironi ta bëni atë që e keni kuptuar nga ati juaj.”

Ata thanë: “Ati ynë është Abrahami”.

Jezusi u tha: “Po të ishit bijtë e Abrahamit, do të bënit të njëjtat veprime që i bëri ai. Por ja, ju doni të më vrisni se unë ju thashë atë që e kam kuptuar nga

Zoti. Abrahami nuk e bëri këtë. Pra, duket se ju nuk po i shërbeni Zotit, por po i shërbeni një ati tjetër.”

Ata i thanë: “Ne nuk jemi bastardë, të gjithë jemi fëmijë të një ati, të gjithë jemi të Zotit”.

Dhe Jezusi u tha atyre: “Nëse ati juaj do të ishte njësoj si imi, atëherë do të më donit, sepse unë vij nga ati. Në fund të fundit, nuk e kam lindur veten. Ju nuk jeni fëmijë të të njëjtit atë si unë, dhe prandaj nuk i kuptoni fjalët e mia, njohuria ime nuk gjen vend brenda jush. Nëse unë vij nga ati dhe ju nga i njëjti atë, atëherë nuk do të mund të dëshironit të më vrisnit. Nëse dëshironi të më vrisni, atëherë ne nuk jemi nga i njëjti atë.

“Unë jam nga ati i mirësisë, nga Zoti, dhe ju jeni nga djalli, nga ati i së keqes. Ju i keni merak epshet e atit tuaj, djallit; ai ka qenë gjithmonë vrasës dhe gënjeshtar dhe nuk ka asnjë të vërtetë brenda tij. Nëse ai thotë diçka, djalli, atëherë ai e thotë gjënë e tij personale, dhe jo diçka që do të ishte e përbashkët për të gjithë, pra ai është ati i gënjeshtreve. Prandaj, ju jeni shërbyes të djallit dhe jeni bijtë e tij.

“Ja, ju mund të shihni se sa e thjeshtë është të ekspozohet deluzioni juaj. Nëse unë jam mashtruar, atëherë më ekspozoni. Por nëse nuk ka deluzion në mua, atëherë pse të mos më besoni?”

Dhe çifutët nisën ta shanin dhe thoshin se ai ishte i çmendur.

Ai tha: “Unë nuk jam i çmendur, thjesht e nderoj atin dhe ju doni të më vrisni për këtë. Pra, duket se ju nuk jeni vëllezërit e mi, por jeni fëmijë të një ati tjetër. Nuk jam unë që e vërtetoj korrektësinë time, është e vërteta ajo që flet për mua. Prandaj do t'jua përsëris: kushdo që e kupton mësimin tim dhe jeton sipas tij, nuk do ta shohë vdekjen”.

Dhe çifutët thanë: “A është vërtet gabim që ne të të quajmë samaritan të çmendur? Ti e ke ekspozuar veten. Profetët vdiqën, Abrahami vdiq, por ti thua se kushdo që jeton sipas mësimave tua nuk do ta shohë vdekjen. Abrahami vdiq, por ti nuk do të vdesësh? Çka, a je ti më i madh se Abrahami?” Çifutët ishin ende në mëdyshje për faktin se ai ishte Jezusi nga Galilea dhe çështja se a ai ishte profet i rëndësishëm apo jo, kështu që harruan gjithçka që u kishte thënë ai, se nuk kishte thënë asgjë për veten si person, por se fliste veç për shpirtin që ishte brenda tij.

Dhe Jezusi tha: “Unë nuk bëj asgjë vetë. Po të kisha folur për veten time, për atë se si më duken gjërat mua, atëherë gjithçka që do të thosha nuk do të kishte kurrfarë kuptimi, por ajo për të cilën kam folur është burimi i të gjitha gjërave, të cilin ju e quani Zot. Dhe ju nuk e njihnit dhe nuk e njihni Zotin e vërtetë, por unë

e njoh. Nuk mund të them se nuk e njoh. Do të isha gënjeshtar, si ju, nëse do të thosha që nuk e njoh atë. E njoh atë, e njoh vullnetin e tij dhe e përmbush atë. Abrahami, ati juaj, e pa njohurinë time dhe ndihej shumë i lumtur me të.”

Judenjtë thanë: “Ti je pesëdhjetë vjeç,* si mund të kishe jetuar në të njëjtën kohë me Abrahamin?”

Ai tha: “Para se të ekzistonte Abrahami, ekzistonte dija (njohja) e mirësisë, kjo është ajo për të cilën ju kam treguar”.

Çifutët morën gurë për ta goditur, por ai u largua.

Dhe gjatë rrugës, Jezusi e pa një njeri që kishte qenë i verbër që nga lindja.

Dhe nxënësit e tij pyetën: “Kush e ka fajin që ky njeri është i verbër që nga lindja. A është faji i tij apo i prindërve, pasi nuk e kanë edukuar?”

Dhe Jezusi u përgjigj: “As ai dhe as prindërit e tij nuk kanë faj, por kështu vepron Zoti, duke e krijuar dritën aty ku kishte errësi. Kudo që shkon mësimi im, ai bëhet drita e botës.”

Dhe Jezusi ia zbuloi të verbrit mësimin e tij për të qenët biri i Zotit – shpirti, dhe kur i verbëri e përjetoi mësimin, ai e përjetoi dritën. Dhe ata që e njihnin më parë këtë njeri nuk mund ta njihnin atë. Ai ishte i ngjashëm me atë që kishte qenë më parë, por tash ishte bërë person tjetër.

Ai tha: “Unë jam i njëjti, por Jezusi ma zbuloi se unë jam biri i Zotit, dhe drita m'u hap dhe e pashë atë që nuk e kisha parë kurrë më herët.” Këtë njeri e thirrën para mësuesve ortodoksë dhe ishte Shabat. Dhe ortodoksët e pyetën se si kishte filluar t'i kuptonte të gjitha gjërat, kur më parë kishte qenë i verbër.

Ai tha: “Nuk e di si, veç e di që tash kuptoj gjithçka.”

Ata thanë: “Ti nuk e kupton këtë në mënyrë hyjnore, sepse Jezusi e bëri këtë në Shabat; për më tepër, një njeri tokësor nuk mund t'i ndriçojë njerëzit.” Dhe ata filluan të debatojnë.

Dhe pastaj ata e pyetën njeriun e ndriçuar: “Çka mendon për të?”

* Shumica e përkthimeve e paraqesin këtë deklaratë diçka afërsisht si “Ti nuk je ende pesëdhjetë vjeç...”. Për njëfarë arsye Tolstoj vendos ta bëjë këtë deklaratë precize të moshës.

Ai tha: “Mendoj se është profet.”

Çifutët nuk mund të besonin se ai më parë kishte qenë i verbër, por që tani mund ta shihte dritën, kështu që ia kishin thirrur prindërit dhe i pyetën: “A është ky biri juaj, ai që ishte i verbër që nga lindja? Si ka mundësi që tash është i ndriçuar?”

Prindërit thanë: “Ne e dimë se ky është biri ynë dhe se ka qenë i verbër që nga lindja. Por si ndodhi që tash është ndriçuar, nuk e dimë. Ai është i rritur, pyeteni atë.”

Ortodoksët e thirrën njeriun për herë të dytë dhe i thanë: “Lutju Zotit tonë të vërtetë, sepse ne e dimë me siguri se ai njeri që të ndriçoi është njeri tokësor dhe nuk është nga Zoti”.

Dhe i ndriçuari tha: “Për sa i përket pyetjes se a është ai njeri nga Zoti apo jo, nuk e di. Unë e di veç një gjë: se nuk e kam parë dritën më parë dhe tani e shoh atë.”

Dhe ortodoksët e pyetën përsëri: “Çka bëri me ty, si të ndriçoi?”

Ai tha: “Ju tregova tashmë, por ju po nuk më besoni. Nëse dëshironi të bëheni nxënës të tij, atëherë do t'ju tregoj përsëri.”

Dhe ata filluan ta shanin dhe i thanë: “Ti mund të jesh nxënës i tij, por ne jemi nxënës të Moisiut. Vetë Zoti foli me Moisiun. Por ne as nuk e dimë se nga vjen ky.”

Dhe burri u përgjigj dhe tha: “Është e mahnitshme që më ka ndriçuar, por ju ende nuk e dini se nga vjen. Zoti nuk i dëgjon mëkatarët, ai i dëgjon ata që e nderojnë dhe e bëjnë vullnetin e tij. Nuk mund të ndodhë kurrë që një njeri që nuk është nga Zoti të mund ta ndriçojë një të verbër. Po të mos ishte ai nga Zoti, nuk do të mund të bënte asgjë.”

Dhe ortodoksët u zemëruan dhe thanë: “Ti je i zhytur plotësisht në deluzion dhe megjithatë dëshiron të na mësosh”. Kështu që e përjashtuan.

Dhe Jezusi tha: “Mësimi im është një zgjim i jetës. Kushdo që beson në mësimet e mia, pavarësisht se vdes në mënyrë të vdekshme (mortale), do të mbetet i gjallë dhe kushdo që jeton dhe beson në mua nuk do të vdesë.”

Dhe përsëri, për të tretën herë, Jezusi i mësoi njerëzit.

Ai tha: “Njerëzit po i përkushtohen mësimëve të mia dhe jo sepse i vërtetoj vetë. Është e pamundur të vërtetohet e vërteta. E vërteta vërteton gjithçka tjetër. Por njerëzit i përkushtohen mësimimit tim sepse është i unifikuar dhe i njohur për njerëzit, dhe ai premtonte jetë. Për njerëzit, mësimi im është siç është i njohur zëri i bariut për delet, kur ai hyn te porta dhe i mbledh për t'i çuar në kullotë. Askush nuk i beson mësimëve tuaja sepse janë të huaja për njerëzit dhe njerëzit i vërejnë brenda tyre e shpesh tuaja. Për njerëzit, mësimi juaj është i njëjtë me paraqitjen e një të huaji që nuk hyn në portë, por ngjitet mbi gardh për delet. Delet nuk e njohin dhe mund ta ndjejnë se ai është bandit.

“Mësimi im është e vetmja e vërtetë, si porta e vetme për delet. Të gjitha mësimet tuaja nga ligji i Moisiut janë një gënjeshtër. Gjithçka është si hajdutë dhe banditë për delet. Kushdo që i përkushtohet mësimimit tim do ta gjejë jetën e vërtetë, ashtu si delet do të dalin dhe do të gjejnë ushqim nëse e ndjekin bariun. Sepse një hajdut vjen veç për të vjedhur, plaçkitur dhe shkatërruar, por bariu vjen për të dhënë jetë. Dhe veç mësimi im premtonte dhe jep jetë të vërtetë.

“Ka nga ata barinj për të cilët delet janë gjithë jeta e tyre dhe që do ta jepnin atë jetë për delet. Këta janë barinj të vërtetë. Por ka edhe punëtorë me qira, asi që nuk shqetësohen shumë për delet, sepse janë thjesht punëtorë me qira dhe delet nuk u përkasin atyre, asi që, nëse afrohet një ujk, lënë gjithçka dhe ikin, duke e lejuar ujkun t'i shkatërrojë delet. Këta nuk janë barinj të vërtetë.

“Po kështu, ka mësues të rremë, asi që për të cilët nuk ka fare rëndësi jeta e njerëzve, dhe ka asi të vërtetë, asi që e japin shpirtin e tyre për jetën e njerëzve. Unë jam mësues i tillë. Mësimi im është ta jap jetën time për njerëzit. Askush nuk mund të ma marrë, unë vetë po e jap lirisht për njerëzit, për të m'u dhënë jeta e vërtetë. Këtë urdhëresë e mora nga ati im. Dhe ashtu siç më njeh ati mua, unë e njoh atin dhe prandaj e jap jetën time për njerëzit. Dhe për këtë, ati më do, sepse unë po i zbatoj urdhëresat e tij. Dhe të gjithë njerëzit, jo veç ata këtu dhe tani, por të gjithë njerëzit do ta kuptojnë zërin tim dhe do të mblidhen të gjithë së bashku si një; të gjithë njerëzit do të bashkohen dhe mësimet e tyre do të jenë një.”

Dhe çifutët e rrethuan dhe i thanë: “Gjithçka që thua është e vështirë për t'u kuptuar dhe nuk përputhet me shkrimin e shenjtë. Mos na mundo, veç na thuaj, thjesht dhe drejtpërdrejt: a je ti ai Mesia që supozohet të vijë në botë, sipas shkrimit tonë të shenjtë?”

Dhe Jezusi iu përgjigj atyre: “Unë tashmë ju tregova se kush jam, por ju nuk po më besoni. Nëse nuk i besoni fjalët e mia, atëherë besoni veprimet e mia. Përmes tyre do ta kuptoni se kush jam dhe për çfarë qëllimi kam ardhur. Por ju

nuk po besoni, sepse nuk po më ndiqni. Kushdo që vjen pas meje dhe e bën atë që e them, do të më kuptojë. Dhe kujtdo që e kupton mësimin tim dhe e përmbush atë, do t'i jepet jeta reale.

“Ati im i ka bashkuar ata me mua dhe askush nuk mund të na ndajë. Ati dhe unë jemi një.”

Dhe çifutët u ofenduan nga kjo dhe morën gurë për ta goditur.

Por ai u tha atyre: “Ju kam treguar shumë vepra të mira, duke jua zbuluar mësimet për atin tim; për cilën nga këto vepra të mira doni të më goditni?”

Ata thanë: “Nuk duam të të godasim për mirësi, por sepse ti, një njeri, po e bën veten Zot.”

Dhe Jezusi iu përgjigj atyre: “Epo, në fund të fundit, pikërisht ky pohim është bërë në vetë shkrimin tuaj të shenjtë. Thuhet se vetë Zoti u tha sundimtarëve të këqij: ‘Ju jeni zota.’ Nëse ai i quajti edhe të pashenjtët zota, atëherë pse e konsideroni sakrilegj t'i referoheni diçkaje që Zoti e dërgoi me dashuri në botë si biri i Zotit? Çdo person është bir i Zotit në shpirt. Nëse nuk jetoj në mënyrë hyjnore, atëherë mos besoni se jam bir i Zotit. Megjithatë, nëse jetoj në mënyrë hyjnore, atëherë besoni, bazuar në jetën time, se jam nga ati dhe atëherë do ta kuptoni se ati është brenda meje dhe unë jam brenda tij.”

Dhe Jezusi tha: “Mësimi im është një zgjim i jetës. Kushdo që beson në mësimin tim, megjithëse mund të vdesë në mish, do të mbetet i gjallë dhe kushdo që jeton dhe beson në mua nuk do të vdesë.”

Dhe çifutët nisën të debatojnë. Disa thanë se ai ishte i pushtuar në shpirt.

Të tjerë thanë: “Nuk ka asnjë mënyrë që një njeri i pushtuar t'i ndriçojë njerëzit.”

Çifutët nuk dinin çka të bënin me të dhe nuk mund ta dënonin.

Pastaj ai kaloi përsëri përtej Jordanit dhe qëndroi atje.

Dhe shumë veta besuan në mësimin e tij dhe thanë se ishte i vërtetë, ashtu siç ishte i vërtetë mësimi i Gjonit. Dhe kështu, shumë njerëz besuan në mësimin e tij.

Një herë, Jezusi i pyeti nxënësit e tij: “Më tregoni, si i kuptojnë njerëzit mësimet e mia në lidhje me birin e njeriut?”

Ata thanë: “Disa i kuptojnë ato si mësimet e Gjonit, të tjerë si profecitë e Isaias, të tjerë thonë se i ngjan mësimet të Jeremias; ata e kuptojnë se ti je profet.”

Ai tha: “Dhe çka kuptoni ju nga mësimet e mia?”

Dhe Simon Pjetri i tha: “Sipas mendimit tim, mësimi yt është se ti je biri i zgjedhur i Zotit së jetës. Ti mëson se Zoti është jeta që ekziston brenda njeriut.”

Dhe Jezusi i tha: “Ti je me fat, Simon, që e ke kuptuar këtë. Një person nuk mund të ta kishte zbuluar këtë, por ti e kupton sepse Zoti brenda teje ta ka zbuluar. Nuk ishte arsyetimi i zakonshëm dhe nuk isha unë me fjalët e mia që jua zbulova atë, por Zoti, ati im, jua zbuloi drejtpërdrejt. Dhe mbi të qëndron themeli për grumbullimin e njerëzve të zgjedhur, për të cilët nuk ka vdekje”.

Kapitulli i tetë: JETA JASHTË KOHËS

Dhe prandaj veç jeta në të tashmen është jetë e vërtetë.

NË KËTË DITË (SOT)

Jezusi tha: “Kushdo që nuk është gati për të gjitha vuajtjet dhe privimet në mish, nuk më ka kuptuar mua. Kushdo që punon për më të mirën në jetën e vdekshme, e shkatërron jetën e vërtetë. Por kushdo që e shkatërron jetën e tij të vdekshme duke i zbatuar mësimet e mia, do ta marrë jetën e vërtetë.”

Dhe në këto fjalë, Pjetri i tha: “Ne të jemi bindur këtu, kemi hequr dorë nga të gjitha hallet tona, të gjitha gjërat tona dhe të kemi ndjekur. Çfarë lloj shpërblimi do të kemi për këtë?”

Jezusi i tha: “Kushdo që e ka lënë shtëpinë e tij, motrat, vëllezërit, babanë, nënën, gruan, fëmijët dhe tokën për mësimin tim, i jepen njëqind herë më shumë motra, vëllezër, tokë dhe çdo gjë që i nevojitet, dhe për dallim nga gjërat e kësaj jete, atij i jepet jetë jashtë kohës. Nuk ka shpërblime në mbretërinë e qiellit. Vetë mbretëria e qiellit është qëllim dhe shpërblim. Në mbretëri të gjithë janë të barabartë: nuk ka të parë, nuk ka të mbramë.

“Sepse mbretëria e qiejve është kështu: padroni i shtëpisë doli në mëngjes për të punësuar punëtorë për kopshtin. Ai punësoi punëtorë për një grivna në ditë dhe hyri në kopsht dhe i bëri të punonin.

Dhe përsëri shkoi në drekë dhe i punësoi disa të tjerë dhe i dërgoi në kopsht për të punuar dhe kah mbrëmja, ai punësoi përsëri të tjerë dhe i dërgoi në punë. Dhe u pajtua ta paguante secilin prej tyre nga një grivna.

“Erdhi koha e pagesës dhe padroni urdhëroi që secili të paguhej njësoj. Së pari ata që erdhën të mbramët dhe më pas ata që erdhën të parët. Dhe tani, të parët e panë që edhe të mbramëve po i jepej një grivna. Dhe supozuan se atyre do t'u jepej më shumë se kaq; por të parëve iu dha veç një grivna.

“Dhe ata i morën paratë e tyre dhe thanë: ‘Ç’është kjo, ata kanë punuar veç një turn dhe ne kemi punuar të katër turnet, si është e mundur që ne paguhemi njësoj? Është e padrejtë’.

“Dhe padroni erdhi dhe tha: ‘Për çka po grindeni, a ju kam ofenduar në ndonjë mënyrë? Unë po ju paguaj aq sa ju punësova. A nuk ishte marrëveshja jonë për një grivna? Merrni paratë tuaja dhe shkoni. Por nëse dua t'u jap të mbramëve të njëjtën gjë që jua dhashë juve, a nuk kam fuqi të veproj si të dua? Apo e patë se sa i mirë jam dhe pastaj u bëtë xhelozë?’

“Në mbretërinë e qiellit nuk ka të parë dhe nuk ka të mbramë – është njësoj për të gjithë.”

Një herë, dy nga nxënësit e Jezusit, Jakobi dhe Gjoni, erdhën tek ai dhe i thanë: “Mësues! Premto që do ta bësh për ne atë që ta kërkojmë.”

Ai tha: “Çka po doni?”

Ata thanë: “Ne duam të jemi të barabartë me ty.”

Jezusi u tha atyre: “Ju nuk dini se çka po kërkon. Ju mund të jetoni pikërisht si unë, mund ta pastroni veten nga jeta e vdekshme ashtu si unë, por për t'ju bërë njësoj si unë – kjo nuk është në pushtetin tim. Çdo njeri duhet të hyjë në vullnetin e atit me fuqinë e vet.”

Pasi e dëgjuan këtë, nxënësit e tjerë u zemëruan me dy vëllezërit që donin të ishin njësoj si mësuesi, të ishin më seniorët nga nxënësit. Jezusi i thirri ata dhe u tha: “Nëse ju, vëllezër Gjon dhe Jakob, më kërkuat që t'ju bëj njësoj si unë që të jeni më seniorët e nxënësve, atëherë e keni bërë një gabim. Mirëpo nëse ju, nxënësit e tjerë, jeni të zemëruar me ta sepse këta të dy donin të kishin senioritet mbi ju, atëherë edhe ju gaboheni. Në këtë botë veç mbretërit dhe sundimtarët e numërojnë se kush është më seniori, në mënyrë që ata të mund t'i qeverisin kombet.

“Por mes jush nuk mund të ketë seniorë dhe juniorë. Mes jush, për të qenë më i madh se tjetri, duhet të bëheni shërbyes i të gjithëve. Mes jush, kushdo që dëshiron të jetë i pari, duhet ta konsiderojë veten të mbramin. Sepse ky është vullneti i atit në lidhje me birin e njeriut, që ai të mos jetojë për t'i shërbyer [atij të tjerët], por vetë ai për t'u shërbyer të gjithë të tjerëve dhe për ta dhënë jetën e tij të vdekshme si pagesë për çlirim për jetën e shpirtit.”

Dhe Jezusi u tha njerëzve: “Ati kërkon ta shpëtojë atë që tretet. Ai gëzohet për të, ashtu siç gëzohet bariu kur e gjen një dele të humbur. Kur një zhdukët, ai i lë pas nëntëdhjetë e nëntë të tjerat dhe shkon ta shpëtojë të zhdukurën. Dhe nëse një fshatare e humb një kopek (cent rus), atëherë sigurisht që ajo do ta fshijë të gjithë kasollen dhe do të kërkojë derisa ta gjejë. Ati e do birin e tij dhe e thërret pranë vetes.”

Dhe ai ua tregoi atyre edhe një shëmbëlltyrë (alegori) se si është e pamundur ta lartësosh veten duke jetuar në vullnetin e Zotit.

Ai tha: “Nëse të thërrasin për drekë, atëherë nuk duhet të ulesh në krye të tavolinës. Mund të ndodhë që ti të ulesh dhe të mbërrijë dikush më i respektuar se ti dhe i zoti i shtëpisë të thotë: ‘Largohu nga aty dhe lëshoja atij që është më i mirë se ti.’ Atëherë do të jesh edhe më i turpëruar. Do të ishte më mirë të ulesh në vendin më mbramë. Atëherë i zoti i shtëpisë do të të gjejë dhe do të të thërrasë në një vend të respektuar. Atëherë do të kesh nder. Po kështu, në mbretërinë e Zotit nuk ka vende të krenarisë. Kushdo që e lartëson veten, duke vepruar kështu do ta ulë veten; dhe kushdo që e ul veten pak, duke e bërë këtë do ta lartësojë veten në mbretërinë e Zotit.

‘Ishte një burrë që i kishte dy djem. I vogli i tha babait: ‘Atë! Ma jep trashëgiminë time.’ Dhe babai ia dha. Më i riu e mori pjesën e tij dhe shkoi në një vend të largët dhe i humbi të gjitha pasuritë e tij dhe u varfërua. Dhe në atë vend të largët përfundoi në një stallë të derrave dhe ishte aq i uritur sa që i hante mbeturinat e ushqimit që u hidheshin derrave.

‘Dhe nisi të mendonte për situatën e tij të jetesës dhe tha: ‘Pse u ndava dhe u largova nga ati im. Ati kishte me bollëk gjithçka. Të gjithë punëtorët e atit hanë mirë. Por unë këtu po e ha të njëjtin ushqim si derrat. Le të shkoj te ati im, të bie të këmbët e tij dhe t’i them: unë jam fajtor, atë, para teje dhe nuk e meritoj të jem biri yt. Më prano sidoqoftë, të paktën si fermer.’

‘Pasi e mendoj këtë, ai shkoi tek atij i tij. Dhe kur ai ende sapo kishte filluar të afrohej, atij i tij e njohu menjëherë nga larg dhe vrapoi ta takonte, e përqafoi dhe filloi ta puthte.

‘Dhe biri tha: ‘Atë, unë jam fajtor para teje, nuk e meritoj të jem biri yt’.

‘Por ati nuk desh të dëgjonte dhe u tha punëtorëve: ‘Shpejt, sillni rrobat më të mira dhe çizmet më të bukura, visheni dhe mbathjani çizmet. Dhe vraponi, kapeni viçin e majmur dhe vriteni, ne do ta festojmë këtë: Se biri im ishte i vdekur, por tash është kthyer në jetë, kishte humbur, por tash është gjetur.’

“Vëllai i madh erdhi nga fusha dhe gjersa po afrohej, dëgjoji se në shtëpi po luhej muzikë. Ai e thirri një djalë që shërbente dhe i tha: 'Çfarë lloj feste po ndodh atje?'

“Dhe djali tha: 'Vërtet nuk ke dëgjuar? Vëllai yt është kthyer dhe babai yt po gëzohet. Ai na urdhëroi ta vrisnim viçin e majmur për ta festuar kthimin e birit të tij.'

“Vëllai i madh u ofendua dhe nuk hyri në shtëpi. Por ati doli dhe e thirri.

“Dhe ai i tha atit të tij: 'O atë, sa vite kam punuar për ty, pa e huqur asnjë urdhër të vetëm dhe ti nuk e ke therur kurrë viçin e majmur për mua. Por vëllai im më i vogël u largua nga shtëpia dhe e hodhi në bixhoz gjithë pasurinë e tij me të dehurit, e megjithatë ti tash e ke therur viçin e majmur për të.'

“Dhe ati tha: 'Ti je gjithmonë me mua dhe gjithçka që e kam është e jotja. Dhe nuk duhet të ofendohesh, por të gëzohesh që vëllai yt, që ishte ndër të vdekurit, u kthye në jetë; ai ishte i humbur, por tash është gjetur.'

“Një padron e mbolli një kopsht, punoi në të, e rregulloi, bëri gjithçka që kopshti të jepte sa më shumë fruta. Dhe i dërgoi disa punëtorë në këtë kopsht, që të punonin, të mblidhnin fruta dhe, sipas marrëveshjes së tyre, ta paguanin për shfrytëzimin e kopshtit.

“Padroni është ati, kopshti është bota, punëtorët janë njerëzit. Ati e dërgoi birin e tij, birin e njeriut, në botë që njerëzit t'ia kthenin atit njohurinë e jetës që ai e vendosi brenda tyre.

“Koha kaloi dhe padroni e dërgoi një nga punëtorët e tij për ta mbledhur pagesën. Ati nuk kishte pushuar së treguari njerëzve se ata ishin të detyruar të përmbushnin vullnetin e tij. Punëtorët e përzunë lajmëtarin e padronit duke e lënë duarbosh dhe vazhduan të jetonin, duke imagjinuar se kopshti ishte i tyre, se ata vetë e zunë atë me hirësinë e tyre. Njerëzit e kanë përzënë përkujtuesin e vullnetit të atit dhe vazhdojnë të jetojnë secili për vete, duke imagjinuar se jetojnë për gëzimet e jetës së vdekshme.

“Më pas padroni u dërgoi njerëz atyre përsëri, këtë herë duke i dërguar disa nga të preferuarit e tij dhe madje edhe birin e tij për t'ua kujtuar borxhin e tyre. Por punëtorët ishin bërë krejtësisht budallenj dhe kishin imagjinuar me vete se po ta vrisnin birin e padronit, i cili kishte ardhur t'ua kujtonte se kopshti nuk ishte i tyre, atëherë më në fund do të liheshin rehat. Dhe kështu e vranë.

“Njerëzve nuk u pëlqen t'u kujtohet se ka një shpirt që jeton brenda tyre dhe se është i përhershëm, por që ata nuk janë të përhershëm; dhe kështu ata e

vranë, aq sa mundën, vetëdijesinë e atij shpirti. Ata e mbështollën në një shami grivnën* që u ishte dhënë, dhe e varrosën në tokë.

“Çfarë mund të bënte padroni? Asgjë veçse t'i dëbojë ata punëtorë dhe të dërgojë të tjerë. Çka mund të bëjë ati? Të vazhdojë të mbjellë derisa të prodhohen fruta. Dhe pikërisht këtë gjë e bën ai. Njerëzit nuk e kanë kuptuar dhe ende nuk e kuptojnë se kjo vetëdije e shpirtit brenda tyre, një vetëdije që ata e ndrydhin pasi u pengon, është në të vërtetë esenca e jetës së tyre. Ata e flakin shkëmbin mbi të cilin qëndron gjithçka.

“Dhe ata që nuk e marrin për themel jetën e shpirtit, nuk do të hyjnë në mbretërinë e qiellit dhe nuk do t'u jepet jetë. Për të pasur besim dhe për t'iu dhënë jeta, njeriu duhet ta kuptojë gjendjen e tij dhe të mos presë shpërblim.”

Pastaj nxënësit i thanë Jezusit: “Shumëzoje besimin tonë brenda nesh; na trego diçka që do të na bëjë të besojmë më fort në jetën e shpirtit dhe të mos e dëshirojmë jetën e vdekshme. Shiko sa shumë duhet të japim, duhet të japim gjithçka për jetën e shpirtit. Dhe ti vetë po thua se nuk ka shpërblim.”

Dhe kësaj, Jezusi iu përgjigj: “Nëse mund ta kishit të njëjtin besim si siguria juaj se një pemë gjigante do të rritet nga fara e mështeknës, nëse mund të besoni në mënyrë të ngjashme se brenda jush është embrioni i vetëm i shpirtit, nga i cili do të zhvillohet jeta e vërtetë, ju nuk do të kishit nevojë të më kërkonit t'jua shumëfishoj besimin brenda jush. Besimi hyjnor nuk konsiston në të besuarit në diçka të mahnitshme, besimi hyjnor konsiston në të kuptuarit e gjendjes suaj dhe të kuptuarit se ku mund të drejtoheni për shpëtim. Nëse e kuptoni gjendjen tuaj, atëherë nuk do ta pritni asnjë shpërblim. Do të besoni në atë që tashmë ju është dhënë në besë.

“Kur padroni kthehet nga fusha me punëtorin e tij, atëherë sigurisht që ai nuk e ul menjëherë punëtorin në tavolinë. Por ai e urdhëron ta mbledhë bagëtinë dhe t'ia përgatisë një darkë dhe vetëm atëherë i thotë punëtorit: ‘Ulu, pi dhe ha’. Padroni nuk mendon ta falënderojë punëtorin që e bëri atë që duhej ta bënte. Dhe punëtori nëse e kupton që është punëtor, nuk ofendohet, por punon, duke besuar se do ta marrë atë që e meriton.

“Po kështu, duhet ta përmbushni vullnetin e atit dhe të punoni nga premisa se ne jemi punëtorë të pavlerë, se po e bëjmë veç atë që jemi të obliguar ta bëjmë dhe mos pritni shpërblime, duke qenë të kënaqur që ju jepet ajo që e

* valutë si euro

meritoni. Ju nuk keni nevojë të shqetësoheni për këtë në mënyrë që të keni besim se do të ketë një shpërblim dhe se do të ketë jetë; nuk mund të jetë ndryshe. Ju duhet të shqetësoheni të mos e shkatërroni këtë jetë dhe nuk duhet të harroni se ajo na është dhënë që ne t'i japim frytet e saj dhe ta përmbushim vullnetin e atit.

“Prandaj, jini gjithmonë të përgatitur, si shërbyesit që e presin pardonin, që menjëherë, sapo ai të arrijë, t'ia hapni portën. Shërbyesit nuk e dinë se kur do të kthehet ai, a do të jetë herët apo vonë, prandaj duhet të jenë gjithmonë të përgatitur. E nëse e përshëndesin padronin, atëherë e kanë përmbushur vullnetin e tij dhe kjo është mirë për ta. E njëjta gjë është e vërtetë në jetë. Gjithmonë, në çdo minutë të së tashmes ju duhet ta jetoni jetën e shpirtit, duke mos menduar për të kaluarën apo të ardhmen dhe duke mos thënë me vete: ‘Veç atëherë ose atje do të bëj këtë apo atë’.

“Nëse padroni do ta dinte se do të vinte një hajdut, atëherë nuk do të flinte. Po kështu, nuk duhet të flini kurrë, sepse jeta e birit të njeriut është pa kohë, ai jeton veç në të tashmen dhe nuk e di se kur është fillimi dhe fundi i jetës së tij.

“Jeta jonë është e njëjtë me jetën e një skllavi që padroni e ka lënë në detyrën e më të përgjegjshmit në shtëpinë e tij. Është mirë për atë skllav nëse e bën gjithmonë vullnetin e zotërisë. Por nëse ai thotë: ‘Padroni nuk do të vijë së shpejti’ dhe harron t'i bëjë punët e padronit, atëherë padroni do të kthehet në befasi dhe do ta flakë jashtë.

“Dhe kështu, mos u dëshpëroni, por jetoni gjithmonë sipas shpirtit në të tashmen. Koha nuk ekziston për jetën e shpirtit. Kujdesuni për veten që të mos hidhëroheni dhe të mos errësoheni nga dehja, grykësia apo shqetësimet, që të mos e huqni kohën e shpëtimit. Koha e shpëtimit, si një rrjetë, hidhet mbi të gjithë njerëzit; është gjithmonë e pranishme. Dhe prandaj, mbi të gjitha, jetojeni jetën e birit të njeriut.

“Mbretëria e qiellit është e ngjashme me këtë: dhjetë virgjëresha me llamba shkuan ta takonin dhëndrin. Pesë ishin të mençura dhe pesë ishin budallaqe. Budallaqet i morën llambat e tyre, por nuk morën vaj. Por të mençurat i morën llambat dhe pak vaj në rezervë. Gjersa e pritnin dhëndrin, filluan të dremitin.

“Kur u afrua dhëndri, budallaqet e panë se u kishte mbetur veç pak vaj. Dhe shkuan ta kërkonin një vend për të blerë vaj, por gjersa ishin jashtë, dhëndri arriti. Dhe virgjëreshat e mençura, që kishin vaj, hynë me të dhe dyert u mbyllën prapa tyre.

“Virgjëreshat kishin nevojë të shkonin të takonin dhëndrin me llambat e tyre, veç për këtë qëllim. Por ato harruan se nuk ishte e rëndësishme veç që llambat të digjen, por që ato të digjeshin në kohën e duhur. Dhe në mënyrë që ato të digjeshin në kohën e duhur, duhej të digjeshin vazhdimisht. Jeta ekziston veç për ta lartësuar birin e njeriut dhe biri i njeriut është gjithmonë prezent. Ai është jashtë kohës, dhe prandaj, kur i shërbeni atij, duhet të jetoni jashtë kohës, rreptësisht në të tashmen. Prandaj, bëni përpjekjet tuaja në të tashmen, për të hyrë në jetën e shpirtit. Nëse nuk e bëni përpjekjen, nuk do të hyni. Ju do të thoni: ‘Ne e thamë këtë dhe atë’, por nuk do të ketë vepra të mira dhe do të jetë një jetë e paplotë. Sepse biri i njeriut, si shpirti që është një, shfaqet për secilin person sipas mënyrës se si i ka shërbyer ai atij.

“Të gjithë njerëzit mund të ndahen sipas mënyrës se si i shërbejnë birit të njeriut. Me veprimet e tyre ata mund të ndahen në dy grupe, ashtu siç janë delet dhe dhitë në kope. Disa do të mbeten të gjallë dhe të tjerët do të treten. Ata që i shërbejnë birit të njeriut janë ata që do ta marrin atë që u ka takuar që nga fillimi i botës, jetën që ata e ruajtën. Ata e ruajtën këtë jetë duke i shërbyer birit të njeriut. Ata i ushqenin të uriturit, i vishnin ata që ishin lakuriq, e merrnin udhëtarin, i vizitonin të burgosurit. Ata jetonin nga biri i njeriut, e ndjenin se ai ishte një në të gjithë njerëzit dhe prandaj e donin. Por ata që nuk jetonin nga biri i njeriut nuk i shërbenin atij, nuk e kuptonin se ai ishte një në të gjithë njerëzit dhe prandaj nuk bashkoheshin me të, kështu që e humbnin jetën që ai ua dha dhe treteshin.”

Kapitulli i nëntë: TUNDIMET

*Iluzionet e jetës së përkohshme e fshehin nga njerëzit
jetën e vërtetë të së tashmes.*

DHE NA I FAL BORXHET (FAJET) TONA,
SIÇ I FALIM NE BORXHILINJTË (FAJTORËT) TANË

Një herë, ia sollën Jezusit disa fëmijë, por nxënësit e tij filluan t'i largonin fëmijët.

Jezusi pa që nxënësit po i largonin fëmijët dhe u zemërua dhe tha: “Ju po i largoni këta fëmijë kot. Fëmijët janë njerëzit më të mirë sepse të gjithë jetojnë në vullnetin e atit. Ata janë të tillët që e kanë të sigurt vendin e tyre në mbretërinë e qiellit. Nuk duhet t'i largoni, po duhet të mësoni nga ta, sepse për të jetuar në vullnetin e atit, duhet të jetoni siç jetojnë fëmijët. Fëmijët i zbatojnë gjithmonë pesë urdhëresat që jua kam dhënë: fëmijët nuk shajnë, nuk u mbajnë inat njerëzve, fëmijët nuk kurvërojnë, fëmijët nuk bëjnë betim për asnjë arsye, fëmijët nuk e kundërshtojnë të keqen, ata nuk e gjykojnë askë, fëmijët nuk e shohin ndonjë dallim midis njerëzve të tyre dhe të huajve, dhe për këtë arsye ata janë më të mirë se të rriturit dhe janë në mbretërinë e qiellit.

“Nëse nuk hiqni dorë nga të gjitha këto tundime të mishit dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, atëherë nuk do ta gjeni veten në mbretërinë e qiellit. Veç ai që e kupton se fëmijët janë më të mirë se ne, pasi nuk e shkelin vullnetin e atit, veç ai mund ta kuptojë mësimin tim. Dhe kushdo që e kupton mësimin tim është thjesht duke e perceptuar vullnetin e atit.

“Ne nuk mund t'i përçmojmë fëmijët sepse ata janë më të mirë se ne dhe shpirti i tyre është i pastër para atit. Ata janë gjithmonë me të. Dhe asnjë fëmijë nuk tretet me vullnetin e atit. Të gjithë fëmijët që treten e bëjnë këtë veç për shkak të njerëzve të tjerë, sepse njerëzit i mashtrojnë duke i larguar nga e vërteta. Prandaj ne duhet t'i mbrojmë e jo t'i tundojmë duke i larguar nga ati i tyre dhe nga jeta e vërtetë. Dhe njeriu që i mashton ata duke i larguar nga pastërtia është duke bërë keq. Ta mashtrosh një fëmijë duke e larguar nga e mira, ta tundosh me inat, epsh, betime, gjykim, luftë – është po aq keq sa t'ia

varësh një gur të bluarjes në qafë një fëmije të tillë dhe ta hedhësh në ujë. Është e vështirë për të që të notojë deri në breg dhe me gjasë do të mbytet. Është po aq e vështirë për një fëmijë që t'i shpëtojë tundimit në të cilin e ka çuar një i rritur.

“Njerëzit janë të palumtur në këtë botë veç për shkak të tundimeve. Tundimet janë kudo në botë. Ato kanë qenë gjithmonë dhe do të jenë gjithmonë, dhe njeriu do të tretet nga tundimet. Pra jepni gjithçka që keni, flijoni gjithçka, veç mos bini në tundim. Një dhelpër mund të bjerë në një kurth, por ajo do ta nxjerrë putrën e saj duke e përdredhur dhe do të ikë, putra e saj do të kthehet në shëndet të plotë dhe dhelpëra do të mbetet e gjallë. Edhe ju duhet të bëni të njëjtën gjë. Jepni gjithçka që keni, veç mos u ngatërroni në tundim. Kini kujdes nga tundimi kundër urdhëresës së parë: mos ushqeni ndjesi të keqe ndaj njerëzve të tjerë për shkak se ata ju kanë ofenduar dhe dëshironi të hakmerreni ndaj tyre.

“Nëse një njeri ju ofendon, mbani mend se ai është bir i të njëjtit atë dhe se është vëllai juaj. Nëse ai ju ofendoi, shkoni dhe thirrini ndërgjegjes së tij, ballë për ballë. Nëse ai ju dëgjon, atëherë të dy jeni më mirë: do ta keni një vëlla të ri. Nëse ai nuk ju dëgjon, atëherë thirrni dy ose tre të tjerë që të jenë me ju, në mënyrë që të ndihmojnë për ta bindur. E nëse pendohet, faleni. Por nëse ai vazhdon t'ju ofendojë, qoftë edhe shtatë herë, por pastaj shtatë herë thotë: “Më fal”, atëherë faleni atë. Nëse ai nuk dëgjon, atëherë tregojuni një grupi njerëzish që besojnë në mësimin tim. Nëse as ai grup i njerëzve nuk dëgjon, atëherë faleni dhe mos kini asgjë më me të.

“Sepse mbretëria e Zotit mund të krahasohet me këtë që vijon: Një mbret kishte filluar t'i rregullonte llogaritë me tatimpaguesit e tij. Dhe ia sollën një tatimpagues që i detyrohej një milion rubla. Dhe ai nuk kishte me çka të paguante. Dhe mbretit do t'i duhej t'ia konfiskonte të gjithë pasurinë, gruan, fëmijët dhe vetë njeriun. Por tatimpaguesi filloi të lutej për mëshirë nga mbreti. Mbreti e mëshiroi dhe ia fali borxhin.

“Dhe tani ai tatimpagues shkoi në shtëpi dhe e takoi një njeri tjetër. Ky njeri ia kishte borxh pesëdhjetë kopekë. Tatimpaguesi i mbretit e kapi njeriun dhe filloi ta mbyste duke i thënë: ‘Kthema borxhin’.

“Dhe i njeriu ra në gjunjë dhe tha: ‘Ki durim me mua, do të ta paguaj plotësisht’.

“Por tatimpaguesi nuk kishte mëshirë dhe e mbylli burrin, duke e bërë të rrijë në burg derisa të mund ta paguante plotësisht. Disa njerëz të tjerë e panë këtë dhe shkuan te mbreti, duke i treguar atë që e kishte bërë tatimpaguesi.

“Atëherë mbreti e thirri tatimpaguesin pranë tij dhe i tha: ‘Ta kam falur gjithë taksën, more qen i keq, sepse më kërkove mëshirë. Dhe kështu është dashur të kesh mëshirë për borxhliun tënd, sepse unë pata mëshirë për ty.’

“Dhe mbreti u pushtua nga zemërimi dhe e dërgoi tatimpaguesin të torturohej derisa të mund ta paguante taksën.

“Ati do ta bëjë të njëjtën gjë me ju nëse nuk i falni me gjithë zemër ata që janë fajtorë para jush. Në fund të fundit, ju e dini se nëse ju del një mosmarrëveshje me një njeri tjetër, është më mirë të bëni paqe me të në vend që të shkoni në gjykatë. Ju e dini këtë dhe e bëni sepse e dini që nëse shkoni në gjykatë do t’ju kushtojë më shumë. E njëjta gjë është e vërtetë me çdo lloj të keqdashjes. Nëse e dini se keqdashja dhe keqbërja ju largojnë nga ati, atëherë çngatërrohuni sa më shpejt nga kjo keqdashje dhe bëni paqe. Në fund të fundit, ju e dini vetë se sido që të ngatërroheni në tokë, do të ngatërroheni në të njëjtën mënyrë para atit. Dhe sido që të çngatërroheni në tokë, do të çngatërroheni në mënyrë të ngjashme para atit.

“Ju duhet ta kuptoni se nëse dy ose tre janë të bashkuar në tokë nga mësimet e mia, atëherë ata tashmë kanë në zotërim gjithçka që mund të dëshironin nga ati i tyre. Sepse aty ku dy ose tre bashkohen në emër të shpirtit që banon te njeriu, atëherë shpirti i njeriut jeton brenda tyre.”

Kujdes nga tundimi kundër urdhëresës së dytë, në lidhje me mënyrën se si njerëzit i ndërrojnë gratë.

Një herë, Jezusit iu afruan mësuesit ortodoksë, të cilët, duke e vënë në provë, i thanë: ‘A mund ta braktisë një burrë gruan e tij?’

Ai u tha atyre: “Që në fillim njeriu është krijuar mashkull dhe femër, ky është vullneti i atit. Dhe për këtë arsye një burrë do ta braktisë atin dhe nënën e tij dhe do t’i ngjitet një gruaje. Burri dhe gruaja bashkohen në një trup. Dhe kështu, për një burrë, gruaja e tij është e njëjtë si mishi i tij. Prandaj njeriu nuk duhet ta shkelë ligjin natyror të Zotit dhe ta ndajë atë që ka qenë e bashkuar.

“Sipas ligjit tuaj të Moisiut, thuhet se një burrë mund ta lërë gruan e tij dhe ta marrë një tjetër, por kjo nuk është e vërtetë. Me vullnetin e atit nuk është kështu. Unë ju them se kushdo që e braktis gruan e tij e detyron atë në shthurje morale, si dhe këdo që mund të shoqërohet me të. Dhe, duke lënë gruan e tij, ai e përhap shthurjen morale në botë.”

Dhe nxënësit e Jezusit i thanë: “Është shumë e vështirë të qëndrosh përgjithmonë me një grua. Nëse kjo është ajo që kërkohet, atëherë do të ishte më mirë të mos martohemi fare.”

Ai u tha atyre: “Ju mund të zgjedhni të mos martoheni, por duhet ta kuptoni se çka domethënë thotë kjo. Nëse dikush dëshiron të jetojë pa marrë grua, atëherë ai duhet të jetë plotësisht i pastër dhe të mos ketë kontakt me gra. Njerëz të tillë që nuk kanë kontakt me gra sigurisht që ekzistojnë, por kush i do gratë duhet të bashkohet me një grua, të mos e braktisë atë dhe të mos e shikojë asnjë grua tjetër.”

Kujdes nga tundimi kundër urdhëresës së tretë, në lidhje me mënyrën se si njerëzit i detyrojnë të tjerët t’i përmbushin detyrimet dhe të betohen.

Një herë tagrambledhësit erdhën te Pjetri dhe e pyetën: “Si është puna, a nuk i paguan mësuesi yt taksat?”

Pjetri tha: “Jo, ai nuk i paguan” dhe shkoi e i tha Jezusit se e kishin ndaluar dhe i tha se nga të gjithë kërkohet të paguanin taksa.

Atëherë Jezusi i tha: “Në fund të fundit, mbreti nuk ua mbledh taksat bijve të tij, dhe askush përveç mbretit nuk kërkon pagesa. A po? Është e njëjta gjë me ne. Nëse jemi bij të Zotit, atëherë nuk jemi të obliguar ndaj askujt tjetër përveç Zotit dhe jemi të lirë nga të gjitha obligimet e tjera të mundshme. Por nëse ju kërkohet të paguani taksa, atëherë paguani ato, dhe jo sepse jeni të obliguar, por sepse nuk duhet ta kundërshtoni të keqen. Nëse nuk e bëni, atëherë kundërshtimi i së keqes do ta prodhojë një të keqe edhe më të madhe.”

Një herë tjetër, ortodoksët u mblodhën me zyrtarët mbretërorë dhe shkuan te Jezusi për ta zënë me fjalët e tij.

Ata i thanë: “Ti mëson çdo gjë si duhet. Na thuaj, a jemi të detyruar t’i paguajmë taksë mbretit apo jo?”

Jezusi e kuptoi se ata donin ta paraqitnin si të papranueshëm sepse nuk e pranonte obligimin ndaj mbretit.

Ai u tha atyre: “Më tregoni se çka përdorni për t’ia paguar taksën mbretit “. Ia dhanë një monedhë.

Ai e shikoi monedhën dhe tha: “Çka është kjo këtu? Fytyra e kujt është kjo dhe mbishkrimi i kujt?”

Ata thanë: “Të mbretit”.

Dhe ai tha: “Jepjani mbretit atë që është e tij dhe mos ia jepni shpirtin tuaj, i cili është i Zotit, askujt pos Zotit. Paratë, posedimet, mundin tuaj, ofrojani kujtdo që jua kërkon, por mos ia jepni shpirtin askujt pos Zotit. Mësuesit tuaj ortodoksë udhëtojnë kudo dhe i detyrojnë njerëzit të betohen dhe të premtojnë se do ta zbatojnë ligjin. Por duke e bërë këtë ata vetëm po i çoroditin njerëzit dhe po i bëjnë ata më të këqij se çkado që mund të kenë qenë më parë. Është e pamundur ta lidhni me besë trupin tuaj për shpirtin tuaj. Zoti është brenda shpirtit tuaj, kështu që është e pamundur t’ua premtoni Zotin njerëzve të tjerë.”

Kujdes nga tundimi kundër urdhëresës së katërt, në lidhje me mënyrën se si njerëzit gjykojnë dhe i ndëshkojnë njerëzit e tjerë dhe i thërrasin të tjerët të marrin pjesë në këto gjykime dhe ndëshkime.

Një herë, nxënësit e Jezusit erdhën në një fshat dhe kërkuan që t’u jepej një vend për të fjetur, por ata nuk u pranuan.

Pastaj nxënësit shkuan te Jezusi dhe u ankuan për këtë, duke thënë: “Do të donim që ata të vriteshin nga rrufeja për këtë.”

Jezusi tha: “Ju ende nuk e keni kuptuar se kush jeni në shpirt. Unë nuk po ju mësoj si t’i shkatërroni njerëzit, por si t’i shpëtoni ata.”

Një herë, një burrë erdhi te Jezusi dhe i tha: “Urdhëroje vëllain tim që të ma japë trashëgiminë”.

Jezusi i tha: “Askush nuk më ka bërë mua gjykatës për ju dhe unë nuk do ta gjykoj askë. Dhe ju nuk mund ta gjykoni askë.”

Një herë, ortodoksët e sollën një grua te Jezusi dhe i thanë:

“Shikoje këtë grua që u kap në prostitucion. Sipas ligjit duhet ta godasim me gurë. Çka po thua ti?”

Jezusi nuk iu përgjigj atyre, por priti që ata ta ndryshonin mendimin e tyre. Por ata këmbëngulnin dhe e pyetnin se si do ta dënonte gruan.

Pastaj ai tha: “Kush nga ju nuk ka bërë kurrë gabime, le të jetë i pari që do ta godasë me gur”. Dhe nuk tha asgjë më shumë.

Pastaj ortodoksët e panë veten e tyre, të qortuar nga ndërgjegjja e tyre, dhe ata që ishin përpara u përpoqën të fshiheshin pas atyre që ishin prapa dhe të gjithë u larguan me shpejtësi. Dhe Jezusi mbeti veç me gruan.

Ai shikoi përreth dhe pa se askush nuk kishte mbetur. “Çka,” i tha ai gruas, “a nuk ka njeri këtu që të të dënojë?”

Ajo tha: “Askush.”

Ai tha: “Dhe as unë nuk mund të të dënoj. Shko pra dhe tani e tutje, mos mëkato.”

Kujdes nga tundimi kundër urdhëresës së pestë, lidhur me atë se si njerëzit e konsiderojnë veten të obliguar t'u bëjnë mirë veç bashkatdhetarëve të tyre dhe i konsiderojnë kombet e tjera si armiç.

Një legalist donte ta tundonte Jezusin dhe tha: “Çka duhet të bëj që të më jepet jeta e vërtetë?”

Jezusi tha: “Ti e di. Duaje atin tënd Zotin dhe duaje vëllain tënd nën atin tënd Zotin, pa marrë parasysh se bashkatdhetar i kujt mund të jetë ai.”

Dhe legalisti tha: “Do të ishte mirë nëse nuk do të kishte dallime midis kombeve, por si pritet t'i dua armiqtë e kombit tim?” Dhe Jezusi tha: “Një herë ishte një çifut. Ai u godit nga një tragjedi: e sulmuan, e grabitën dhe e hodhën në anë të rrugës. Një prift çifut qëllloi pranë, ia hodhi një sy njeriut të rrahur dhe vazhdoi të kalojë. Një levit çifut qëllloi aty pranë, ia hodhi një sy njeriut të rrahur dhe vazhdoi të kalojë. Më pas qëllloi një njeri nga një komb i huaj, armik, një samaritan. Ky samaritan i pa çifutin dhe nuk mendoi për ndjenjat e samaritanëve ndaj çifutëve dhe thjesht i erdhi keq për çifutin e rrahur. E lau, ia lidhi plagët dhe e çoi në një han me gomarin e tij. Ai i pagoi para hanxhiut për të dhe i premtoi se do të shkonte dhe do ta paguante çdo tarifë shtesë për të.

“Ti duhet të sillesh në të njëjtën mënyrë me kombet e huaja, me ata që nuk të konsiderojnë asgjë, me ata që mund të të sulmojnë; atëherë do të të jepet jeta e vërtetë.”

Jezusi tha: “Bota i do ato të vetat, por i urren ato të Zotit. Prandaj, njerëzit e botës – priftërinjtë, dogmatistët dhe sundimtarët – do t’i torturojnë ata që e bëjnë vullnetin e atit. Dhe së shpejti do të shkoj në Jeruzalem dhe do të më torturojnë dhe do të më vrasin, por shpirti im nuk mund të vritet, ai do të vazhdojë të jetojë”.

Pasi dëgjoi se Jezusi do të torturohej dhe vritej në Jeruzalem, Pjetri u shqetësua, e kapi Jezusin për dore dhe i tha: “Nëse është kështu, atëherë do të ishte më mirë të mos shkoje në Jeruzalem.”

Atëherë Jezusi i tha Pjetrit: “Mos e thuaj këtë. Kjo që po e thua, është tundim. Nëse, për shkakun tim, ju keni frikë nga torturat dhe vdekja, atëherë kjo do të thotë se nuk po mendoni për hyjnoren, për shpirtin. Ju po mendoni për atë që e shqetëson njeriun.”

Dhe, duke e mbledhur një grup të njerëzve me nxënësit e tij, Jezusi tha: “Kushdo që dëshiron të jetojë sipas mësimit tim, le të heqë dorë nga jeta e vdekshme dhe të jetë gati për çdo vuajtje të mundshme në mish, sepse kushdo që ka frikë për jetën e tij të vdekshme do ta shkatërrojë jetën e tij të vërtetë dhe kushdo që e neglizhon jetën e tij të vdekshme do ta ruajë jetën e tij të vërtetë.”

Dhe ata nuk e kuptuan këtë. Pastaj erdhën besimtarët e vjetër dhe ai u shpjegoi të gjithëve se çka nënkuptonte me jetën e vërtetë dhe zgjimin nga vdekja. Besimtarët e vjetër thoshin se pas vdekjes së mishit nuk do të kishte më jetë.

Ata thanë: “Si mund të ringjallen të gjithë nga të vdekurit? Nëse do të ringjalleshin të gjithë, atëherë ata që do të ringjalleshin nuk do të kishin vend për të jetuar së bashku. Tash, i kishim shtatë vëllezër. I pari e mori një grua dhe më pas vdiq. Gruaja pastaj u martua me vëllain e dytë, dhe ai vdiq, ajo u martua me të tretin, dhe ai vdiq, e kështu me radhë deri në të shtatin. Pra, si mund të jetojnë këta shtatë vëllezër së bashku me një grua, nëse të gjithë do të ringjallen?”

Jezusi u tha atyre: “Ju ose po përpiqeni t’i ngatërroni gjërat qëllimisht, ose nuk e kuptoni se në çka konsiston zgjimi i jetës. Njerëzit në këtë jetë marrin bashkëshorte dhe bashkëshortë. Ata që i shërbejnë jetës së përhershme dhe zgjohen nga vdekja, nuk marrin bashkëshortë apo bashkëshorte, sepse nuk mund të vdesin më. Ata janë të bashkuar me atin.

“Në shkrimet tuaja të shenjta është shkruar se Zoti tha: 'Unë jam Zoti i Abrahamit dhe i Jakobit.' Dhe Zoti e tha këtë kur Abrahami dhe Jakobi kishin vdekur tashmë, në kuptimin e njerëzve. Atëherë do të dukej se ata që vdesin,

në kuptimin e njerëzve, po jetojnë në kuptimin e Zotit. Nëse Zoti ekziston dhe ai nuk vdes, atëherë ata që janë me Zotin janë gjithmonë të gjallë. Zgjimi nga vdekja është jetë brenda vullnetit të atit. Për atin nuk ka kohë dhe prandaj, kur ta përmbushni vullnetin e atit dhe ta bashkërenditni vullnetin tuaj me të, edhe ju mund ta lini prapa kohën dhe vdekjen”.

Pasi e dëgjuan këtë, ortodoksët ishin të pafuqishëm për ta gjetur ndonjë gjë që mund ta detyronte të heshte, kështu që u bashkuan me besimtarët e vjetër dhe të gjithë filluan ta hetojnë Jezusin së bashku.

Dhe një nga ortodoksët tha: “Mësues! Sipas teje, cili është urdhëresa më e rëndësishme në të gjithë ligjin?”

Ortodoksët besonin se Jezusi do ta bënte ndonjë gabim legal në përgjigjen e tij.

Por Jezusi tha: “Urdhëresa më e rëndësishme është ta doni me gjithë shpirt Zotin nën pushtetin e të cilit jetojmë të gjithë. Tjetra del prej saj: Duaje të afërmin tënd, pasi i njëjti Zot është brenda tij. Gjithçka që është shkruar në të gjithë librat tuaj mund të gjendet në këtë.”

Dhe Jezusi tha më tej: “Sipas mendimit tuaj, çka është Krishti? Çka është ai, biri i dikujt?”

Ata thanë: “Sipas mendimit tonë, Krishti është biri i Davidit”.

Atëherë ai u tha atyre: “Si mund ta quante Davidi Krishtin Zotërues të tijin? Krishti nuk është biri i Davidit apo i dikujt tjetër, por Krishti është pikërisht ai Zotërues, padroni i të gjithë neve, të cilin ne e njohim brenda vetes si jetën tonë. Krishti është njohuria (dija) brenda nesh.”

Dhe Jezusi tha: “Rrini zgjuar, kini kujdes se si mësuesit ortodoksë i fryjnë me tharm fjalët e tyre. Kujdes edhe nga tharmi i besimtarëve të vjetër dhe tharmi i qeverisë. Por më shumë se çdo gjë tjetër, kini kujdes nga tharmi i të vetëshpallurve ortodoksë, sepse brenda tyre është mashtrimi më i madh.”

Dhe kur njerëzit e kuptuan se për çka po fliste, ai tha: “Kini kujdes nga skribët - të vetëshpallurit ortodoksë. Kini kujdes se ata kanë hyrë në pozitën e profetit që e shpall vullnetin e Zotit te njerëzit. Ata, me vullnetin e tyre, e kanë marrë mbi vete autoritetin për t'ua predikuar njerëzve vullnetin e Zotit. Ata predikojnë fjalë, por nuk bëjnë asgjë. Dhe ndodh që ata thonë vetëm: ‘Bëje këtë dhe bëje atë’, por

nuk ka asgjë për të bërë sepse nuk bëjnë asgjë të mirë, veç flasin. Ata ju thonë se çka nuk ju lejohet të bëni. Dhe ata vetë nuk bëjnë asgjë. Ata përpiqen veç ta mbajnë për vete autoritetin e mësuesit, dhe për ta bërë këtë ata përpiqen të bëjnë shfaqje: vishen dhe e bëjnë veten mbresëlënës.

“Pra? Duhet ta dini se askush nuk duhet ta quajë veten mësues apo pastor. Të vetëshpallurit ortodoksë e quajnë veten mësues dhe duke bërë kështu ju pengojnë të hyni në mbretërinë e qiellit dhe nuk hyjnë as vetë në të. Këta mësues ortodoksë besojnë se njeriu mund të dërgohet te Zoti përmes ceremonive fetare dhe betimeve të jashtme. Dhe, si të verbrit, ata nuk e shohin se e jashtëmja është e pakuptimtë, se të gjitha gjërat janë brenda shpirtit të njeriut. Ata i kryejnë veprimet më të lehta, më sipërfaqësore, por neglizhojnë ta kryejnë atë që është e nevojshme dhe më e vështira: dashurinë, bamirësinë dhe të vërtetën.

“Ata do të preferonin ta zbatonin ligjin nga jashtë dhe t'i çonin të tjerët drejt ligjit nga ana e jashtme. Dhe për shkak të kësaj ata janë si arkivole të dekoruara: në pjesën e jashtme duken të pastra, por brenda ka diçka mizore. Nga jashtë ata i respektojnë shenjtorët dhe martirët. Por në realitet, janë pikërisht ata që i torturojnë dhe i vrasin shenjtorët. Ata ishin më parë dhe tani janë armiq të mirësisë. E gjithë e keqja në botë vjen prej tyre sepse e fshehin të mirën dhe e nxisin të keqen në vend të së mirës. Ju duhet të keni frikë nga pastorët e vetëshpallur më shumë se çdo gjë tjetër.

“Ju e dini vetë se çdo gabim mund të korrigjohet. Por nëse njerëzit mashtrohen në atë që përbën mirësi, atëherë ai gabim nuk mund të korrigjohet. Dhe kjo është ajo që e bëjnë pastorët e vetëshpallur.”

Dhe Jezusi tha: “Unë desha t'i bashkoj të gjithë njerëzit këtu në Jeruzalem në një njohuri të vetme të mirësisë së vërtetë, por njerëzit vendas janë në gjendje veç t'i ndëshkojnë mësuesit e mirësisë. Dhe prandaj ata mbeten të njëjtët jobesimtarë siç ishin më parë dhe nuk do të arrijnë ta njohin Zotin e vërtetë, përderisa nuk e pranojnë me dashuri njohurinë e tij.”

Dhe Jezusi u largua nga tempulli.

Pastaj nxënësit e tij i thanë: “Epo, ç'të themi për këtë tempull të Zotit me të gjitha dekorimet e tij që njerëzit i kanë sjellë në të si oferta për Zotin?”

Dhe Jezusi tha: “Vërtet po ju them se ky tempull, me të gjitha zbukurimet e tij, do të shkatërrohet dhe nuk do të mbetet asgjë prej tij. Ekziston veç një tempull i Zotit dhe ai është zemra e njerëzve kur ata e duan njëri-tjetrin.”

Dhe ata e pyetën: “Kur do të ketë tempull të tillë?”

Dhe Jezusi u tha atyre: “Nuk do të ketë së shpejti. Edhe për një kohë të gjatë edhe mësimet e mia do të përdoren për t’i mashtruar njerëzit dhe do të ketë luftëra dhe trazira për shkak të saj. Dhe do të ketë paligjshmëri të madhe dhe do të ketë pak dashuri. Por kur mësimi i vërtetë të përhapet te të gjithë njerëzit, do të ketë një fund të së keqes dhe të tundimit.”

Kapitulli i dhjetë: MUNDIMET ME TUNDIMET

*Prandaj, për të mos rënë në tundim,
njeriu duhet të bashkohet me atin çdo orë të jetës.*

DHE MOS NA LËR TË BIEM NË TUNDIM

Pas kësaj, peshkopët ortodoksë filluan ta hetojnë Jezusin me të gjitha burimet e tyre, në mënyrë që ta gjenin disi një mënyrë për ta shkatërruar atë. Ata u mblodhën në një këshill dhe e nisën shqyrtimin e tyre.

Ata thanë: “Duhet ta ndalim disi këtë njeri. Ai i vërteton mësimet e tij në atë mënyrë që nëse nuk e ndalim, të gjithë do të besojnë në të dhe do të heqin dorë nga besimi ynë. Qysh tash, gjysma e njerëzve kanë filluar të besojnë në të. Por nëse çifutët besojnë në mësimin e tij se të gjithë njerëzit janë bij të një ati dhe janë vëllezër, se në kombin tonë hebre nuk ka asgjë të veçantë që të na ndajë nga kombet e tjera, atëherë romakët do të na kalojnë plotësisht dhe nuk do të ketë më Mbretëri çifute.”

Dhe peshkopët dhe studiuesit ortodoksë ishin në këshill për një kohë të gjatë dhe nuk mund të mendonin se çka duhej të bënin. Ata nuk mund ta merrnin një vendim për vrasjen e tij. Dhe pastaj njëri prej tyre, Kajafi, i cili ishte kryepriifti atë vit, doli me argumentin vijues. Ai u tha atyre: “Duhet ta kujtojmë këtë: është e dobishme ta vrasësh një njeri që të mos tretet një komb i tërë. Nëse e lëmë rehat këtë njeri, atëherë kombi do të humbasë, këtë mund ta parashikoj për ju, prandaj është më mirë ta vrasim. Edhe nëse kombi nuk tretet, në rastin më të mirë do të shpërndahet dhe do ta humbasë unitetin e besimit nëse nuk e vrasim Jezusin. Prandaj është më mirë ta vrasim.”

Dhe kur Kajafi e tha këtë, të gjithë u pajtuan se nuk kishte asgjë tjetër për të menduar dhe se ata nuk duhet të dështojnë në vrasjen e Jezusit. Ata do ta merrnin Jezusin dhe do ta vrisnin menjëherë, por ai u fsheh prej tyre në shkretëtirë.

Dhe festa e Pashkës u afrua. Në atë kohë, shumë njerëz zbritën në Jeruzalem për të festuar. Dhe peshkopët ortodoksë llogarisnin në faktin që Jezusi do të vinte me njerëzit në festë. Dhe ata shpallën ndër njerëz se, nëse dikush e sheh Jezusin, duhet t'ia sjellin atyre.

Ndodhi që gjashtë ditë para Pashkës, Jezusi u tha nxënësve të tij:

“Le të shkojmë në Jeruzalem.” Dhe u nis me ta.

Dhe nxënësit e tij i thanë: “Mos shko në Jeruzalem; peshkopët tani kanë vendosur të të godasin me gurë. Nëse shkon, do të të vrasin.”

Dhe Jezusi u tha: “Unë nuk mund të kem frikë nga asgjë, sepse jetoj në dritën e diturisë. Dhe ashtu si çdo njeri që ecën ditën dhe jo natën, për të mos u penguar, po ashtu, çdo njeri mund të jetojë me dituri për të mos dyshuar dhe për të mos u frikësuar nga asgjë. Vetëm ai që jeton sipas mishit mund të dyshojë dhe të ketë frikë; për atë që jeton me dituri, nuk ka asgjë të dyshimtë, asgjë të frikshme.”

Dhe Jezusi erdhi në fshatin Betani, jo larg Jeruzalemit, për ta vizituar Martën dhe Marinë. Dhe motrat i përgatitën darkën atje. Dhe kur u ul për darkë, Marta e shërbeu. Dhe Maria e mori një litër vaj të shtrenjtë, të pastër e të parfumuar, e derdhi mbi këmbët e Jezusit dhe e fshiu me flokët e saj.

Dhe kur era e vajit u përhap në të gjithë shtëpinë, Juda Iskarioti tha: “Maria e harxhoi kot atë vaj të shtrenjtë. Do të ishte më mirë ta shisnim atë vaj për treqind grivna dhe t'ua jepnim të varfërve.”

Dhe Jezusi tha: “Të varfrit do t'i keni gjithmonë me ju, por së shpejti, unë nuk do të jem me ju. Ajo ka bërë mirë, e ka përgatitur trupin tim për varrim.”

Në mëngjes Jezusi shkoi në Jeruzalem. Shumë njerëz ishin aty për festën. Dhe kur e vërejtën Jezusin, e rrethuan, filluan të grisnin degë nga pemët dhe t'i hidhnin rrobat e tyre në rrugë për të dhe të gjithë bërtitnin: “Ja, ai është mbreti ynë i vërtetë, ai që na mësoi për Zotin e vërtetë.”

Jezusi u ul mbi një gomar dhe e kalëronte atë pas njerëzve ndërsa ata vraponin përpara tij duke bërtitur. Dhe kështu Jezusi hyri në Jeruzalem.

Dhe kur ai hyri në qytet në këtë mënyrë, të gjithë banorët u shqetësuan dhe pyetën: “Kush është ai?”

Ata që e njihnin u përgjigjën: “Ky është Jezusi, profeti nga Nazareti i Galilesë.”

Dhe Jezusi hyri në tempull dhe përsëri i dëboi të gjithë tregtarët dhe blerësit.

Dhe priftërinjtë ortodoksë i panë të gjitha këto dhe i thanë njëri-tjetrit: “Shikoni çka po bën ky njeri. Të gjithë njerëzit po e ndjekin.”

Por nuk guxuan ta merrnin direkt nga populli, sepse e panë që populli e përkrahte, kështu që filluan ta kurdisnin një mënyrë për ta marrë me dinakëri.

Në ndërkohë Jezusi ishte në tempull dhe i mësonte njerëzit. Në këtë grup të njerëzve, përveç çifutëve, kishte edhe joçifutë grekë. Grekët kishin dëgjuar për mësimin e Jezusit dhe kuptuan prej tij se ai e mësonte të vërtetën jo veç për çifutët, por për të gjithë njerëzit. Dhe ata gjithashtu donin të ishin nxënësit e tij, kështu që i thanë Filipit për këtë dhe Filipi i tha Andreas. Nxënësit kishin frikë ta bashkonin Jezusin me grekët. Ata kishin frikë se njerëzit do të hidhëroheshin ndaj Jezusit për shkak të mospranimit të dallimit midis çifutëve dhe kombeve të tjera, kështu që e evituan t'i tregonin Jezusit për një kohë të gjatë, por pastaj i thanë të dy së bashku.

Duke dëgjuar se grekët donin të bëheshin nxënësit e tij, Jezusi u hutua. Ai e dinte se njerëzit do ta urrenin sepse nuk bënte dallim midis çifutëve dhe joçifutëve, sepse pranonte se ishte i njëjtë me joçifutët.

Ai tha: “Ka ardhur koha ta shpjegoj se çka nënkuptoj me bir të njeriut. Dhe kjo mund të nënkuptojë që unë do të tretim sepse nuk bëj dallim midis çifutëve dhe joçifutëve në shpjegimin tim të këtij mësimi, por unë do ta them të vërtetën. Një kokërr gruri do të japë fryt veç pasi të vdesë vetë. Kushdo që e do jetën e tij të vdekshme do ta humbasë jetën e tij të vërtetë, por kushdo që e neglizhon jetën e tij të vdekshme e ruan atë në jetën e përhershme. Kush dëshiron të punojë për mësimin tim, le të bëjë si unë. Dhe kushdo që bën si unë, do të shpërblehet nga ati im. Shpirti im është në mundime tash: a duhet t'i marr parasysh konsideratat e jetës së përkohshme apo duhet ta përmbush vullnetin e atit tash, në këtë çast. Dhe tash që ka ardhur ora, dhe unë jam ende duke jetuar, a mund të them vërtet: 'Atë, më shpëto nga ajo që duhet ta bëj!' ? Jo, nuk mund ta them këtë vetëm sepse ndodh që jam duke jetuar tash. Dhe kështu unë them: 'Atë! Tregoje veten në mua!' ”

Dhe Jezusi tha: “Tash e tutje bota e njerëzve është e dënuar me vdekje. Tash e tutje gjëja që e kontrollon këtë botë do të shkatërrohet. Dhe kur biri i njeriut të lavdërohet përmbi jetën tokësore, atëherë ai do t'i bashkojë të gjithë njerëzit si një.”

Dhe atëherë çifutët i thanë: “Ne e kuptojmë sipas ligjit se ka një Krisht të përhershëm; si po thua se duhet të lavdërohet biri i njeriut? Çka domethënë ta lavdërosh birin e njeriut?”

Atëherë Jezusi iu përgjigj atyre: “Ta lavdërosh birin e njeriut domethënë të jetosh me dritën e diturisë që është brenda teje. Ta lavdërosh birin e njeriut mbi tokë domethënë të besosh në dritë, për aq sa ka dritë, për të qenë bir i diturisë. Ai që beson në mësimet e mia nuk beson në mua, por në atë shpirt që i dha jetë botës. Dhe ai që i kupton mësimet e mia, e kupton atë shpirt që i dha jetë botës. Mësimi im është drita e jetës, e cila i ka nxjerrë njerëzit nga errësira.

“Nëse dikush i dëgjon fjalët e mia dhe nuk i përmbush ato, atëherë nuk e fajësoj, pasi nuk erdha për të dënuar, por për të shpëtuar [njerëz]. Ai që nuk i pranon fjalët e mia nuk dënohet nga mësimi im, por nga dituria që jeton brenda tij. Kjo është ajo që e dënon atë, sepse unë nuk i kam thënë fjalët e mia, por e kam thënë atë që ati im, shpirti që jeton brenda meje, më frymëzoi ta them. Ajo që e them është veç ajo që ma ka thënë shpirti i dijes (njohjes). Dhe ajo që e mësoj është jeta e vërtetë.”

Dhe si tha këtë, Jezusi u largua dhe u fsheh përsëri nga peshkopët.

Dhe nga ata që i kishin dëgjuar këto fjalë nga Jezusi, shumë nga njerëzit e fortë dhe të pasur besuan në mësimin e Jezusit, por kishin frikë ta pranonin këtë para peshkopëve, sepse asnjë nga peshkopët nuk pranuan që ata besonin. Kjo ndodhi sepse ata ishin mësuar të gjykojnë sipas standardeve të njerëzve dhe jo sipas atyre të Zotit.

Pasi Jezusi u fsheh, peshkopët dhe seniorët u mbledhën përsëri në oborrin e Kajafit. Dhe filluan ta përcaktonin se si ta kapnin Jezusin në fshehtësi, ta merrnin nga populli dhe ta vrisnin. Ata kishin frikë ta kapnin haptas.

Dhe një nga dymbëdhjetë nxënësit e Jezusit, Juda Iskarioti, erdhi tek ata në konferencën e tyre dhe u tha: “Nëse doni ta kapni Jezusin fshehurazi, në mënyrë që njerëzit të mos shohin, atëherë unë do ta gjej një kohë kur shumë pak njerëz do të jenë me të dhe do t’ju tregoj se ku është, në mënyrë që ta merrni. Çka do të më jepni për këtë?”

Ata i premtuan se do t’ia jepnin tridhjetë rubla për këtë shërbim. Ai pranoi dhe që atëherë filloi ta kërkonte një kohë kur të mund t’i çonte peshkopët te Jezusi, që ta merrnin atë.

Në ndërkohë, Jezusi fshihej nga njerëzit dhe me të ishin veç nxënësit e tij. Kur erdhi pjesa e parë e kremtës, festa e ndormës*, nxënësit i thanë Jezusit: “Ku do ta festojmë Pashkën?”

Dhe Jezusi tha: “Shkoni diku në fshat dhe ndaluni në shtëpinë e dikujt dhe thoni se nuk kemi kohë ta përgatisim Pashkën dhe kërkoni që të na lejojë të hyjmë për ta kremtuar Pashkën”.

Nxënësit e bënë pikërisht këtë – shkuan dhe e pyetën një burrë në fshat dhe ai i la të hynin. Pastaj hynë dhe u ulën në tryezë: Jezusi dhe dymbëdhjetë nxënësit; dhe Juda ishte me ta.

Jezusi e dinte që Juda Iskarioti kishte premtuar tashmë se do ta dorëzonte për t'u përballur me vdekjen e tij, por nuk e ekspozoi Judën dhe nuk u hakmor ndaj Judës për këtë, dhe ashtu siç ua kishte mësuar nxënësve të tij dashurinë gjatë gjithë jetës së tij, tash ai gjithashtu e qortoi Judën veç me dashuri.

Kur të dymbëdhjetit u ulën në tryezë, ai i shikoi dhe tha: “Mes jush është ulur dikush që më ka tradhtuar. Po, ai që pi dhe ha me mua – edhe do të më shkatërrojë mua.”

Ai nuk tha asgjë më shumë dhe ata nuk mund të përcaktonin se kujt i referohej, kështu që e nisën darkën e tyre. Kur nisën të hanin, Jezusi e mori bukën, e theu në dymbëdhjetë pjesë, ia dha secilit prej dymbëdhjetë nxënësve nga një copë dhe tha: “Merrni dhe hani – ky është trupi im”.

Dhe pastaj e mbushi një gotë verë, ua dha nxënësve dhe tha: “Pini nga kjo gotë të gjithë ju.”

Dhe, pasi pinë të gjithë, ai tha: “Ky është gjaku im. E derdh në mënyrë që njerëzit ta dinë se vullneti im është t'ua fal të tjerëve mëkatet e tyre. Sepse së shpejti do të vdes dhe nuk do të jem më me ju në këtë botë, por do të bashkohem me ju veç në mbretërinë e qiellit.”

Pas kësaj Jezusi u ngrit nga tryeza, e mbështolli një peshqir rreth vetes si rrip, e mori një enë me ujë dhe filloi t'ua lajë këmbët të gjithë nxënësve.

Dhe erdhi te Pjetri, por Pjetri i tha: “Si mund të m'i lash ti këmbët mua?”.

* bukës pa tharm

Jezusi i tha: “Ju duket e çuditshme që po jua laj këmbët, por tash duhet ta kuptoni se pse po e bëj këtë. E bëj sepse ndonëse jeni të pastër, edhe pse jo plotësisht, mes jush ulet tradhtari im, të cilit i dhashë bukë me duart e mia si dhe verë, dhe të cilit dua t’ia laj këmbët.”

Dhe Jezusi, pasi ua lau të gjitha këmbët, u ul përsëri dhe tha: “A e kuptuat pse e bëra këtë? E bëra këtë që edhe ju ta bëni të njëjtën gjë për njëri-tjetrin, gjithmonë. Unë, mësuesi juaj, e bëj këtë që ju ta dini se si të silleni me ata që ju bëjnë keq. Nëse e keni kuptuar këtë dhe do ta bëni këtë, atëherë do të jeni të bekuar. Kur thashë se njëri prej jush do të më tradhtojë, nuk e kisha fjalën për të gjithë ju, sepse veç njërit prej jush që ia kam larë këmbët dhe i kam dhënë bukë për të ngrënë, veç njëri prej jush do të më shkatërrojë”.

Dhe si e tha këtë, Jezusi u trondit në shpirtin e tij dhe përsëri tha: “Po, po, njëri nga ju do të më tradhtojë.”

Dhe përsëri nxënësit filluan ta shikonin njëri-tjetrin dhe nuk e dinin se kujt i referohej. Njëri nxënës ishte ulur pranë Jezusit. Simon Pjetri ia bëri shenjë me kokë që ta pyeste se kush ishte tradhtari. Ky nxënës e pyeti.

Jezusi tha: “Unë do ta zhyt një copë bukë dhe do t’ia ofroj dikujt dhe ai të cilit do t’ia ofroj është tradhtari.”

Dhe ai ia ofroi Judës Iskariotit, dhe i tha: “Bëj çka ke ndërmend dhe bëje shpejt.”

Juda e kuptoi që duhej të ikte dhe sapo e mori copën e bukës, u largua menjëherë. Dhe nuk mbeti kohë për ta ndjekur për ta zënë.

Dhe kur Juda u largua, Jezusi tha: “Tash e keni të qartë se çka është biri i njeriut, tash e keni të qartë se nëse Zoti është brenda tij, ai mund të jetë po aq i mirë sa është Zoti.

“Fëmijë! Nuk më ka mbetur shumë kohë të jem me ju. Mos filozofoni për mësimin tim, siç u thashë ortodoksëve, por bëni siç bëj unë. Unë jua jap një urdhëresë të re: ashtu si unë ju kam dashur përherë dhe pafundësisht të gjithëve, ashtu ju duhet ta doni njëri-tjetrin përherë dhe pafundësisht. Kjo do të jetë e vetmja gjë që do t’ju veçojë. Veç në këtë do të ndryshoni nga njerëzit e tjerë: duajeni njëri-tjetrin.”

Dhe pas kësaj ata shkuan në Malin e Ullinjve.

Gjatë rrugës, Jezusi u tha atyre: “Tash është koha kur do të ndodhë ajo që është shkruar në shkrimet e shenjta, që do ta vrasin bariun dhe delet do të shpërndahen të gjitha. Kjo do të ndodhë pikërisht këtë natë. Ata do të më marrin dhe ju të gjithë do të më braktisni dhe do të shkoni nëpër rrugët tuaja të ndara.”

Dhe si përgjigje, Pjetri i tha: “Edhe sikur të gjithë të tjerët të tremben dhe të ikin, unë nuk do të të mohoj. Unë jam gati të shkoj me ty në burg dhe në vdekje.”

Jezusi i tha: “Por unë po të them se kur të më kapin, ti do të ma kthesh shpinën jo një herë, por tri herë para se të këndojnë gjelat këtë natë.” Por Pjetri tha se nuk do t’ia kthente shpinën; të njëjtën gjë e thanë edhe nxënësit e tjerë.

Atëherë Jezusi u tha nxënësve: “Më parë nuk kisha nevojë për asgjë dhe ju nuk kishit nevojë për asgjë. Keni udhëtuar pa çantë dhe pa këpucë shtesë; dhe unë ju kisha urdhëruar ta bëni këtë. Por tash, nëse kanë ardhur në përfundim se jam shkelës i ligjit, është bërë e pamundur të vazhdojmë kështu, prandaj duhet të grumbullojmë gjithçka dhe të mbledhim thika që të mos shkatërrohem kot”.

Dhe nxënësit thanë: “Ja, ne i kemi dy thika.”

Jezusi tha: “Mirë!”

Dhe si e tha këtë, Jezusi shkoi me nxënësit në kopshtin e Gjetsemanit. Dhe kur hynë në kopsht, Jezusi tha: “Le të qëndrojmë pak këtu, dua të lutem.”

Dhe duke iu afruar Pjetrit dhe dy djemve të Zebedeut, ai nisi të ligështohet dhe të pikëllohet, duke u thënë atyre: “Kjo është shumë e vështirë për mua. Po vuaj me pikëllim para vdekjes. Qëndroni këtu dhe mos u dëshpëroni si unë.”

Dhe ai u largua për një kohë të shkurtër, u shtri përmbys në tokë dhe filloi të lutej duke thënë: “Ati im, shpirt! Le të jetë kjo jo si dua unë, të mos vdes, por si të duash ti. Edhe pse mund të vdes, prapëseprapë, për ty, si shpirt, gjithçka është e mundur; bëje që të mos kem frikë nga vdekja, që të mos ketë asnjë tundim të mishit për mua.”

Pastaj u çua në këmbë, iu afrua nxënësve dhe e pa se ata kishin rënë në dëshpërim. Dhe ai u tha atyre: “Si nuk keni fuqi ta ngritni shpirtin për një orë, si unë? Ngriteni shpirtin tuaj që të mos bini në tundimin e mishit. Shpirti është i fortë, por mishi është i dobët.”

Dhe përsëri Jezusi u largua pak dhe prapë filloi të lutej dhe tha: “Atë! Nëse është e pamundur për mua t’i shmang vuajtjet dhe duhet të vdes, atëherë le të vdes. Le të bëhet vullneti yt!”

Dhe, pasi e tha këtë, ai përsëri iu afrua nxënësve dhe e pa se ata ishin bërë edhe më të dëshpëruar dhe ishin në prag të lotëve.

Përsëri ai u largua pak dhe për të tretën herë tha: “Atë! Le të bëhet vullneti yt.”

Pastaj u kthye te nxënësit dhe u tha atyre: “Tani mund të jeni në paqe dhe të qetë, sepse gjithçka është vendosur dhe unë do ta dorëzoj veten në duart e njerëzve tokësorë.”

Kapitulli i njëmbëdhjetë: BISEDA E LAMTUMIRËS

Jeta individuale është deluzion i mishit, është e keqe.

Jeta e vërtetë është një jetë e përbashkët për të gjithë njerëzit.

POR NA SHPËTO NGA E KEQJA

Dhe Pjetri i tha Jezusit: “Ku po shkon?”. Jezusi u përgjigj: “Nuk do ta kesh fuqinë të shkosh atje ku po shkoj unë tash. Vetëm shumë më vonë do të shkosh në të njëjtin vend.”

Dhe Pjetri tha: “Pse po mendon se nuk e kam fuqinë të shkoj atje ku po shkon ti tash? Unë do ta jap jetën për ty.”

Dhe Jezusi tha: “Ti thua se do ta japësh jetën për mua, por do të më mohosh tri herë edhe para se të këndojnë gjelat”.

Jezusi u tha nxënësve: “Mos u shqetësoni dhe mos u trembni, por besoni në Zotin e vërtetë të jetës dhe në mësimin tim. Jeta e atit nuk është ajo që ekziston në tokë; është një jetë ndryshe. Po të ishte veç kjo jetë këtu, atëherë unë do t’ju thosha se kur të vdes, do të shkoj në krahatorin e Abrahamit dhe do ta përgatis një vend për ju atje. Dhe se do të vij t’ju marr dhe do të bekohemi së bashku në krahatorin e Abrahamit. Por në vend të kësaj unë veç po e tregoj rrugën drejt jetës.”

Tomasi tha: “Por ne nuk e dimë se ku po shkon ti, prandaj nuk mund ta dimë rrugën. Ne duhet ta dimë, çka do të ketë pas vdekjes?”

Jezusi tha: “Unë nuk mund t’ju tregoj se çka do të ketë atje; mësimi im është rruga, e vërteta dhe jeta. Dhe është e pamundur të bashkohesh me atin e jetës në ndonjë mënyrë tjetër përveçse përmes mësimit tim. Nëse e përmbushni mësimin tim, atëherë do ta njihni atin.”

Filipi tha: “Po kush është ati?”

Dhe Jezusi tha: “Ati është ai që jep jetë. Unë e përmbush vullnetin e atit dhe prandaj mund ta kuptoni se cili është vullneti i atit duke mësuar nga jeta ime. Unë jetoj nga ati dhe ati jeton brenda meje. Dhe të gjitha ato që i them dhe bëj, janë të gjitha sipas vullnetit të atit. Mësimi im është se unë jam brenda atit dhe

ati është brenda meje. Nëse nuk e kuptoni vetë mësimin, atëherë mund të më vëzhgoni mua dhe veprimet e mia dhe përmes kësaj mund ta kuptoni se çka është ati.

“Ju duhet ta kuptoni se kushdo që i ndjek mësimet e mia mund ta bëjë të njëjtën gjë si unë dhe madje edhe më shumë sepse unë do të vdes, por ai do të vazhdojë të jetojë. Kushdo që jeton sipas mësimave të mia, do të ketë gjithçka që ka merak, sepse atëherë biri do të jetë njësoj si ati. Çka të keni merak, sipas mësimit tim, do t'ju jepet plotësisht. Por që të ndodhë kjo, ju duhet ta doni mësimin tim.

“Mësimi im do t'ju japë një avokat në vendin tim dhe një ngushëllues. Ky ngushëllues do të jetë vetëdija juaj e së vërtetës, të cilën njerëzit e botës nuk e kuptojnë. Por ju do ta njihni brenda vetes. Ju nuk do të jeni kurrë vetëm nëse shpirti i mësimit tim është me ju. Unë do të vdes dhe njerëzit e botës nuk do të më shohin, por ju do të më shihni, sepse mësimi im mbijeton dhe ju do të jetoni me të. Dhe atëherë, nëse mësimi im është brenda jush, gradualisht do ta kuptoni se unë jam brenda atit dhe se ati është brenda meje. Kushdo që i përmbush mësimet e mia do ta ndjejë atin brenda vetes dhe shpirti im do të jetojë.”

Juda, jo ai që quhej Iskariot, i tha: “Po pse nuk mund të jetojnë të gjithë sipas shpirtit të së vërtetës?”

Dhe si përgjigje, Jezusi tha: “Veç atë që i përmbush mësimet e mia mund ta dojë ati, dhe shpirti im mund të banojë veç në një të tillë si ai. Kush nuk e përmbush mësimin tim, nuk mund ta dojë ati im, sepse mësimi im nuk është i imi, por i atit tim. Dhe kjo është gjithçka që mund t'ju them tani. Por shpirti im, shpirti i së vërtetës, i cili do të banojë brenda jush pasi të jem larguar, do t'ju zbulojë gjithçka dhe ju do të kujtoni dhe do të kuptoni shumë nga ato që sapo ju thashë.

“Dhe kështu, ju mund të jeni gjithmonë në paqe në shpirtin tuaj, dhe jo me paqen e kësaj bote që e kërkojnë njerëzit e botës, por me paqen e shpirtit, në prezencën e të cilit nuk do të keni më frikë nga asgjë. Prandaj, nëse e përmbushni mësimin tim, atëherë nuk keni arsye të shqetësoheni nga vdekja ime. Ashtu si shpirti i së vërtetës, unë do të vij te ju dhe bashkë me vetëdijen e atit do të banoj në zemrën tuaj. Nëse e përmbushni mësimin tim, atëherë do të gëzoheni sepse në vend timin do të jetë ati në zemrat tuaja dhe kjo është më mirë për ju.

“Mësimi im është pema e jetës. Ati është ai që e kultivon pemën. Ai i pastron dhe i rregullon ato degë që japin fryt, në mënyrë që të rriten edhe më shumë mbi to. Mbajuni mësimit tim për jetën dhe jeta do të rritet brenda jush. Dhe ashtu si dega nuk jeton vetvetiu, por merr jetë nga pema, ashtu edhe ju do të merrni jetë

nga mësimi im. Mësimi im është pema; ju jeni degët. Kushdo që jeton sipas mësimimit tim të jetës, do të japë shumë fryt.

Dhe kështu, përveç mësimimit tim nuk ka jetë.

“Kushdo që nuk jeton sipas mësimimit tim, do të rrudhet dhe do të tretet, dhe të gjitha degët e thata do të krasiten dhe do të digjen e bëhen hi. Nëse jetoni sipas mësimimit tim dhe e përmbushni atë, atëherë do të keni gjithçka që keni merak. Vullneti i atit është që ju ta jetoni jetën e vërtetë dhe t’ju jepet ajo që e keni merak. Ashtu si ati më dha mirësi mua, po ashtu edhe unë ju jap mirësi juve. Mbajuni kësaj mirësie.

“Unë po jetoj sepse ati më do mua dhe unë e dua atin; ju duhet të jetoni me të njëjtën dashuri. Nëse do të jetoni me këtë dashuri, do të jeni të bekuar. Urdhëresa ime është që ta doni njëri-tjetrin ashtu siç ju kam dashur unë. Nuk ka dashuri më të madhe se sa ta flijosh jetën tënde për dashurinë që e ke ndaj njerëzve të afërt, siç kam bërë unë.

“Ju jeni të barabartë me mua nëse e bëni atë që ju kam mësuar. Unë nuk ju konsideroj skllevër, të cilëve u jepen urdhra, por të barabartë, sepse jua kam bërë të qartë gjithçka që kam arritur ta kuptoj nga ati. Ju nuk po e zgjedhni mësimin tim me vullnetin tuaj, por sepse unë ju kam drejtuar kah e vërteta e vetme, e vërteta që ju lejon të gjithëve të jetoni dhe të keni gjithçka që keni merak. I gjithë mësimi nuk është asgjë më shumë se sa ta doni njëri-tjetrin.

“Nëse bota ju urren, mos u çuditni: ajo i urren mësimet e mia. Nëse do të ishit një me botën, atëherë ajo do të ju donte. Por unë ju kam ndarë nga bota dhe për këtë do t’ju urrejë. Nëse më dëbuan mua, atëherë do t’ju dëbojnë edhe juve. Ata do ta bëjnë të gjithë këtë sepse nuk e njohin Zotin e vërtetë. Unë ua kam shpjeguar, por ata as që donin të më dëgjonin. Ata nuk e kuptuan mësimin tim, sepse nuk e kuptonin atin. Ata e panë jetën time dhe jeta ime ua tregoi atyre gabimet e veta. Dhe për këtë më urrenin edhe më shumë. Shpirti i së vërtetës, që do të vijë te ju, do ta konfirmojë këtë. Dhe atëherë ju do ta konfirmoni këtë.

“Unë jua them këtë paraprakisht që të mos mashtroheni kur të bien mbi ju përndjekjet. Ata do t’ju shndërrojnë në të dëbuar. Të gjithë do të mendojnë se duke ju vlarë juve po e kënaqin Zotin. Ata nuk mund ta evitojnë asnjë nga këto, sepse nuk e kuptojnë as mësimin tim, as Zotin e vërtetë. Unë jua them të gjitha këto paraprakisht, në mënyrë që të mos çuditëni kur të ndodhë kjo.

“Dhe kështu, unë do të shkoj tash tek ai shpirt që më dërgoi. Tash e kuptoni që nuk mund të më pyesni se ku po shkoj. Më parë ishit të shqetësuar se nuk do të ju tregoja ku saktësisht, në cilin vend do të shkoja. Por unë ju them me të vërtetë se është mirë për ju që unë po shkoj. Nëse unë nuk vdes, atëherë shpirti i së vërtetës nuk do t’ju shfaqet, por nëse unë vdes, atëherë ai do të banojë

brenda jush. Ai do të zërë vend në ju dhe do t'ju bëhet e qartë se çka është gënjeshtër, çka është e vërtetë dhe çka është zgjidhje.

“Gënjeshtër është kur njerëzit nuk besojnë në jetën e shpirtit. E vërteta është se unë jam një me atin. Dhe zgjidhja është se fuqia e jetës së vdekshme është shkatërruar. Unë do t'ju tregoj edhe shumë më tepër, por është e vështirë për ju që ta kuptoni. Kur shpirti i së vërtetës të banojë në ju, do t'ju tregojë tërë të vërtetën, sepse nuk do t'ju tregojë atë që është e re ose atë që dëshironi ta dëgjoni, por atë që vjen nga Zoti. Ai do t'ju tregojë rrugën në të gjitha situatat e jetës. Edhe ai do të jetë nga ati, ashtu siç jam unë nga ati. Prandaj do t'i thotë të njëjtat gjëra që i them unë. Por kur unë, shpirti i së vërtetës, të jem brenda jush, ju nuk do të më shihni gjithmonë. Ndonjëherë do të më shihni, por herë të tjera nuk do të më dëgjoni.”

Dhe nxënësit i thanë njëri-tjetrit, “Çka domethënë kjo?”

Ai tha: “Nga njëherë do të më shihni, herë të tjera nuk do të më shihni”.

“Çka domethënë kur ai thotë: ‘Nga njëherë do të më shihni, nga njëherë jo?’ ”

Jezusi u tha atyre: “Ju nuk e kuptoni çka domethënë që nga njëherë do të më shihni, por herë të tjera nuk do të më shihni. Ju e kuptoni, siç ndodh gjithmonë në botë, se disa njerëz janë të pikëlluar dhe të shqetësuar, ndërsa të tjerët janë të gëzuar. Ju do të jeni të pikëlluar dhe pikëllimi juaj do të kthehet në gëzim. Një grua, kur lind, shqetësohet kur lind, por kur kjo kryhet, ajo nuk e kujton shqetësimin për shkak të gëzimit që ajo e ka sjellë një person në botë. Po kështu, ju do të jeni të pikëlluar, por papritmas do të më shihni mua, shpirti i së vërtetës do të hyjë në ju dhe pikëllimi juaj do të kthehet në gëzim. Dhe atëherë nuk do të kërkonti më asgjë nga unë, sepse në atë çast do të keni gjithçka që keni merak. Në atë çast, gjithçka që një njeri mund të ketë merak në shpirt do t'i jepet atij nga ati.

“Më parë nuk keni kërkuar asgjë nga shpirti, por në të ardhmen mund të kërkonti nga shpirti çdo gjë që të doni dhe do të ju vijë, që gjendja juaj e bekuar të jetë e plotë. Tash unë, si njeri, nuk mund t'ju them qartë këtë me fjalë, por kur të jetoj brenda jush si shpirti i së vërtetës, do t'ju bëj të njohura qartë të gjitha gjërat në lidhje me atin. Atëherë, gjithçka që i kërkonti atit në emrin e shpirtit, do t'ju jepet dhe jo nga unë. Ati juaj do t'ju japë sepse ai ju sepse e pranuat mësimin tim. Ju e keni kuptuar se dija nga ati vjen në botë dhe kthehet tek ati nga bota.”

Atëherë nxënësit i thanë Jezusit: “Tash të gjithë e kemi kuptuar dhe nuk na ka mbetur asgjë për të pyetur. Ne besojmë se ti vjen nga Zoti.”

Dhe Jezusi tha: “Jua kam thënë të gjitha këto, që të keni siguri dhe paqe në mësimin tim. Çfarëdo fatkeqësie që mund të keni në botë, mos keni frikë nga asgjë, sepse mësimet e mia do ta mundin botën.”

Pas kësaj, Jezusi i ngriti sytë nga qielli dhe tha: “Ati im! Ti ia dhe birit tënd lirinë në jetë, në mënyrë që atij t’i jepej jeta e vërtetë. Jeta është njohja e Zotit të vërtetë, njohuria që e kam zbuluar. I bëra njerëzit e tokës të vetëdijshëm për ty. E bëra veprën që më urdhërova ta bëj. Ua manifestova njerëzve të tokës ekzistencën tënde. Ata ishin të tutë edhe më parë, por sipas vullnetit tënd unë ua zbulova të vërtetën. Dhe ata nisën të të njohin.

“Ata e kanë kuptuar se gjithçka që kanë, madje edhe jeta e tyre, vjen veç nga ti. Dhe unë u mësova atyre, jo nga vetja ime, që edhe ata edhe unë gufojmë nga ti. Unë të lutem me zemër për ata që të kanë njohur e pranuar. Ata e kanë kuptuar se gjithçka që është e imja është edhe e jotja dhe gjithçka që është e jotja është edhe e imja.

“Tani nuk jam më në botë, por po kthehem te ti; por ata janë në botë dhe prandaj të kërkoj, atë, ta ruash njohurinë (dijen) tënde brenda tyre. Nuk po kërkoj që t’i heqësh nga bota, por t’i shpëtosh nga e keqja. Po kërkoj t’i konfirmosh ata në të vërtetën tënde. Njohuria jote është e vërteta.

“Ati im! Unë dëshiroj që ata të jenë të njëjtë siç jam unë, që ata të kuptojnë në mënyrën e njëjtë si unë, se jeta e vërtetë nisi para krijimit të botës. Se të gjithë do të jenë një, siç je ti, atë, brenda meje dhe unë brenda teje, dhe se ata do të jenë brenda nesh si një. Unë jam brenda tyre, dhe ti je brenda meje, ashtu që të gjithë mund të jemi të bashkuar si një dhe që njerëzit ta kuptojnë se ata nuk kanë lindur nga vetja, por që ti i dërgove në botë në mënyrë të dashur, pikërisht siç më dërgove mua.

“Atë i drejtë! Bota nuk nisi të të njohë vetë, por unë nisa të të njoh dhe ata nisën të të njohin përmes meje. Dhe unë ua shpjegova atyre se çka je ti. Ti je ajo që shkakton që e njëjta dashuri të shfaqet brenda tyre si dashuria që ma ke dhënë mua. Ti u dhe atyre jetë, kështu që, rrjedhimisht, ti i deshe ata. Unë u mësova atyre se ata duhet ta mbajnë mend këtë dhe të të duan, në mënyrë që dashuria që ua dhe atyre të kthehet prej tyre te ti.”

Kapitulli i dymbëdhjetë: FITORJA E SHPIRTIT NDAJ MISHIT

Prandaj, nuk mund të ketë të keqe për njeriun brenda vullnetit të atit, i cili [njeri] e jeton një jetë të përbashkët me të tjerët dhe jo jetën e tij individuale. Vdekja e mishit është bashkim me atin.

SE TUAT JANË MBRETËRIA DHE PUSHTETI DHE LAVDIA

Dhe pas kësaj Jezusi tha: “Tani çohuni dhe le të shkojmë, ai që po më tradhton tashmë po afrohet.”

Sapo e tha këtë, papritur u shfaq Juda, një nga dymbëdhjetë nxënësit dhe bashkë me të, një grup i madh i njerëzve me shkopinj dhe thika.

Juda u tha atyre: “Unë do t’ju çoj atje ku është ai me nxënësit e tij. Dhe në mënyrë që ta dalloni nga të gjithë të tjerët, kini mendjen: këdo që ta puth të parin, do të jetë ai.”

Dhe menjëherë iu afrua Jezusit dhe i tha: “Përshëndetje, mësues!”. Dhe e puthi.

Dhe Jezusi i tha: “Mik! Pse je këtu?” Atëherë rojet e rrethuan Jezusin, duke dashur ta kapnin.

Dhe në këtë çast Pjetri e mori thikën e shërbëtorit të peshkopit dhe ia preu veshin njeriut.

Jezusi tha: “Nuk ka nevojë ta kundërshtosh të keqen. Lëre rehat.”

Dhe Pjetrit i tha: “Ktheja thikën atij që ia ke marrë. Kushdo që e merr shpatën do të tretet nga shpata.”

Pas kësaj Jezusi iu drejtua gjithë turmës dhe tha: “Pse keni ardhur tek unë si banditë me armë? Unë kam qenë mes jush çdo ditë, në fund të fundit, në tempull, duke ju mësuar dhe ju nuk më morët atëherë. Koha juaj ka ardhur ashtu siç ka ardhur pushteti i errësirës.”

Pastaj, pasi e panë që e kishin marrë, të gjithë nxënësit u shpërndanë.

Atëherë komandanti i urdhëroi ushtarët ta merrnin Jezusin dhe ta lidhnin. Ushtarët e lidhën dhe e çuan më parë te Anani, i cili ishte vjehri i Kajafit. Kajafi ishte kryepriifti për vitin aktual dhe jetonte në të njëjtin oborr me Ananin. Ky ishte i njëjti Kajaf që e kishte shpikur mënyrën për ta shkatërruar Jezusin. Ai kishte propozuar se do të ishte e dobishme për kombin ta shkatërronte Jezusin, sepse nëse ata nuk do ta shkatërronin Jezusin, do të ishte keq për të gjithë kombin.

Dhe Jezusin e çuan në oborrin e shtëpisë ku banonte kryepriifti. Kur Jezusin po e çonin atje, një nga nxënësit e tij, Pjetri, e ndoqi nga një distancë dhe e pa se ku po e çonin. Kur e çuan Jezusin në oborrin e kryepriiftit, hyri edhe Pjetri për të parë se si do të përfundonte gjithçka.

Dhe një vajzë në oborr e pa Pjetrin dhe i tha: “Edhe ti ishe me Jezusin Galileas.”

Pjetri u frikësua se do të dënohej edhe ai, ndaj tha me zë të lartë para gjithë popullit: “Nuk e di se çka po thua.”

Pastaj, kur Jezusin e çuan në shtëpi, Pjetri shkoi me gjithë njerëzit në verandën e brendshme. Në verandë, ishte një grua që ngrohej pranë një zjarri ndërsa Pjetri po afrohej.

Gruaja ia hodhi një vështrim Pjetrit dhe u tha të tjerëve: “Shikojeni këtë njeri, më duket se ishte edhe me Jezusin nazareas.”

Pjetri u tremb edhe më shumë dhe u betua se nuk kishte qenë kurrë me Jezusin dhe nuk e dinte se kush ishte ky farë Jezusi.

Pak më vonë, disa njerëz erdhën te Pjetri dhe i thanë: “Por me sa duket ti ishte një nga këta kryengritës. Mund ta kuptojmë nga theksi yt se je nga Galilea.”

Atëherë Pjetri filloi të bëjë be e rrëfe se nuk e kishte njohur kurrë dhe nuk e kishte parë kurrë Jezusin. Dhe sapo e tha këtë, këndoi gjeli. Dhe Pjetrit iu kujtuan fjalët që Jezusi i kishte thënë kur Pjetri u betua se edhe po ta mohonin të gjithë të tjerët, ai nuk do ta mohonte kurrë: “Para se të këndojë gjeli për ta mbaruar këtë natë, do të më mohosh tri herë.” Dhe Pjetri doli nga oborri dhe qau me hidhërim. Ai qau sepse nuk kishte arritur ta ngrinte shpirtin aq lart sa të mos binte në tundim. Ai kishte rënë në tundimin e dhunës, kur kishte filluar ta

mbronte Jezusin, dhe në tundimin tjetër të frikës para vdekjes, kur e kishte mohuar Jezusin.

Dhe peshkopët, dogmatistët dhe udhëheqësit ortodoksë u mblodhën të gjithë së bashku në shtëpinë e kryepriiftit. Dhe, kur arritën të gjithë, e sollën Jezusin dhe kryepriifti e pyeti se cili ishte mësimi i tij dhe kush ishin nxënësit e tij.

Dhe Jezusi u përgjigj: “Unë gjithmonë i kam folur hapur botës dhe kështu po flas edhe tash. Unë kurrë nuk i kam fshehur asgjë askujt dhe nuk po fsheh asgjë as tash. Pse po më pyetni mua? Pyetni ata që më dëgjuan dhe e kuptuan mësimin tim. Ata do t’ju tregojnë.”

Kur Jezusi e tha këtë, një nga shërbëtorët e peshkopëve e goditi Jezusin në fytyrë, duke i thënë: “A e di se me kë po flet? A kështu i flitet peshkopit?”

Jezusi tha: “Nëse kam thënë diçka të gabuar, më tregoni se kam thënë diçka të gabuar. Por nëse nuk thashë asgjë të gabuar, atëherë nuk keni arsye të më goditni.”

Peshkopët ortodoksë u përpoqën ta akuzonin Jezusin dhe në fillim nuk mundën ta gjenin llojin e provave që do të kërkoheshin për ta dënuar atë. Pastaj i gjetën dy dëshmitarë.

Këta dëshmitarë thanë për Jezusin: “Ne e dëgjuam me veshët tanë atë që e tha ky njeri: ‘Unë,’ tha ai, ‘do ta shkatërroj këtë tempull tuajin të bërë nga njeriu dhe për tri ditë do të ndërtoj një tempull tjetër për Zotin – një të bërë pa duar të njerëzve.’ ”

Por këto prova ende nuk mjaftuan për ta dënuar atë.

Prandaj peshkopi vendosi ta sfidonte Jezusin dhe i tha: “Çka po të pengon të përgjigjesh ndaj deklaratave të tyre?” Jezusi heshti dhe nuk tha asgjë.

Atëherë peshkopi i tha: “Atëherë na thuaj, a je ti Krishti, biri i Zotit?”

Jezusi iu përgjigj duke thënë: “Po, unë jam Krishti, biri i Zotit. Dhe ju vetë do ta shihni tani që biri i njeriut është i barabartë me Zotin.”

Atëherë peshkopi bërtiti: “Ti po blasfemon kundër Zotit! Dhe tash nuk kemi më nevojë për prova shtesë. Ne të gjithë mund ta dëgjojmë tash që ti je blasfemues.”

Dhe peshkopi iu drejtua këshillit dhe tha: “Tash e keni dëgjuar vetë se ai blasfemon kundër Zotit. Çfarë dënimi do t'ia jepni për këtë krim?”

Dhe të gjithë thanë: “E dënojmë me vdekje.”

Dhe pastaj të gjithë njerëzit dhe rojet ranë mbi Jezusin dhe nisën ta pështynin në fytyrë dhe t'ia godisnin faqet me shpulla dhe ta gërvishtnin.

Ata ia lidhën sytë, e goditën nëpër fytyrë dhe e pyetën: “Epo tash, profet, qëlloja: kush është ai që të goditi?” Dhe Jezusi ishte i heshtur.

Pasi e poshtëruan, e çuan të lidhur te Ponc Pilati, duke e dërguar në administratë.

Pilati, sundimtari, doli drejt tyre dhe i pyeti: “Çka e akuzoni se ka bërë ky njeri?”

Ata thanë: “Ky njeri bën keq dhe prandaj e kemi sjellë te ju.”

Dhe Pilati u tha atyre: “Por nëse ai ju bën keq, atëherë duhet ta gjykoni vetë sipas ligjit tuaj”. Por ata thanë: “Ne e kemi sjellë te ti, sepse duam që ti ta ekzekutosh; neve nuk na lejohet ta vrasim askë.”

Dhe kështu erdhi koha të ndodhë ajo që Jezusi e kishte pritur. Ai kishte thënë se ai duhet të jetë i përgatitur për të vdekur në kryq në duart e romakëve, dhe jo nga një vdekje natyrore dhe jo në duart e çifutëve.

Kur Pilati i pyeti se për çka po e akuzonin, ata thanë se ai ishte fajtor për nxitjen e popullit në rebelim, se ua kishte ndaluar atyre t'ia paguanin taksat Cezarit dhe se ai e prezentoj veten si Krishti dhe si mbret.

Pilati i dëgjoji dhe urdhëroi t'ia sillnin Jezusin në dhomat e tij. Kur Jezusi hyri brenda, Pilati i tha: “A je ti ky mbreti çifut?”

Jezusi i tha: “A vërtet beson se mund të jem mbret apo thjesht po e përsërit atë që ta kanë thënë të tjerët?”

Pilati tha: “Unë nuk jam çifut. Prandaj, ti nuk mund të jesh mbreti im, por populli yt të ka sjellë tek unë. Çfarë lloj njeriu je ti?”

Jezusi tha: “Unë jam mbret, por mbretëria ime nuk është tokësore. Nëse do të isha një mbret tokësor, nënshtetasit e mi do të luftonin për mua dhe nuk do t'u dorëzoheshin peshkopëve. Por siç mund ta shohësh, mbretëria ime nuk është tokësore.”

Pilati i tha: “Por, gjithsesi, ti e konsideron veten mbret?”

Jezusi tha: “Jo veç unë, por edhe ti duhet të më konsiderosh mbret. Unë e them këtë veç për t'ua zbuluar të gjithëve të vërtetën e mbretërisë së qiellit. Dhe kushdo që jeton sipas të vërtetës është mbret.”

Pilati tha: “Ti thua: të vërtetës. Çka është e vërteta?” Dhe si e tha këtë, ai u kthye dhe shkoi prapë te peshkopët. Ai doli tek ata dhe tha: “Për mendimin tim, ky njeri nuk ka bërë asgjë të keqe.”

Por peshkopët këmbëngulën, duke thënë se ai kishte bërë të këqija të konsiderueshme dhe e kishte nxitur popullin në rebelim, se ai e kishte nxitur gjithë Judenë, duke filluar nga Galilea.

Atëherë Pilati filloi ta pyeste Jezusin përpara peshkopëve, por Jezusi nuk donte të përgjigjej.

Pilati i tha: “A nuk e shikon se si po të dënojnë, pse nuk po shpjegohesh?”.

Por Jezusi vazhdoi të heshtë dhe nuk e tha asnjë fjalë, dhe si rezultat i kësaj, Pilati u çudit.

Pilatit iu kujtua që Galilea ishte nën pushtetin e Mbretit Herod dhe pyeti: “A është ai nga Galilea?”

Ata i thanë: “Po”.

Pastaj tha: “Nëse është nga Galilea, atëherë ai është nën juridiksionin e Herodit. Unë do t'ia çoj njeriun atij.”

Herodi ishte në Jeruzalem në atë kohë, kështu që Pilati, për t'u nxjerrë nga këta njerëz, e dërgoi Jezusin te Herodi. Herodi u gëzua shumë që e pa Jezusin kur e futën brenda. Ai kishte dëgjuar shumë për të dhe donte ta dinte se çfarë lloj njeriu ishte.

Herodi e thirri dhe filloi ta pyeste për gjithçka që donte të dinte; Jezusi nuk iu përgjigj asgjë. Dhe peshkopët dhe mësuesit, ashtu siç kishin bërë me Pilatin, e akuzuan ashpër Jezusin para Herodit dhe thanë se ai ishte kryengritës. Dhe Herodi e konsideroi Jezusin si njeri budalla, prandaj, për ta tallur, urdhëroi që Jezusit t'ua vishnin një rrobë të kuqe dhe pastaj ta kthenin përsëri te Pilati.

Herodi ndihej i kënaqur që Pilati e respektoi, pasi e dërgoi Jezusin tek ai për gjykim dhe për këtë ata dy bënë paqe, gjersa më parë kishin qenë në mosmarrëveshje. Dhe pasi Jezusin e kthyen te Pilati, Pilati i thirri përsëri peshkopët dhe krerët çifutë.

Dhe ai u tha atyre: “Ju tashmë e keni sjellë këtë njeri tek unë, sepse ai e nxiti popullin në rebelim, dhe unë e pyeta para jush dhe nuk pashë asnjë shenjë se ai

ishte kryengritës. E dërgova atë me ju te Herodi dhe tani, siç e shihni, as atje nuk gjetën asgjë të rrezikshme për të. Pra, për mendimin tim, nuk ka arsye për ta dënuar me vdekje, por do të ishte më mirë ta ndëshkonim dhe ta linim të shkojë.”

Dhe kur peshkopët e dëgjuan këtë, të gjithë bërtitën: “Jo, ekzekutoje, ekzekutoje në stilin romak, vendose në kryq.”

Pilati e dëgjoji këtë dhe u tha peshkopëve: “Epo, mirë, por kini parasysh traditën tuaj për ta falur një kriminel çdo vit për festën e Pashkës. Këtu, në burgun tim është Baraba, vrasësi dhe kryengritësi. Pra, njëri nga këta të dy duhet të shpallet i pafajshëm: a duhet të jetë Jezusi apo Baraba?”

Pilati donte ta ndihmonte Jezusin, por peshkopët kishin ndikuar te njerëzit, kështu që të gjithë bërtisnin: “Baraba! Baraba!”

Dhe Pilati tha: “Pra, çka duhet të bëj me Jezusin?”

Përsëri, ata bërtitën: “Vare në kryq siç bëjnë romakët, vare në kryq!”

Dhe Pilati filloi të përpiqej t'i bindte. Ai tha: “Për çfarë arsye jeni kaq kundër tij? Ai nuk ka bërë asgjë që do ta përligjte dënimin me vdekje. Ai nuk ka bërë asnjë të keqe ndaj jush. Do ta liroj sepse nuk e shoh asnjë faj tek ai.”

Peshkopët dhe shërbëtorët e tyre bërtitën: “Kryqëzoje, kryqëzoje!”

Dhe Pilati u tha atyre: “Nëse është kështu, merreni vetë dhe kryqëzoheni, se unë nuk shoh asnjë faj tek ai.”

Dhe peshkopët u përgjigjën: “Ne e kërkojmë atë që e kërkon ligji. Sipas ligjit, ai duhet të ekzekutohet sepse e ka bërë veten bir të Zotit.”

Kur Pilati i dëgjoji këto fjalë, u hutua, sepse nuk e dinte se çfarë kuptimi kishin këto fjalë, biri i Zotit.

Dhe, duke u kthyer në dhomat e tij, Pilati e thirri përsëri Jezusin pranë vetes dhe e pyeti: “Kush je ti dhe prej nga vjen?”. Por Jezusi nuk iu përgjigj.

Atëherë Pilati tha: “Pse nuk po më përgjigjesh? A nuk po e sheh se këtu je në pushtetin tim dhe se unë mund të të kryqëzoj ose të të liroj?”

Jezusi iu përgjigj: “Ti nuk ke kurrfarë pushteti. Pushteti vjen veç nga lart.”

Megjithatë, Pilati ende donte ta lironte Jezusin dhe tha: “Si është e mundur që doni ta kryqëzoni mbretin tuaj?”

Por çifutët thanë: “Nëse e liron Jezusin, atëherë ti po tregon se je shërbyes i pabesë i Cezarit, sepse ky njeri që e quan veten mbret është armik i Cezarit. Mbreti ynë është Cezari! Kryqëzoje atë.”

Dhe Pilati, kur i dëgjoji këto fjalë, e kuptoi se tashmë i ishte bërë e pamundur ta shmangte ekzekutimin e Jezusit.

Atëherë Pilati shkoi te çifutët dhe e mori pak ujë, i lau duart dhe tha: “Unë nuk kam faj për gjakun e këtij njeriu të drejtë”.

Dhe e gjithë turma bërtiste: “Le të jetë gjaku i tij në duart tona dhe të fëmijëve tanë.”

Dhe kështu ia morën anën peshkopët.

Atëherë Pilati u ul në vendin e tij dhe urdhëroi që së pari ta fshikullonin Jezusin.

Kur e fshikulluan, ushtarët që e kishin bërë fshikullimin ia vunë një kurorë në kokë dhe ia vunë një shkop në dorë dhe ia hodhën një mantel të kuq në shpinë dhe filluan ta tallnin: përkuleshin, duke qeshur, në këmbët e tij dhe thoshin: “Gëzohuni, është mbreti çifut!”

Por më pas e rrahën nëpër faqe dhe në kokë dhe e pështynë në fytyrë.

Peshkopët bërtitën: “Kryqëzoje! Mbreti ynë është Cezari. Kryqëzoje!” Atëherë Pilati urdhëroi që të kryqëzohej.

Pastaj ia hoqën Jezusit rrobat e kuqe, ia vunë përsëri rrobat e tij dhe e urdhëruan që ta bartte kryqin në vendin e quajtur Golgota, që ta kryqëzonin atje. Dhe ai e barti kryqin e tij në vendin e quajtur Golgota.

Dhe aty e shtrinë (e kryqëzuan) Jezusin në kryq, si dhe dy njerëz të tjerë; ata dy në secilën anë dhe Jezusin në mes.

Kur e kryqëzuan Jezusin, ai tha: “Atë! liroji nga faji: nuk e dinë se çka janë duke bërë.”

Dhe sapo Jezusi u var në kryq, njerëzit e rrethuan dhe e shanë.

Ata afroheshin, e tundnin kokën kundër tij dhe i thoshin: “E, se doje ta shkatërroje tempullin e Jeruzalemit dhe ta rindërtoje përsëri pas tri ditësh. Pra tash, çlirohu: zbrit nga kryqi.”

Dhe peshkopët dhe pastorët qëndronin aty dhe e tallnin duke thënë:

“Ai i shpëtoi të tjerët, por nuk mund ta shpëtojë veten. Tani na trego se ti je Krishti, zbrit nga kryqi dhe atëherë ne do të besojmë në ty. Ai thoshte se është biri i Zotit dhe thoshte se Zoti nuk do ta braktiste. E tash çka? Zoti duket se e ka braktisur.”

Dhe njerëzit, së bashku me peshkopët dhe ushtarët, e shanin dhe madje një nga ata që po kryqëzohej pranë tij e shante po ashtu.

Njëri nga hajdutët, duke sharë, i tha: “Nëse je Krishti, pse të mos e shpëtosh veten dhe ne.”

Por hajduti tjetër e dëgjoi këtë dhe tha: “Ti nuk ke respekt për Zotin: ti vetë je varur në kryq dhe ende e shan një njeri të pafajshëm. Ne po ekzekutohemi për diçka që kemi bërë, por ky njeri nuk ka bërë asgjë të keqe.”

Dhe ky hajdut, duke u kthyer nga Jezusi, i tha: “Zotëri! Më kujto mua në mbretërinë tënde.”

Dhe Jezusi i tha: “Dhe tash ti do të jesh i bekuar bashkë me mua”.

Në orën e nëntë, Jezusi, krejtësisht i rraskapitur, foli me zë të lartë: “Eli, Eli, lama sabahtani?” Kjo do të thotë: Zoti im, Zoti im, për çka më ke braktisur?

Dhe kur e dëgjuan këtë në turmë, nisën të qeshin dhe thanë: “Ai po e thërret profetin Elia; le ta shohim se a po shfaqet Elia apo jo.”

Atëherë Jezusi tha: “Pije.”

Dhe një njeri e mori një sfungjer, e njomi me uthull (një shishe me uthull qëndronte afër), e nguli në fundin e një kallami dhe ia ofroi Jezusit.

Jezusi e thithi sfungjerin dhe tha me zë të lartë: “U bë! Atë, unë e ofroj shpirtin tim në duart e tua.”

Dhe duke e ulur kokën, e dorëzoi shpirtin e tij.

Parathëniet e kapitujve

Kapitulli i parë: BIRI I ZOTIT

Njeriu, biri i Zotit, është i pafuqishëm në mish dhe i lirë në shpirt.

ATI YNË

Jezusi ishte biri i një babai të panjohur. Duke mos e njohur babanë e tij, ai iu referua Zotit si babai i tij gjatë fëmijërisë së tij. Në Jude në atë kohë ishte një profet i quajtur Gjon, i cili e profetizoi ardhjen e Zotit në tokë. Ai tha se nëse njerëzit do ta ndryshonin jetën e tyre, nëse do t'i konsideronin të gjithë njerëzit të barabartë mes tyre, nëse në vend se ta dëmtonin njëri-tjetrin do ta ndihmonin njëri-tjetrin, atëherë Zoti do të zbriste në tokë dhe mbretëria e tij do të vendosej në tokë. Pasi e dëgjon këtë predikim, Jezusi largohet nga shoqëria e njerëzve dhe shkon në shkretëtirë për ta kuptuar domethënien e jetës së njeriut dhe marrëdhënien e tij me burimin e pafund të të gjitha gjërave, atë që quhet Zot.

Pas disa ditësh në shkretëtirë pa ushqim, Jezusi fillon të vyshket nga uria dhe mendon: "Unë jam biri i Zotit të plotfuqishëm dhe prandaj duhet të jem po aq i plotfuqishëm sa ai; por ja ku jam i uritur dhe buka nuk shfaqet sipas vullnetit tim. Kështu që duket se nuk jam i plotfuqishëm." Pas kësaj, i thotë vetes: "Këta gurë nuk mund t'i kthej në bukë, por mund të abstenoj nga të ngrënit bukë. Dhe për këtë arsye, nëse nuk jam i plotfuqishëm në mish, jam i plotfuqishëm në shpirt – mund ta mposht mishin. Prandaj jam biri i Zotit, jo në mish, por në shpirt."

"Por nëse jam biri në shpirt," i thotë vetes tutje, "mund të heq dorë nga mishi dhe ta shkatërroj". Dhe kësaj i përgjigjet: "Jam lindur nga shpirti në mish. I tillë ishte vullneti i atit tim, dhe prandaj nuk mund ta kundërshtoj vullnetin e tij."

"Por, nëse nuk mund t'i kënaqësh meraket e tua në mish dhe nuk mund të heqësh dorë nga mishi," i thotë ai më tej vetes, "atëherë duhet të punosh për mishin dhe t'i shijosh të gjitha kënaqësitë që t'i jep ai." Dhe kësaj i përgjigjet: "Nuk mund t'i kënaq meraket e mishit dhe nuk mund të heq dorë nga mishi, por jeta ime bëhet e plotfuqishme brenda shpirtit të atit tim dhe prandaj në mish duhet të shërbej dhe të punoj veç për shpirtin që është një – shpirtin e atit."

Dhe duke e bindur veten se jeta e njeriut mund të jetë veç brenda atit, Jezusi e lë shkretëtirën dhe nis t'u predikojë njerëzve. Ai thotë se shpirti është brenda

tij, se prej tash e tutje qielli është i hapur gjerësisht dhe se fuqitë qiellore janë bashkuar me njeriun, se jeta e lirë dhe e pafundme ka nisur për njerëzit dhe se të gjithë njerëzit, pavarësisht sa të pafat mund të jenë në mish, mund të bekohen.

Kapitulli i dytë: ZOTI ËSHTË SHPIRT

Dhe prandaj njeriu duhet të punojë, jo për mishin, po për shpirtin.

QË JE NË QIELL

Duke e konsideruar veten si besimtarë ortodoksë, çifutët kanë frikë-respekt për Zotin e jashtëm, krijuesin e mishit. Sipas mësimëve të tyre, ky Zot i jashtëm e kishte bërë një marrëveshje me ta, ku u premtoi se do t'i ndihmonte çifutët, dhe çifutët kishin premtuar se do të kishin frikë-respekt për të, dhe kushti kryesor i kësaj marrëveshjeje ishte respektimi i Shabatit. Jezusi e refuzoi respektimin e Shabatit. Ai thotë: "Shabati është institucion i njeriut. Një njeri i gjallë është më i rëndësishëm në shpirtin e tij sesa të gjitha ritualet e jashtme. Respektimi i ritualit të Shabatit, si çdo adhurim i jashtëm, e përmban një gabim në thelb të tij. Është e pamundur të mos bësh asgjë në Shabat. Njeriu duhet të bëjë vepra të mira në çdo kohë, dhe nëse Shabati e pengon kryerjen e një vepre të mirë, atëherë kjo do të thotë se Shabati është gënjeshtër."

Një kusht tjetër të kësaj marrëveshjeje çifutët ortodoksë e konsideronin shmangien e ndërveprimit me jobesimtarët. Kësaj, Jezusi i përgjigjet se Zoti nuk dëshiron flijime nga njerëzit, por dashuri mes tyre.

Një kusht tjetër të marrëveshjes ata i konsideronin rregullat e ritualit të larjes, dhe pastrimit. Duke iu adresuar kësaj, Jezusi thotë se Zoti nuk kërkon pastërti të jashtme, por kërkon veç bamirësi dhe dashuri ndaj njerëzve të tjerë.

Jezusi thekson se rregullat zyrtare të jashtme janë të dëmshme dhe se vetë traditat e kishës janë të liga. Traditat e kishës bëjnë që njerëzit t'i përjashtojnë aktet më të rëndësishme të dashurisë – për shembull, dashurinë për babanë dhe nënën – dhe ta justifikojnë atë me traditën e kishës.

Sa u përket të gjitha gjërave të jashtme, të gjitha rregullave të ligjit të mëparshëm që i përcaktonin ato situata në të cilat një person mund të ndotet, Jezusi thotë: "Ju të gjithë e dini se asgjë nuk mund ta ndotë një person nga jashtë; veç ajo që e mendon ai mund ta ndotë një person."

Jezusi vjen në Jeruzalem, qytet që konsiderohet i shenjtë, dhe hyn në tempull, ku ortodoksët besonin se jetonte vetë Zoti dhe thotë se është e panevojshme t'i bëhen flijime Zotit, se një person është më i rëndësishëm se tempulli, dhe se gjithçka që duhet të bëjë ai është ta dojë dhe të ndihmojë fqinjin e tij.

Njeriu nuk ka nevojë ta adhurojë Zotin në ndonjë lokacion të veçantë, por në vend të kësaj duhet t'i shërbejë Zotit me vepra dhe me shpirt. Shpirti është e pamundur të shihet apo të tregohet. Shpirti është vetëdija e një personi për statusin e tij si bir i shpirtit të pafund. Nuk nevojitet tempull. Tempulli i vërtetë është bota e njerëzve, të bashkuar në dashuri. I gjithë adhurimi i jashtëm nuk është vetëm i rremë e i dëmshëm kur i lehtëson veprat e liga, por është i dëmshëm edhe sepse personi që i përmbush rregullat zyrtare të jashtme e konsideron veten korrekt dhe çlirohet nga nevoja për të kryer çfarëdo vepra të dashurisë. I vetmi person që përpiqet për të mirën dhe kryen vepra të dashurisë është ai që e ndjen papërsosmërinë e tij. Adhurimi i jashtëm çon në gabimin e vetëkënaqësisë, prandaj i gjithë adhurimi i jashtëm është i panevojshëm dhe duhet të përjashtohet. Është e pamundur të kombinohen veprat e dashurisë me përmbushjen e rregullave zyrtare dhe është e pamundur që nën maskën e adhurimit të jashtëm të kryhen vepra të dashurisë. Njeriu është biri i Zotit në shpirt, dhe prandaj ai duhet t'i shërbejë atit në shpirt.

Kapitulli i tretë: BURIMI I NJOHJES

Jeta e çdo njeriu gufoi nga burimi i shpirtit të atit.

U SHENJTËROFTË EMRI YT

Nxënësit e Jezusit i kërkojnë atij ta shpjegojë natyrën e mbretërisë së Zotit, të cilën po e predikonte, dhe ai shpjegon: “Mbretëria e Zotit që e predikoj unë është e njëjta që e predikoi Gjoni. Ajo bazohet në faktin se të gjithë njerëzit mund të bekohen, pavarësisht çfarë mund të jenë telashet e tyre në mish.”

Dhe Jezusi u thotë njerëzve: “Gjoni ishte i pari që u predikoi njerëzve se mbretëria e Zotit nuk është në botën e jashtme, por në shpirtat e njerëzve dhe për shkak të kësaj ai bëri më shumë se kushdo tjetër. Ai e bëri këtë ashtu që nga tash e tutje ligji dhe profetët dhe tërë adhurimi i jashtëm i Zotit të jetë i panevojshëm. Që nga koha e tij është zbuluar se çdo person, varësisht nga përpjekjet e tij, mund të jetë në mbretëri, brenda vullnetit të Zotit – atit.”

Pyetjes se kur do të mbërrinte mbretëria e Zotit, Jezusi i përgjigjet se mbretëria e Zotit është e padukshme dhe se ajo nuk gjendet në asgjë të jashtme, por se është vetëm brenda shpirtave të njerëzve. Fillimi dhe fundi i çdo gjëje është brenda shpirtit të njeriut.

Për ta shpjeguar kuptimin e mbretërisë së Zotit, Jezusi thotë se çdo njeri, përveç jetës së tij të vdekshme dhe ngjizjes së tij në mish nga një baba tokësor në mitrën e një nëne tokësore, të cilën ai e kupton, do të arrijë ta njohë në veten një shpirt që është i lirë, inteligjent dhe i pavarur nga mishi. Ky shpirt është i përhershëm dhe meqë buron nga I Përhershmi, është burimi i të gjithave dhe është ajo që ne i referohemi si Zot. Ne e njohim Zotin vetëm brenda vetes. Ky shpirt është burimi i jetës sonë dhe duhet të vendoset më lart se gjithçka tjetër; ne duhet të jetojmë prej tij. Kur ta kemi bërë këtë shpirt bazë të jetës, na jepet jeta e vërtetë, e përhershme. Ai shpirt atë që e mbolli këtë shpirt te njerëzit nuk mund ta kishte bërë këtë me qëllimin që t'i mashtrojë njerëzit duke synuar që njerëzit ta njohin këtë shpirt të përhershëm në veten por më pas ta humbin atë. Nëse ky shpirt i përhershëm ekziston brenda një personi, atëherë ai duhet të japë jetë të përhershme. Pra, një njeri që e bazon jetën e tij në këtë shpirt do të ketë jetë të përhershme, ndërsa njeriu që nuk e bazon jetën e tij në këtë shpirt nuk do të ketë jetë të përhershme. Njerëzit mund ta zgjedhin për veten jetën dhe vdekjen. Jeta është në shpirt, e vdekja është në mish. Jeta e shpirtit është mirësi dhe dritë; jeta e vdekshme e mishit është ligësi dhe errësi. Të besosh në shpirt do të thotë të bësh vepra të mirësisë; të mos besosh do të thotë të bësh vepra të ligësisë. Mirësia është jetë, ligësia është vdekje. Veç shpirti u jep jetë

njerëzve, dhe u takon njerëzve ose ta ruajnë ose ta humbin. Ligësia nuk ekziston për shpirtin. Ligësia është imitimi i jetës; është e pagjallë.

Ne nuk e njohim Zotin, krijuesin e jashtëm, burimin e të gjitha burimeve. Gjithçka që mund të kuptojmë për të është se ai e mbolli shpirtin te njerëzit dhe e mbolli, si mbjellësi, kudo, duke mos e përmbysur tokën dhe fara që bie në tokë të mirë rritet dhe ajo që bie në tokë të padëshiruar do të vdesë.

Kapitulli i katërt : MBRETËRIA E ZOTIT

Dhe prandaj vullneti i atit është jeta dhe mirësia për të gjithë njerëzit.

ARDHTË MBRETËRIA JOTE

Jezusit i vjen keq për njerëzit sepse ata nuk e njohin mirësinë e vërtetë, prandaj i mëson ata duke u thënë:

Ata që nuk e kanë asnjë pronë dhe asnjë lavdi, dhe nuk shqetësohen nga kjo – janë të bekuar; por ata që kërkojnë pasurira dhe lavdi janë të pafat, sepse në aspektin e vullnetit të atit janë të varfër dhe pa asgjë, duke kërkuar veç shpërblime nga njerëzit në këtë jetë të përkohshme. Për ta përmbushur vullnetin e atit, njeriu nuk duhet të ketë frikë nga të qenët i varfër dhe i përbuzur, po duhet të jetë i kënaqur në atë situatë për ta demonstruar se çka është mirësia e vërtetë.

Për ta përmbushur vullnetin e atit, i cili u jep jetë e mirësi të gjithë njerëzve, njeriu duhet t'i respektojë pesë urdhëresa.

Urdhëresa e parë: Mos e ofendo askënd dhe mos bëj asgjë për ta provokuar të keqen tek askush, sepse e keqja e lind të keqen.

Urdhëresa e dytë: Mos u magjeps nga gratë dhe mos e braktis gruan me të cilën je bashkuar, sepse braktisja e grave dhe zëvendësimi i tyre i shkakton të gjitha shturjet devijuese në botë.

Urdhëresa e tretë: Mos u beto për asgjë, sepse është e pamundur të premtosh çkadoqoftë pasi njeriu është tërësisht në duart e atit, dhe betimet gjykohen si vepra të këqija.

Urdhëresa e katërt: Mos e kundërshto të keqen, por toleroju fyerjet dhe bëj edhe më shumë sesa kërkojnë njerëzit prej teje: mos gjyko dhe nuk do të gjykohesh. Duke marrë hak njeriu mund t'u japë mësim të tjerëve veç për hakmarrje.

Urdhëresa e pestë: Mos bëj dallime mes atdheut tënd dhe atij të të tjerëve, sepse të gjithë njerëzit janë fëmijët e një ati.

Këto pesë urdhëresa duhet të respektohen, jo për ta fituar lavdërimin e njerëzve të tjerë, po për veten, për gjendjen tënde të bekuar. As lutjet, as agjërimi nuk janë të nevojshme. Lutja nuk është e nevojshme, sepse ati e di plotësisht se për çka kanë nevojë njerëzit. Pra, nuk ka asgjë për t'i kërkuar atij; njeriu veç duhet të përpiqet të jetë brenda vullnetit të atit, duke mos pasur asnjë keqdashje

ndaj askujt. Agjërimi nuk është i nevojshëm sepse njerëzit agjërojnë veç për lavdërimin e njerëzve të tjerë; dhe lavdërimi i njerëzve të tjerë nuk mund të japë gjendje të bekuar. Ati jep jetë; ai u jep fëmijëve të tij çka u duhet. Njeriu duhet veç të shqetësohet për të qenët brenda vullnetit të atit në çdo moment, pjesa tjetër do të kujdeset për veten.

Njeriu mund ta dëshirojë me merak veç forcën e shpirtit, të cilën e jep ati. Pesë urdhëresat e përcaktojnë rrugën për te mbretëria e qiellit. Veç kjo rrugë jashtëzakonisht e ngushtë çon në jetën e përhershme. Mësuesit e rremë, ujqër në petkun e deleve, përpiqen gjithmonë t'i largojnë njerëzit nga kjo rrugë. Duhet pasur kujdes prej tyre. Njeriu mund ta dallojë gjithmonë një mësues të rremë, sepse ata e mësojnë të keqen në emër të së mirës. Nëse ata e mësojnë dhunën ose ndëshkimin, janë mësues të rremë. Ju mund t'i njihni ata nga veprimet që i mësojnë. Nuk e përmbush vullnetin e Zotit ai që thërret në emrin e Zotit, po ai që kryen vepra të mira.

Pra, ai që i zbaton këto pesë urdhëresa do të ketë jetë të sigurt të cilën askush nuk do të mund t'ia marrë, dhe ai që nuk i zbaton do ta ketë një jetë që do t'i merret shpejt, ashtu që nuk mbetet asgjë.

Mësimi i Jezusit i mahnit dhe i tërheq të gjithë njerëzit, sepse ai e pranon dhe e njeh lirinë e njerëzve. Mësimi i tij është përmbushje e profecisë së Isaias për të zgjedhurin e Zotit që u sjell dritë njerëzve, duke e mposhtur të keqen dhe duke e rivendosur të vërtetën përmes butësisë, përlësisë e mirësisë – e jo përmes dhunës.

Kapitulli i pestë: JETA E VËRTETË

*Të kënaqurit e vullnetit personal çon në vdekje,
të kënaqurit e vullnetit të atit jep jetë të vërtetë.*

U BËFTË VULLNETI YT

Urtia e njeriut konsiston në njohjen e jetës së vet si bir i atit shpirtëror. Njerëzit i japin vetes qëllime në jetën e vdekshme dhe gjersa punojnë për t'i arritur ato qëllime, e mendojnë veten dhe të tjerët. Kur e pranojnë mësimin për jetën e shpirtit, dhe në mish e nënshtrajnë dhe e përulin veten, njerëzit gjejnë kënaqësi të plotë në jetën e shpirtit, jetën që u është dhënë hise.

Jezusi ia kërkon një pije një gruaje të një besimi tjetër. Ajo e mohon atë me pretekstin e besimit të tyre të ndryshëm. Jezusi i thotë: “Po ta kuptoj se një njeri i gjallë po ta kërkon një pije, ai në të cilin jeton shpirti i atit, atëherë nuk do ta refuzojë kërkesën, por do të kërkojë të më bësh mirë dhe kështu të bashkohesh në shpirt me atin.”

Jezusi u thotë nxënësve të tij: “Ushqimi i vërtetë i një personi është ta përmbushë vullnetin e atit shpirt. Përmbushja e vullnetit të tij është gjithmonë e mundur. E gjithë jeta jonë është mbledhja e fryteve të jetës, të cilat ati i ka mbjellë brenda nesh. Frytet janë veprat e mira që ua bëjmë njerëzve të tjerë. Njeriu nuk duhet të pushojë kurrë të jetojë dhe t’u bëjë mirë njerëzve.”

Në Jeruzalem është një banjë në të cilën rri i shtrirë një i sëmurë, duke mos bërë asgjë, duke pritur shërim nga ndonjë mrekulli. Jezusi i afrohet njeriut të dobët, duke i thënë: “Mos prit shërim nga mrekullia, po shko e jeto, me aq forcë sa ke në vete dhe mos e huq kuptimin e jetës.” Njeriu i dobët i bindet Jezusit, ngritet në këmbë dhe largohet. Ortodoksët e qortojnë Jezusin, sepse e kishte ngritur në këmbë një njeri të dobët në Shabat. Jezusi u thotë: “Nuk bëra asgjë të re. Thjesht e bëra atë që e bën ati ynë shpirtëror i përbashkët. Ai jeton dhe u jep gjallëri njerëzve. Dhe kjo është thirrja e brendshme e çdo personi. Çdo person është i lirë dhe mund të zgjedhë ose të jetojë, duke e bërë vullnetin e atit dhe duke iu bërë mirë të tjerëve – ose të mos jetojë, duke e bërë vullnetin e vet dhe duke mos iu bërë mirë të tjerëve.

“Jetët e vërteta të njerëzve janë kështu: një padron ua jep skllëvërve të tij një pjesë të pasurisë së tij të çmuar dhe e urdhëron secilin të punojë për hisen që ua ka dhënë. Disa punojnë, të tjerë jo, duke e fshehur atë që u është dhënë. Kur padroni e bën llogarinë e tij, atyre që punuan ua jep një masë edhe më të madhe sesa ajo që e kishin, dhe atyre që nuk punuan iu merr gjithçka që u ishte dhënë.

Kjo është si shpirti i jetës brenda një personi – ai që punon për shpirtin e jetës merr jetë të pafund, ai që nuk punon e humb atë që i është dhënë. E vetmja jetë e vërtetë është jeta që është e përbashkët për të gjithë, dhe jo jeta e një personi të vetëm. Të gjithë njerëzit duhet të punojnë për jetën e të tjerëve.”

Dishepujt e Jezusit nuk dinë si ta ushqejnë turmën që e ka ndjekur atë në shkretëtirë. Jezusi kërkon që e gjithë buka në dispozicion t’i jepet atij. Ai e merr bukën, ua jep apostujve të vet, ata ua japin të tjerëve dhe të tjerët fillojnë ta bëjnë të njëjtën gjë. Të gjithë njerëzit hanë nga duart e dikujt tjetër dhe ngopen të gjithë bashkë, e megjithatë ka ca ushqim që ka mbetur. Jezusi thotë: “Është e panevojshme që secili të sigurojë ushqim për vete. Jepuni të tjerëve diçka për të ngrënë – këtë e dikton shpirti brenda njeriut. Ushqimi i vërtetë i njeriut është shpirti i atit. Duhet t’i shërbesh gjithë jetës, pasi jeta nuk është çështje e bërjes së vullnetit tënd, por e vullnetit të atit të jetës. Ati, burimi i gjithë jetës, është shpirt. Jeta është veç përmbushja e vullnetit të atit dhe kështu, për ta përmbushur vullnetin e shpirtit, duhet të heqësh dorë nga mishi. Mishi bëhet ushqim për jetën e shpirtit. Veç duke hequr dorë nga mishi ynë, e lejojmë shpirtin të jetojë.”

Jezusi i zgjedh disa nga nxënësit e tij dhe i dërgon ta predikojnë jetën e shpirtit. Gjersa i dërgon, u thotë: “Për ta predikuar jetën e shpirtit, duhet të hiqni dorë nga të gjitha epshet e mishit dhe të mos zotëroni asgjë tuajën. Jini të përgatitur për persekutime, privime dhe vuajtje. Ju do të urreheni nga ata që e duan jetën e vdekshme. Ata do t’ju torturojnë dhe do t’ju vrasin, por mos kini frikë. Nëse e bëni vullnetin e atit, atëherë do ta keni jetën e shpirtit, të cilën askush nuk mund t’ju marrë.”

Kur nxënësit kthehen, shpallin se i kanë mundur mësimet e këqija kudo që kanë shkuar. Ortodoksët pretendojnë se nëse mësimi i tij e mundi të keqen, atëherë ajo duhet të jetë vetë e keqja, pasi njerëzit duhet ta durojnë vuajtjen kur e ndjekin atë mësim. Kësaj, Jezusi i përgjigjet: “E keqja nuk mund ta mposhtë të keqen. Nëse e keqja fiton, atëherë ajo mposht veç me mirësi. Mirësia është vullneti i atit shpirtëror, i cili është i përbashkët për të gjithë njerëzit. Të gjithë e dinë se mirësia ekziston për vetë ata, dhe nëse i kryejnë veprimet e tyre për njerëzit e tjerë dhe e bëjnë vullnetin e atit shpirtëror, atëherë ata bëjnë mirë. Prandaj, përmbushja e vullnetit të atit shpirtëror është e mirë, megjithëse mund të jetë e lidhur me vuajtje dhe vdekje për ata që e përmbushin atë.”

Kapitulli i gjashtë: JETA E RREME

*Dhe prandaj, për t'iu dhënë jeta e vërtetë,
Njeriu duhet të heqë dorë nga jeta e rreme e vdekshme në tokë dhe të jetojë
sipas shpirtit.*

NË TOKË SIÇ ËSHTË NË QIELL

Për jetën e shpirtit nuk mund të ketë dallim mes familjes dhe të huajve. Jezusi thotë se nëna dhe vëllezërit e tij nuk kanë kurrfarë peshe për të si familje, por se të afërt me të janë vetëm ata që e bëjnë vullnetin e atit të përbashkët. Ata që i përmbahen kuptimit të atit janë të bekuar.

Jezusi thotë se ai nuk e ka një vend të caktuar për veten, pasi jeton sipas shpirtit. Të jetuarit me vullnetin e atit është i mundur në çdo vend dhe në çdo kohë. Vdekja e mishit nuk mund të jetë e frikshme për një person që i është dorëzuar vullnetit të atit, sepse jeta e shpirtit nuk varet nga vdekja e mishit. Jezusi thotë se kushdo që beson në jetën e shpirtit nuk mund të ketë frikë nga asgjë.

Si përgjigje njeriut që thotë se do t'i përmbushë mësimet e Jezusit më pas, por se më parë duhet ta varrosë babanë e vet, Jezusi i përgjigjet: "Veç të vdekurit duhet të shqetësohen për varrosjen e të vdekurve; ata që jetojnë – jetojnë gjithmonë duke e përmbushur vullnetin e atit." Shqetësimet për detyrat familjare dhe shtëpiake nuk mund ta shqetësojnë jetën e shpirtit. Kushdo që shqetësohet se çka do të bëhet me jetën e tij të vdekshme si rezultat i përmbushjes së vullnetit të atit, bën si parmendi që lëron duke shikuar prapa në vend se përpara. Shqetësimet për gëzimet e jetës së vdekshme, të cilat u duken kaq të rëndësishme njerëzve, janë si një ëndërr. Veprimet e vetme në jetë që janë reale janë shpallja e vullnetit të atit, preokupimi me të dhe përmbushja e tij.

Qortimit të Martës se ajo po merret e vetme me darkën, ndërsa motra e saj Maria nuk e ndihmon, por rri ulur duke e dëgjuar mësimin, Jezusi i përgjigjet: "Shqetësohu për atë që është shqetësuese nëse duhet, por lëri ata që nuk kanë nevojë për mishin ta bëjnë të vetmen gjë që është vërtet e nevojshme në jetë."

Jezusi thotë se kushdo që dëshiron t'i jepet jeta e vërtetë duhet së pari të heqë dorë nga meraket e tij personale. Një person i tillë jo vetëm që duhet të përmbahet nga rregullimi i jetës së tij sipas merakeve të veta ashtu që të mos e dëmtojë jetën e vërtetë të përmbushjes së vullnetit të atit, por edhe duhet të jetë i gatshëm në çdo moment t'u bëjë ballë të gjitha llojeve të privimeve e

vuajtjes. Nuk ka përfitime që mund të merren nga jeta e vdekshme nëse marrja e tyre e dëmton jetën e shpirtit.

Më shumë se çdo gjë tjetër, jeta e shpirtit dëmtohet nga fitimi i pasurive. Njerëzit harrojnë se sado pasuri dhe gjëra të fitojnë, ata prapë mund të vdesin në çdo moment dhe të kesh gjëra bëhet e panevojshme. Vdekja është çështje e pashmangshme e jetës, ajo rri varur mbi secilin prej nesh – sëmundja, vrasja nga duart e të tjerëve dhe aksidentet mund ta shkurtojnë jetën në çdo sekondë. Nëse një person është duke jetuar, atëherë ai duhet ta shikojë çdo orë të jetës së tij si shtyrje të afatit. Ne jemi të aftë të dimë dhe të parashikojmë gjithçka që ndodh në tokë e në qiell, por harrojmë se vdekja na pret në çdo sekondë. Nëse ruhem të mos e harrojmë këtë, atëherë do të rrimë larg nga përkushtimi ndaj jetës së vdekshme.

Ashtu si të ftuarit që nuk mund të marrin pjesë në festën e të pasurit sepse janë tepër të zënë me çështjet profesionale dhe familjare, njerëzit shpërqendrohen nga shqetësimet e jetës së vdekshme dhe e privojnë veten nga jeta e vërtetë. Kushdo që nuk heq dorë nga të gjitha shqetësimet dhe frikat e jetës së vdekshme, nuk mund ta përmbushë vullnetin e atit, pasi është e pamundur t'i shërbesh vetes pjesërisht dhe atit pjesërisht. Njeriu duhet ta konsiderojë: a ka ndonjë përfitim për t'i shërbyer mishit tim, a mund ta rregulloj jetën time ashtu siç dua unë? Njeriu duhet bërë njësoj si ai që po e ndërton një shtëpi ose po përgatitet për luftë. Ai llogarit se a mund ta përfundojë ndërtimin apo a mund ta mposhtë armikun e tij. Dhe nëse e sheh se nuk mundet, atëherë natyrisht që nuk i harxhon kot as mundin e as ushtarët e tij. Njeriu duhet t'i llogarisë përfitimet e shërbimit të jetës së vdekshme dhe të vullnetit të vet kundrejt përfitimeve të përmbushjes së vullnetit të atit. Kushdo që e llogarit këtë nuk do të hidhërohet se duhet hequr dorë nga gjendja e bekuar e supozuar dhe jeta e supozuar e vdekshmërisë, në mënyrë që t'i jepet gjendja e bekuar e vërtetë dhe jeta e vërtetë. Meqenëse është e pamundur ta organizoni jetën sipas merakeve tuaja, është më mirë ta lini pas tërë mishin dhe t'i shërbeni shpirtit. Përndryshe nuk do ta keni as njërin as tjetrin. Nuk do të jeni në gjendje të menaxhoni jetën e vdekshme dhe do ta humbni jetën e shpirtit.

Ashtu si menaxheri i tokave i cili është i vetëdijshëm se padroni i tij mund ta lirojë nga detyra në çdo kohë, dhe prandaj u bën mirë njerëzve të tjerë gjersa ende ka përgjegjësi për pasurinë e padronit, duke u siguruar që kur të lirohet nga detyra dikur, do ta marrin dhe do të kujdesen për të, njerëzit duhet të kujtojnë se jeta e vdekshme është pasuri që i përket dikujt tjetër dhe se ata e menaxhojnë atë veç përkohësisht. Nëse e përdorin me urti pasurinë e këtij personit tjetër, atëherë atyre do t'u jepet pasuria e tyre të vërtetë. Nëse nuk heqim dorë nga prona jonë e rreme, atëherë prona e vërtetë nuk do të na përkasë kurrë. Njeriu i pasur është tashmë fajtor sepse ai ha për kënaqësi deri

kur të ngopet dhe e bën këtë në mënyrë ekstravagante, gjersa njerëzit e varfër janë të uritur te dyert e tij. Pasuritë që nuk ndahen me të tjerët nuk janë gjë tjetër veçse vullneti i paplotësuar i atit.

Një besimtar ortodoks, një udhëheqës i pasur i njerëzve, vjen te Jezusi, duke u mburrur se i ka përmbushur të gjitha urdhëresat në ligj. Jezusi ia kujton atij se është një urdhëresë t'i duash të gjithë njerëzit si veten dhe se këtu bazohet vullneti i atit. Ky udhëheqës thotë se edhe këtë e ka bërë. Jezusi përgjigjet: "Kjo nuk është e vërtetë. Nëse do të doje ta përmbushje vullnetin e atit, nuk do të kishe posedime. Është e pamundur ta përmbushësh vullnetin e atit nëse i ke gjërat e tua... Njerëzit supozojnë se pa posedime do të ishte e pamundur të jetosh; por unë ju them se jeta e vërtetë konsiston në dhënien e asaj që është e juaja – të tjerëve."

Një njeri, Zakeu, e dëgjon mësimin e Jezusit dhe i mbushet mendja të besojë në të. Ai e fton Jezusin në shtëpinë e tij dhe i thotë: "Po ia jap gjysmën e pasurisë sime të varfërve dhe po i rimburoj katërfish të gjithë ata që i kam fyer ndonjëherë". Dhe Jezusi thotë: "Ja një njeri që e përmbush vullnetin e atit. E gjithë jeta jonë duhet të jetë akt i vazhdueshëm i përmbushjes së vullnetit të atit."

Një grua i qahet Jezusit dhe, me entuziazëm të singertë, derdh vaj me vlerë treqind rubla në këmbët e tij. Juda thotë se ajo ka bërë budallallëk, se mund t'i kishte ushqyer shumë njerëz me këto para. Por Juda po mendonte për përfitimet e mishit, jo për të varfërit. Dobishmëria nuk është jetike, as sasia nuk është, por përmbushja, në çdo minutë, e vullnetit të atit, është ajo që është jetike. Është e pamundur të matet mirësia. Vejusha që e jep kontributin e saj të vogël, i cili është gjëja e fundit që ajo e ka, jep më shumë se sa i pasuri që jep mijëra. Po ashtu është e pamundur të matet mirësia me atë se çka është e dobishme dhe çka nuk është e dobishme.

Kapitulli i shtatë: ATI DHE UNË JEMI NJË

Ushqimi i vërtetë i jetës së përhershme është përmbushja e vullnetit të atit dhe shkrirja me të.

BUKËN TONË TË PËRDITSHME NA E JEP

Në përgjigje të kërkesave të çifutëve për vërtetim, Jezusi thotë: “E vërteta e mësimeve të mia mund të vërtetohet nga fakti se unë mësoj jo nga vetja ime, por nga ati ynë i përbashkët. Unë mësoj se çka është e mirë për atin e të gjithë njerëzve dhe prandaj çka është e mirë për të gjithë njerëzit.

“Bëjeni atë që e them, zbatoni pesë urdhëresat dhe do të shihni se ajo që e them është e vërtetë. Mbajtja e këtyre pesë urdhëresave do ta dëbojë çdo të keqe nga bota dhe kjo do ta verifikojë vërtetësinë e tyre. Ligji i Moisiut e mëson përmbushjen e vullnetit të njerëzve, prandaj është plot kundërthënie; mësimi im na mëson ta përmbushim vullnetin e atit dhe prandaj i çon të gjitha gjërat drejt unitetit.”

Çifutët nuk e kuptojnë atë dhe kërkojnë prova të jashtme se a është ai Krishti i profetizuar apo jo. Si përgjigje ndaj kësaj, ai u thotë: “Mos u përpiqni ta zbuloni se kush jam unë dhe se a jam shkruar apo jo në profecitë tuaja, por reflektoni për mësimet e mia në lidhje me atin tonë të përbashkët. Ju nuk keni pse të besoni në mua si person, veç besoni në fjalët që i flas në emër të atit të përbashkët të të gjithë njerëzve. Nuk mund të ketë prova të mësimit tim. Ai është dritë. Dhe siç është e pamundur ta ndriçosh një dritë mbi vetë dritën, është e pamundur ta provosh vërtetësinë e së vërtetës. Mësimi im është dritë dhe kushdo që është në errësirë duhet të shkojë kah ai.”

Por çifutët e pyesin përsëri se kush është ai, për sa i përket mishit. Ai u thotë atyre: “Unë jam ajo që ju thashë që në fillim: një njeri, biri i atit të jetës. Veç ai që e kupton të njëjtën për veten do të pushojë së qeni skllav dhe do të bëhet i lirë. Ashtu si një skllav nuk do të mbetet gjithmonë në shtëpinë e padronit të tij, por një bir mbetet përgjithmonë, po kështu një njeri që jeton si skllav i mishit nuk do të mbetet gjithmonë në jetë, por ai që e përmbush vullnetin e atit përmes shpirtit do të mbetet gjithmonë në jetë.

“Për të më kuptuar mua, duhet ta kuptoni se ati im nuk është si ati juaj, ai që e quani Zot. Ati juaj është Zot i mishit, por ati im është shpirti i jetës. Ati juaj është Zot i hakmarrjes dhe vrasës i njerëzve, asi që i dënon njerëzit; kurse ati im jep jetë. Prandaj ne jemi fëmijë të etërve të ndryshëm. Unë e kërkoj të vërtetën

dhe ju doni të më vrisni për të, për ta zbutur Zotin tuaj. Kushdo që beson në mësimet e mia nuk do ta shohë vdekjen.”

Çifutët thonë: “Si mund të mos vdesë një njeri nëse edhe njerëzit që e kënaqën më së shumti Zotin, si Abrahami, vdiqën? Si mund të thuash se ti dhe ata që besojnë në mësimet e tua nuk do të vdisni?”

Jezusi iu përgjigj kësaj duke thënë: “Unë po flas për të njëjtin burim të jetës që ju e quani Zot dhe që është brenda njerëzve, për të cilin them se ka qenë, është dhe do të jetë dhe se vdekja nuk ekziston për të. Çdo kërkesë për provë të vërtetësisë së mësimin tim është e ngjashme me njerëzit që kërkojnë dëshmi nga një i verbër se si dhe pse u bë që ai ta shohë dritën.

“Një i verbër i shëruar, duke mbetur i njëjti që ishte më parë, mund të thoshte vetëm se ishte i verbër, por tani sheh. Pikërisht kjo dhe asgjë më shumë nuk mund të thuhet nga personi që më parë nuk e kuptonte domethënien e jetës, por pastaj befas nisi ta rrokte atë. Një person i tillë do të thoshte vetëm se më parë nuk e njihje mirësinë e vërtetë në jetë, por tani ai e njeh atë. Ashtu si i verbëri i shëruar, i cili thotë: ‘Unë nuk di asgjë për korrektësinë e shërimit ose mëkatshmërinë e shëruesit, dhe asgjë për ndonjë shërim tjetër, më të mirë. E di veç një gjë dhe kjo është se isha i verbër, por tash po shoh’, ai nuk mund të thotë asgjë nëse ai është mësim korrekt, nëse ai që ia zbuloi atë është mëkatar, apo nëse ka ndonjë mirësi tjetër, më të mirë që mund të njihet. Ai veç do të thotë: ‘Më parë nuk e shihja kuptimin e jetës, por tash e shoh dhe nuk di asgjë më shumë se kjo.’

“Njerëzit do t’i përkushtohen mësimin tim sepse veç ai u premtonte jetë të gjithëve. Ashtu si delet e ndjekin bariun e tyre që u jep ushqim dhe jetë, njerëzit e pranojnë mësimin tim sepse u jep jetë të gjithëve. Dhe ashtu si delet nuk i ndjekin hajdutët që ngjiten në vathë, por i shpërndajnë delet në çdo drejtim, njerëzit nuk mund të besojnë në mësimet e dhunës dhe ndëshkimit. Të vetmit barinj të mirë janë ata që janë padronët e vetes dhe i duan delet dhe e japin jetën e vet për to, ndërsa të këqijtë janë punëtorë të paguar që nuk i duan delet. Mësuesit janë të njëjtë; i vetmi mësues i vërtetë është ai që nuk kujdeset për veten e tij. Mësimi im është që të mos kujdeseni për veten, por të hiqni dorë nga jeta juaj e vdekshme për jetën e shpirtit. Unë e mësoj atë, dhe gjithashtu e bëj atë.”

Çifutët ende nuk e kuptojnë atë dhe vazhdojnë të kërkojnë prova të jashtme se a është ai Krishti apo jo dhe si rrjedhim se a duhet t’i besojnë apo jo. Jezusi u thotë: “Duhet të besoni në vepra, jo në fjalë. Nga veprimet që unë ju them t’i bëni, mund ta kuptoni se a e mësoj të vërtetën apo jo. Bëni siç bëj unë, dhe mos u fiksoni në deshifrimin e fjalëve. Unë jam biri i njeriut – i njëjtë si ati. Unë nuk jam Krishti, jam më i madh se Krishti. Jam i njëjtë me atë që ju e quani Zot dhe

që unë e quaj atë. Dhe në shkrimet tuaja të shenjta thuhet se Zoti u tha njerëzve: 'Ju jeni zota.' Në shpirtin e tij, çdo njeri është biri i atit. Nëse ai e përmbush vullnetin e atit, atëherë ai shkrihet me atin. Nëse unë e përmbush vullnetin e tij, atëherë ati është brenda meje dhe unë jam brenda atit."

Jezusi i pyet nxënësit e tij se si e kuptojnë ata mësimin e tij për birin e njeriut. Simon Pjetri i përgjigjet: "Mësimi yt bazohet në faktin se ti je biri i Zotit të jetës dhe se Zoti është jeta e shpirtit që rri brenda një personi."

Dhe Jezusi i tha: "Kjo nuk është e vërtetë veç për mua, po për të gjithë njerëzit. Jeta e vërtetë mbështetet në këtë koncept. Për këtë jetë, nuk ka vdekje."

Kapitulli i tetë: JETA JASHTË KOHËS

Dhe prandaj veç jeta në të tashmen është jetë e vërtetë.

KËTË DITË (SOT)

Dyshimeve të apostujve në lidhje me llojin e shpërblimit që do ta kishin për heqjen dorë nga jeta e vdekshme, Jezusi u përgjigjet:

Për një njeri që e ka kuptuar mësimin, nuk mund të ketë shpërblime. Para së gjithash, sepse njeriu që i lë pas të dashurit dhe gjërat e tij në emër të këtij mësimi, fiton njëqind herë më shumë njerëz të dashur dhe gjëra. Së dyti, sepse një njeri që kërkon shpërblim është duke e ndjekur një situatë në të cilën ai ka më shumë se një person tjetër, dhe kjo praktikë është veçanërisht e neveritshme për përmbushjen e vullnetit të atit. Për mbretërinë e qiellit nuk ka gjë të tillë si më shumë apo më pak: të gjithë janë të barabartë. Ata që kërkojnë shpërblim për mirësinë janë si punëtorët që do të kërkonin më shumë pagë për veten sesa për të tjerët, e cila paguhet nga padroni i tyre veç se e konsiderojnë veten më të vlefshëm se të tjerët. Shpërblimi dhe ndëshkimi, poshtërimi dhe lartësimi, nuk ekzistojnë për dikë që e kupton mësimin. Askush nuk mund të jetë më i lartë a më i rëndësishëm se dikush tjetër. Të gjithë mund ta përmbushin vullnetin e atit, por duke e bërë këtë, asnjë person nuk do ta bëjë veten më senior apo më të rëndësishëm a më të mirë se një tjetër. Veç mbretërit dhe ata që u shërbejnë atyre mund të mendojnë në këtë mënyrë.

Sipas mëimit tim, nuk mund të ketë më të respektuar dhe më me ndikim e autoritet, sepse ai që dëshiron të jetë më i mirë, duhet të bëhet skllav i të gjithëve. Ky është thelbi i mëimit: njeriut i jepet jeta jo që t'i shërbejnë, por për ta ofruar gjithë jetën e tij në shërbim të njerëzve të tjerë.

Në mënyrë që të mos mendoni për shpërblimet dhe lartësimin për veten tuaj, duhet ta kuptoni se kuptimi i jetës është në përmbushjen e vullnetit të atit; që ajo që e ka falur ati t'i kthehet atij. Si një bari që e lë të gjithë kopenë për të shkuar ta kërkojë një dele të humbur dhe si gruaja që gris gjithçka për ta gjetur kopekun (centin) e humbur, po kështu, aktiviteti i atit na manifestohet duke tërhequr drejt vetes gjithçka që i përkiste dikur atij.

Ju duhet ta kuptoni se çka është jeta e vërtetë. Jeta e vërtetë manifestohet gjithmonë në fenomenin që ajo që ka humbur kthehet në vendin e saj, ajo që ka rënë në gjumë zgjohet. Njerëzit që kanë jetë të vërtetë kthehen në burimin e tyre; nëse kanë jetë të vërtetë, janë të paaftë për të vlerësuar, siç është zakoni, se kush është më i mirë e kush më i keq, por si pjesëmarrës në jetën e atit, ata

mund të gëzohen veç duke ia kthyer atit atë që ka humbur. Nëse një bir del nga rruga dhe largohet nga ati, por më pas pendohet dhe kthehet tek ati, atëherë a mund të jenë bijtë e tjerë vërtetë ziliqarë për gëzimin e babait dhe të refuzojnë të gëzohen për kthimin e vëllait?

Provat e jashtme janë të panevojshme për ta besuar mësimin, për ta ndryshuar jetën tuaj dhe për ta përmbushur mësimin. Njeriu nuk ka nevojë për premtimin e shpërblimeve, por një kuptim të qartë të asaj se çka është jeta e vërtetë. Nëse njerëzit mendojnë se mund të jenë padronë të gjithëfuqishëm të jetës, se jeta u jepet për epshet e mishit, atëherë është e qartë se çdo vepër e flijimit për një tjetër do t'u duket vepër e denjë për një shpërblim dhe pa shpërblim nuk do të bëjnë asgjë. Nëse bujqve, që harruan se u jepej një kopsht me kushtin që t'ia jepnin një hise të frutave zotërisë, do t'u kërkohej ta bënin pagesën e tyre pa asnjë shpërblim, do ta dëbonin mbledhësin e pagesave. Dhe nëse ai do të vazhdonte t'ua kujtonte pagesën, ata do ta vrisnin. Kështu i shohin gjërat njerëzit që e quajnë veten padronë të jetës dhe nuk e kuptojnë se jeta është dhuratë e njohjes (dijes) që e kërkon përmbushjen e vullnetit të saj. Njeriu duhet ta kuptojë se vetë nuk mund të bëjë asgjë dhe se nëse ai e fal jetën e tij të vdekshme për të mirën, atëherë nuk duhet të pritet asnjë falënderim apo shpërblim. Duhet ta kuptoni se, duke bërë mirë, njeriu e bën veç atë që është i obliguar ta bëjë, atë që nuk mund ta lërë të papërmbushur. Vetëm duke e kuptuar jetën e tij në atë mënyrë, një njeri mund të ketë besim të mjaftueshëm për të bërë vepra të vërteta të mirësisë.

Mbretëria e qiellit, të cilën e predikoj unë, bazohet në këtë kuptim të jetës. Kjo mbretëri e qiellit është e padukshme, nuk është ai lloj i mbretërisë që ekziston diku dhe mund të tregohet me gisht. Ajo përbëhet nga njohja (dija) e njerëzve. E gjithë bota ka jetuar dhe jeton sipas traditave të vjetra: hanë, pinë, punojnë, martohen, vdesin dhe bashkë me këtë, brenda shpirtit të njerëzve jeton mbretëria e qiellit. Mbretëria e qiellit është njohja (dija) e njerëzve, si një pemë në pranverë, që rritet nga vetja.

Jeta e vërtetë e përmbushjes së vullnetit të atit nuk është jeta që ka kaluar apo jeta që do të vijë, por jeta pikërisht tash. Dhe prandaj, kurrë nuk duhet të bëheni të dobët për të jetuarit. Njerëzit janë të pozicionuar për ta ruajtur jetën – jo të shkuarën, jo të ardhmen, por jetën që po e jetojnë tash – dhe në të ta përmbushin vullnetin e atit. Nëse ata dalin nga kjo jetë, duke mos e përmbushur vullnetin e atit, atëherë nuk do të kthehen. Ata janë si rojtari i natës, i pozicionuar në mënyrë që të vëzhgojë gjithë natën, i cili dështon në punën e tij nëse e zë gjumi qoftë edhe për një minutë, kur mund të afrohet një hajdut. Dhe prandaj njeriu duhet ta sjellë të gjithë forcën e tij në orën aktuale, sepse veç në atë orë mund të përmbushë vullnetin e atit. Përmbushja e vullnetit të atit është e mirë

për të gjithë njerëzit, pasi vullneti i tij është mirëqenia e të gjithëve. Veç ata që bëjnë mirë jetojnë.

Kapitulli i nëntë: TUNDIMET

Iluzionet e jetës së përkohshme e fshehin nga njerëzit jetën e vërtetë të së tashmes.

DHE NA I FAL BORXHET (FAJET) TONA,
SIÇ I FALIM NE BORXHILINJTË (FAJTORËT) TANË

Njeriu lind me njohurinë se jeta e vërtetë mund të gjendet në përmbushjen e vullnetit të atit. Fëmijët jetojnë sipas kësaj; vullneti i tij është i dukshëm në veprimet e tyre. Për t'i kuptuar mësimet e Jezusit, ju duhet ta kuptoni se si jetojnë fëmijët dhe të bëheni si ata. Fëmijët nuk do t'i shkelnin kurrë pesë urdhëresat nëse të afërmit e tyre më të vjetër nuk do t'i çonin në tundim. Tundimi është e keqja që e bëjnë njerëzit për përfitimin e imagjinuar në jetën e përkohshme. Njerëzit i shkatërrojnë fëmijët duke i çuar në tundimin e shkeljes së urdhëresave, si njeriu që ia lidh në qafë një tjetri një gur të bluarjes dhe e hedh në lumë. Po të mos kishte tundime, bota do të ishte e lumtur. Tundimet i shkatërrojnë njerëzit dhe prandaj ju duhet të flijoni gjithçka në mënyrë që të mos bini në tundim.

Tundimi kundër urdhëresës së parë ndodh kur njerëzit e konsiderojnë veten të pastër para të tjerëve, ndërsa të tjerët i konsiderojnë borxhli ndaj tyre. Për të mos rënë në këtë tundim, njerëzit duhet ta kujtojnë se të gjithë e kanë një borxh të pafund ndaj atit dhe se mund ta lajnë veten nga ky borxh veç duke i falur vëllezërit e tyre. Prandaj njerëzit duhet t'i falin fyesit e tyre, duke mos u trembur nëse shkelësi vazhdon të fyejë përsëri e përsëri. Pavarësisht sa herë që mund ta fyejnë njeriun, ai duhet të falë, pa i kushtuar vëmendje të keqes, sepse mbretëria e qiellit mund të jetë e mundur veç me falje. Nëse nuk falim, atëherë jemi njësoj si borxhliu që kur i lutet padronit të tij për mëshirë, i falet, por më pas vazhdon t'u bëjë presion atyre që i kanë borxh. Pra, çka jemi duke bërë nëse ne vetë nuk falim? Ne e bëjmë atë që kemi frikë se do të na bëhet. Vullneti i atit është mirësia, dhe e keqja është ajo që na largon nga ati. Pra, pse të mos përpiqemi ta shuajmë këtë të keqe sa më shpejt që të jetë e mundur nëse ajo mund të na shkatërrojë dhe të na privojë nga jeta? E keqja na lidh në rrënojat e mishit, kështu që ne duhet ta dobësojmë atë ashtu që të marrim jetë.

Tundimi kundër urdhëresës së dytë ndodh kur supozojmë se gruaja është krijuar për epshet e mishit dhe se nëse e braktisim një grua dhe e marrim një tjetër, do të kemi kënaqësi më të madhe. Për të mos rënë në këtë tundim, duhet të mbani mend se vullneti i atit nuk është që burri të gjejë kënaqësi në bukurinë e gruas, por që kushdo që e ka zgjedhur një grua – të bashkohet me të si një

trup i vetëm. Vullneti i atit është që çdo burrë ta ketë një grua dhe çdo grua ta ketë një burrë. Por kur njeriu e zëvendëson gruan e tij, ai e privon gruan nga burri i saj dhe e sfidon një burrë tjetër që ta lërë të tijën dhe ta marrë atë të braktisurën. Mund të zgjedhësh të mos kesh grua, por ta kesh më shumë se një grua nuk është e mundur pasi kur e merr një grua të dytë, e shkel vullnetin e atit.

Tundimi kundër urdhëresës së tretë ndodh kur njerëzit vendosin sisteme të pushtetit për përfitime në jetën e përkohshme dhe kërkojnë betime nga njerëzit. Për të mos rënë në këtë sprovë, njerëzit duhet ta kujtojnë se nuk janë të obliguar para askujt përveç Zotit dhe se ky obligim është për jetën e tyre. Njerëzit duhet t'i shohin kërkesat e pushtetit sikur të ishin dhunë dhe, si në urdhëresën për të mos e kundërshtuar të keqen, ta japin atë që e kërkojnë pushtetet: gjërat dhe mundin e tyre. Por askush nuk mund t'ju detyrojë për veprime në të ardhmen me premtime dhe betime. Betimet që ata i nxjerrin me zor nga njerëzit i bëjnë ata të këqij. Një njeri që e pranon jetën që është në vullnetin e atit nuk mund t'i premtojë veprimet e tij të ardhshme, sepse për çdo person nuk ka asgjë më të shenjtë se jeta.

Tundimi kundër urdhëresës së katërt ndodh kur njerëzit, duke iu dhënë ligësisë dhe hakmarrjes, mendojnë se mund t'i përmirësojnë njerëzit e tjerë duke e bërë këtë. Nëse një njeri e fyen tjetrin, atëherë njerëzit mendojnë se ai duhet të ndëshkohet dhe mendojnë se është e drejtë të gjykojnë të tjerët. Për të mos rënë në këtë tundim, duhet të mbani mend se njerëzit nuk janë thirrur për të gjykuar, por për ta shpëtuar njëri-tjetrin dhe se njerëzit nuk mund ta gjykojnë keqbërjen e të tjerëve, sepse ata vetë janë plot me keqbërje. E vetmja mënyrë që ata mund t'i mësojnë të tjerët është me shembullin e tyre të pastërtisë, faljes dhe dashurisë.

Tundimi kundër urdhëresës së pestë ndodh kur njerëzit e supozojnë një dallim midis popullit të tyre dhe njerëzve të popujve të tjerë dhe besojnë se është e nevojshme të mbrohen nga popujt e tjerë dhe t'i dëmtojnë ata. Për të mos rënë në këtë tundim, duhet ta kuptoni se të gjitha urdhëresat mund të kombinohen në një: përmbusheni vullnetin e atit, i cili u ka dhënë jetë dhe mirësi të gjithë njerëzve dhe bëni mirë për të gjithë njerëzit pa e bërë asnjë dallim. Popujt e tjerë ende mund t'i bëjnë këto dallime midis kombeve dhe mund të shkojnë në luftë, por njeriu që e përmbush vullnetin e atit i bën mirë çdo personi, pavarësisht nga cili komb është.

Për të mos rënë në ndonjë nga këto gabime njerëzore, njeriu duhet të mendojë jo për mishin, po për shpirtin. Nëse një njeri e ka kuptuar se jeta është veç për qëllimin e të qenët brenda vullnetit të atit në çdo moment të tashëm, atëherë as privimi, as vuajtja, as vdekja nuk mund ta trembin.

Jeta e përhershme nuk duhet kuptuar si diçka që do të jetë e ngjashme me jetën tonë aktuale, duke ndodhur në një vend dhe në një moment në kohë. Jeta e vërtetë në vullnetin e atit nuk ka as vend as kohë. Është e pamundur të imagjinohet jeta e vërtetë për sa i përket kohës apo njerëzve. Ata që kanë depërtuar në jetën e vërtetë jetojnë për atin. Edhe nëse për ne kanë vdekur, për Zotin janë të gjallë. Dhe për këtë arsye një urdhëresë përmban gjithçka tjetër brenda saj: duaje burimin e jetës me gjithë forcën tënde dhe si rrjedhim duaje çdo person që e mbart atë burim brenda vetes.

Ky burim i jetës është Krishti të cilin jeni duke e pritur. Çdo gjë që e fsheh këtë burim të jetës nga njerëzit duhet të konsiderohet tundim. Ekziston tundimi i studiuesve çifutë dhe i besimtarëve të vjetër – mos iu dorëzoni atij; ka tundime të pushtetit mbretëror – mos iu dorëzoni atyre; dhe ekziston edhe tundimi më i egër – ai i mësuesve të besimit që e quajnë veten ortodoksë. Kini kujdes nga ky tundim më shumë se nga të tjerët, sepse ata, këta mësues të vetëshpallur, duke menduar metoda të rreme të adhurimit, ju mashtrojnë duke ju çuar larg Zotit të vërtetë. Në vend që t'i shërbejnë atit të jetës me veprimet e tyre, ata e kanë tej lavdëruar fjalën dhe i mësojnë fjalët, por atë nuk ka nevojë për fjalë, ai ka nevojë për vepra. Ata janë të preokupuar veç me pamjen e jashtme, me dukjen e besimit. Tundimi i tyre është rrënja e të gjitha tundimeve, sepse ata kanë shfaqur urrejtje të fortë për atë që është e shenjtë në botë dhe nën maskën e mirësisë, e promovojnë të keqen. Ju e dini që askush nuk mund ta bëjë veten mësues të të tjerëve. Për të gjithë njerëzit është veç një mësues – zotëruesi i jetës, njohja (dija).

Kapitulli i dhjetë: MUNDIMET ME TUNDIMET

Prandaj, për të mos rënë në tundim, njeriu duhet të bashkohet me atin çdo orë të jetës.

DHE MOS NA LËR TË BIEM NË TUNDIM

Çifutët e shohin se mësimi i Jezusit lejon vend për qeverisje, besim dhe status të kombit, dhe për rrjedhojë e shohin se nuk ka asnjë mënyrë për ta hedhur poshtë mësimin e tij, prandaj vendosin ta vrasin. Pafajësia dhe kërkesat e tij të drejtësisë i ngadalësojnë ata, por kryeprihti Kajaf e shpik një argument që i lejon ata ta vrasin Jezusin.

Kajafi thotë: “Nuk kemi nevojë të arsyetojmë se a është ky njeri i drejtë apo i padrejtë. Ne veç duhet të arsyetojmë si vijon: a duam apo nuk duam që kombi ynë të mbetet komb i pavarur çifut, apo duam që ai të shkatërrohet dhe të shpërndahet? Kjo do të ndodhë nëse e lëmë këtë njeri të vazhdojë dhe nuk e vrasim.” Ky argument e zgjidh çështjen dhe ortodoksët e dënojnë Jezusin me vdekje, duke i nxitur njerëzit që ta kapin atë sapo të shfaqet në Jeruzalem.

Jezusi, megjithëse e di për këtë, vjen në Jeruzalem për festën e Pashkës. Nxënësit përpiqen ta bindin që të mos shkojë, por Jezusi thotë: “Ajo që duan të ma bëjnë ortodoksët nuk mund ta ndryshojë të vërtetën. Nëse e shoh një dritë, e di ku jam dhe ku po shkoj. Veç ai që nuk e njeh të vërtetën mund të ketë frikë ose të ketë ndonjë dyshim për të ardhmen. Veç ai që nuk sheh mund të lëkundet.” Dhe shkon në Jeruzalem.

Gjatë rrugës, ai ndalet në Betani, ku Maria e vajos me një shishe vaj të shtrenjtë. Duke e ditur se e pret një vdekje e shpejtë e mishit, Jezusi u thotë nxënësve, gjersa ata e qortojnë Marinë që derdhi vaj kaq të shtrenjtë mbi të, se balsami që ajo e kishte derdhur ishte për ta përgatitur trupin e tij për vdekje.

Gjersa Jezusi hyn në Jeruzalem, turma të njerëzve e takojnë dhe e ndjekin, gjë që i bind edhe më shumë ortodoksët për domosdoshmërinë e vrasjes së tij. Ata e presin një mundësi për ta kapur dhe Jezusi e di këtë. Ai gjithashtu e di se edhe fjala më e vogël e pakujdesshme kundër ligjit do t’u jepte arsye për ta ekzekutuar. Pavarësisht kësaj, ai shkon në tempull dhe përsëri shpall se metoda e mëparshme e çifutëve për adhurimin e flijimeve dhe libacioneve* është e rreme. Mësimi i tij, i bazuar te profetët, është i tillë që ortodoksët ende nuk mund

* pijeve alkoolike të ofruara zotave

ta gjejnë ndonjë shkelje flagrante të ligjit, me anë të së cilës do të mund ta dënonin me vdekje.

Ka joçifutë në festë dhe duke i dëgjuar mësimet e Jezusit, kërkojnë të flasin me Jezusin. Nxënësit frikësohen se kjo bisedë me joçifutët do ta komprometojë Jezusin dhe do ta shqetësojë turmën, por vendosin ta informojnë atë për dëshirën e joçifutëve. Duke e dëgjuar këtë, Jezusi është i hutuar. Ai e kupton se predikimi përpara joçifutëve do të tregonte qartë se ai e refuzon të gjithë ligjin çifut dhe do t'ua jepte një këndvështrim ortodoksëve që ta akuzonin për keqbërje. Ai gjithashtu e di se thirrja e tij e brendshme është t'ua shpjegojë njerëzve unitetin e tyre si bij të një ati, të lirë nga çdo dallim i besimit. Prandaj thotë: "Si kokrra e grurit që duhet të shkatërrohet që të japë fryt, ashtu edhe njeriu duhet ta japë jetën e tij të vdekshme për të dhënë fryt shpirtëror. Kushdo që e ruan jetën e tij të vdekshme do të privohet nga jeta e vërtetë, por kujt do që nuk i intereson për mishin do t'i jepet jeta e vërtetë. Jam i hutuar nga ajo që më pret, por ia kam dalë deri në këtë çast të jetës, ndaj pse të mos e bëja tani atë që jam thirrur ta bëj?"

Duke iu drejtuar njerëzve, edhe joçifutëve edhe çifutëve, Jezusi flet hapur për atë që ia kishte thënë në fshehtësi veç Nikodemit. Ai thotë: "Të gjitha besimet e ndryshme duhet të ndryshohen plotësisht dhe të gjitha strukturat e pushtetit njerëzor duhet të shkatërrohen. Ju duhet të arrini ta kuptoni njeriun ekskluzivisht si birin e atit të jetës dhe kjo njohje do t'i shkatërrojë të gjitha ndarjet njerëzore dhe do t'i bashkojë të gjithë njerëzit në një." Akuzave të çifutëve u përgjigjet: "Unë nuk e mësoj asnjë lloj besimi të ri, unë veç e mësoj atë që çdo njeri e di brenda vetes. Të gjithë e dinë se jeta u jepet atyre, dhe të gjithë njerëzve, nga ati i jetës. Mësimi im thjesht konsiston në dashjen e jetën që ati ua jep të gjithë njerëzve."

Shumë nga njerëzit e thjeshtë i besojnë Jezusit; ata të rëndësishmit dhe ata me rang të lartë nuk besojnë pasi janë të përqendruar në kuptimin institucional në fjalët e tij. Ata vendosën të mos e kapnin në pikë të ditës në Jeruzalem, por diku në fshehtësi. Një nga dymbëdhjetë nxënësit, Juda Iskarioti, vjen tek ata dhe ata i japin ryshfet që ai t'i çojë njerëzit e tyre te Jezusi kur ai nuk është i rrethuar nga njerëzit.

Kapitulli i njëmbëdhjetë: BISEDA E LAMTUMIRËS

*Jeta individuale është deluzion i mishit, është e keqe.
Jeta e vërtetë është një jetë e përbashkët për të gjithë njerëzit.*

POR NA ÇLIRO NGA E KEQJA

Duke u ndjerë i gatshëm për vdekje, Jezusi përgatitet të dorëzohet [te armiqtë]. Pjetri e ndal dhe e pyet se ku po shkon. Jezusi përgjigjet: “Po shkoj atje ku ti nuk mund të shkosh. Unë jam gati për vdekje dhe ti nuk je ende gati për të.” Pjetri thotë: “Jo, jam gati tash ta jap jetën time për ty.” Jezusi përgjigjet: “Një njeri nuk mund t’i premtojë vetes asgjë.”

Dhe ai u thotë të gjithë nxënësve: “E di që më pret vdekja, por besoj në jetën e atit dhe prandaj nuk kam frikë. Mos u mërzitni as për vdekjen time, por besoni në Zotin e vërtetë dhe në atin e jetës dhe vdekja ime nuk do t’ju duket aq e tmerrshme. Nëse bashkohem me atin e jetës, atëherë nuk mund të privohem nga jeta. Vërtet, nuk ju them se çfarë lloji dhe ku dhe kur do të jetë jeta ime pas vdekjes, por po jua tregoj rrugën drejt jetës së vërtetë. Është po aq e thjeshtë sa të bashkohesh me atin, burimin e gjithë jetës. Pas meje, mentori juaj do të jetë njohja juaj e së vërtetës. Duke i përmbushur mësimet e mia, ju gjithmonë do të ndjeni se jeni në të vërtetën, se ati është brenda jush dhe ju jeni në atin. Dhe duke e ditur që ati i jetës është brenda jush, do ta përjetoni një paqe që askush nuk do të mund t’jua marrë. Prandaj, nëse e dini të vërtetën dhe e jetoni atë, atëherë as vdekja ime dhe as vdekja juaj nuk mund t’ju shqetësojnë.

“Njerëzit e imagjinojnë veten si qenie të veçanta, secili me vullnetin e tij të veçantë për jetën; por ky është veç një deluzion. E vetmja jetë e vërtetë është ajo që e njeh burimin e jetës si vullnetin e atit. Mësimi im e zbulon këtë unitet të jetës dhe e imagjiron jetën jo si degë të veçanta, por si një pemë të vetme, në të cilën rriten të gjitha degët e ndryshme. Kushdo që do të jetojë sipas vullnetit të vet, si një degë e shkëputur, do të vdesë. Nëse jetoni sipas vullnetit të atit, atëherë do të keni gjithçka që dëshironi, sepse jeta u jepet njerëzve për mirëqenien e tyre. Nëse i përmbushni urdhëresat e mia, do të jeni të bekuar. Urdhëresa që i shpreh gjithë mësimet e mia është thjesht që të gjithë njerëzit duhet ta duan njëri-tjetrin. Dashuria konsiston në flijimin e jetës suaj të vdekshme për të tjerët – nuk ka asnjë përkufizim tjetër për dashurinë. Dhe kur ta përmbushni urdhëresën time për dashurinë, do ta bëni këtë si njerëz të lirë, jo si skllëvër. Ju nuk e miratuat mësimin tim rastësisht, e miratuat sepse është i vetmi mësim i vërtetë, sipas të cilit të gjithë njerëzit janë të lirë.

“Mësimi i botës bazohet në të bërit keq njerëzve; mësimi im është ta duam njëri-tjetrin. Prandaj bota do t’ju urrejë po aq sa më ka urreyer mua. Bota nuk e kupton mësimin tim dhe prandaj do t’ju persekutojë dhe do t’ju bëjë keq, duke supozuar se duke vepruar kështu po i shërben Zotit. Mos u habitni nga kjo, thjesht kuptojeni se kështu duhet të jetë. Bota, duke mos e kuptuar Zotin e vërtetë, duhet t’ju dëbojë dhe ju duhet të vazhdoni ta pohoni të vërtetën.

“Do të jeni të pikëlluar që më vrasin, por po më vrasin mua sepse po e pohoj të vërtetën. Vdekja ime është e nevojshme për afirmimin e së vërtetës, ajo do t’ju afirmojë juve dhe ju do ta kuptoni se çka është gënjeshtër dhe çka është e vërtetë. Ju do ta kuptoni gënjeshtërën prapa besimit të njerëzve në jetën e vdekshme dhe mungesën e besimit në jetën e shpirtit. Ju do ta kuptoni se e vërteta është në bashkim me atin dhe se përmes kësaj shpirti mund ta mposhtë mishin. Kur të mos jem më prezent në këtë jetë të vdekshme, shpirti im do të jetë me ju. Por ju, si të gjithë njerëzit, nuk do ta ndjeni gjithmonë fuqinë e shpirtit brenda jush. Nganjëherë do të dobësoheni dhe do ta humbni fuqinë e shpirtit, do të bini në tundim, nganjëherë do të zgjoheni në jetë të vërtetë në mënyrë të re. Do ta gjeni veten në kohë të skllavërimit të mishit, por kjo do të jetë veç e përkohshme. Do të vuani pak dhe më pas do të lindeni sërish nga shpirti, si një grua që vuan në mundimet e lindjes, por pastaj ndjen gëzim në lindjen e një personi në botë. Ju do ta përjetoni të njëjtën gjë kur shpirtrat tuaj të bëjnë ngritje pasi të jenë skllavëruar në mish. Atëherë do ta ndjeni një bekim të tillë sa që nuk do të keni më merak për asgjë tjetër. Mbani mend se shpirti jeton brenda jush dhe se Zoti një i vërtetë është njohja e vullnetit të atit, siç jua kam zbuluar unë.”

Duke iu drejtuar atit shpirtëror, Jezusi thotë: “E kam bërë atë që më ke urdhëruar ta bëj, ua kam zbuluar njerëzve se ti je burimi i të gjithëve. Dhe ata më kanë kuptuar. U kam mësuar se të gjithë gufojnë nga një burim i një jete të pafundme dhe se prandaj të gjithë janë një, se siç është ati brenda meje dhe unë jam në atin, ashtu janë ata një me mua dhe me atin. Gjithashtu u zbulova atyre se meqë i dërgove në botë në mënyrën që shfaq shumë dashuri, ata duhet të jetojnë me dashuri në botë.”

Kapitulli i dymbëdhjetë: FITORJA E SHPIRTIT NDAJ MISHIT

Prandaj, nuk mund të ketë të keqe për njeriun brenda vullnetit të atit, i cili [njeri] e jeton një jetë të përbashkët me të tjerët dhe jo jetën e tij individuale. Vdekja e mishit është bashkim me atin.

SE TUAT JANË MBRETËRIA DHE PUSHTETI DHE LAVDIA

Kur Jezusi e mbaron fjalimin me nxënësit e tij, qëndron në këmbë dhe në vend që të ikë apo të mbrohet, shkon ta takojë Judën, i cili po i çon ushtarët për ta kapur. Jezusi i afrohet dhe e pyet pse kishte ardhur. Por Juda nuk përgjigjet dhe grupi i ushtarëve e rrethon Jezusin. Pjetri nxiton ta mbrojë mësuesin e tij dhe fillon të luftojë me thikë; Jezusi e ndal Pjetrin dhe thotë se kushdo që lufton me thikë do të vdesë vetë nga thika dhe e urdhëron që ta dorëzojë thikën. Ai u dorëzohet atyre që kishin ardhur për ta marrë. Të gjithë nxënësit shpërndahen dhe Jezusi mbeti vetëm.

Komandanti i ushtarëve urdhëron që Jezusi të lidhet dhe të sillet te Kajafi, peshkopi aktual dhe ai që kishte dalë me argumentin që e kishte justifikuar vrasjen e Jezusit. Jezusi, duke e ndier veten se është brenda vullnetit të atit, nuk reziston dhe nuk ka frikë gjersa e largojnë. Por Pjetri, i cili sapo i kishte premtuar Jezusit se nuk do ta mohonte dhe se do të vdiste për të, kur sheh se Jezusi do të ekzekutohej, është i frikësuar se edhe ai do të ekzekutohej dhe e mohon çdo lidhje me Jezusin dhe largohet. Vetëm më pas, kur këndon gjeli, Pjetri kupton gjithçka që i kishte thënë Jezusi. Ai e kupton se janë dy tundime të mishit: frika dhe dhuna, dhe se Jezusi kishte luftuar me to kur u lut në kopsht dhe i ftoi nxënësit të luteshin me të. Ai e kupton se tani ka rënë në të dyja këto tundime: ai kishte dashur ta mbronte të vërtetën me dhunë, dhe nuk i kishte bërë ballë frikës së vuajtjes në mish duke e mohuar mësuesin e tij.

Kajafi fillon ta marrë në pyetje Jezusin, për ta parë se nga çka përbëhej mësimi i tij. Por Jezusi e di se Kajafi nuk është i interesuar për kuptimin e mësimit të tij, por thjesht po kërkon ta akuzojë atë, kështu që nuk përgjigjet, por thotë: “Nëse dëshiron ta dish mësimin tim, fol me ata që e dëgjuan dhe e kuptuan.” Jezusi rrahet për këtë. Dëshmitarët sillen për të demonstruar se Jezusi ishte mburrur për shkatërrimin e besimit çifut.

Peshkopi urdhëron: “Më thuaj, a je ti Krishti, biri i Zotit?” Jezusi thotë: “Po, unë jam njeri, biri i Zotit, dhe tani, kur më torturoni, do ta shihni se një njeri mund të jetë i barabartë me Zotin.” Peshkopi gëzohet pa masë me këto fjalë sepse e vërtetuan fajin e Jezusit. Gjykatësit e dënojnë me vdekje. Dhe i gjithë populli u

hodh mbi Jezusin dhe e rrahu, duke e pështyrë në fytyrë dhe duke e sharë. Ai është i heshtur.

Çifutët nuk e kishin autoritetin për t'i dënuar njerëzit me vdekje, kështu që e çojnë Jezusin te udhëheqësi romak Pilati, që ai ta dënonte Jezusin me vdekje. Pilati i pyet pse duan ta vrasin Jezusin. Ata thonë: "Sepse ai është njeri i keq". Pilati thotë: "Nëse është njeri i keq, gjykojeni sipas ligjit tuaj". Ata thonë: "Ne duam që ti ta ekzekutosh sepse ai është fajtor para Cezarit romak: ai është kryengritës, mbjell te njerëzit mosbindje ndaj autoritetit, i ndal ata t'i paguajnë taksa Cezarit, duke e quajtur veten mbreti çifut". Pilati e thërret Jezusin pranë tij dhe i thotë: "Çka domethënë kjo që ti je mbreti çifut?" Jezusi thotë: "A dëshiron ta dish saktësisht se çka domethënë mbretëria ime? Apo po më pyet veç për hir të rrethanave të jashtme?" Pilati thotë: "Unë nuk jam çifut dhe për mua është njëjtë nëse e quan veten mbreti çifut apo jo; po të pyes se çfarë lloj njeriu je dhe për çfarë arsye po thonë se je mbret?". Jezusi thotë: "Është e vërtetë që unë e quaj veten mbret, por mbretëria ime nuk është mbretëri tokësore, është mbretëri qiellore. Mbretërit tokësorë e vrasin njëri-tjetrin, bëjnë beteja dhe komandojnë trupa, por e shihni: mua më kanë lidhur dhe më kanë rrahur, por nuk po i kundërshtoj. Unë jam mbret i qiellit, jam i gjithëfuqishëm në shpirt. Kushdo që jeton sipas së vërtetës është i lirë dhe prandaj është mbret. Unë jetoj dhe mësoj veç për t'ua zbuluar njerëzve të vërtetën se ata janë të lirë në shpirt." Pilati thotë: "Ti e mëson të vërtetën, por askush nuk e di se çka është e vërteta. Secili e ka të vërtetën e vet." Pasi e tha këtë u kthye dhe u largua nga Jezusi, e u kthye te çifutët.

Pilati thotë: "Nuk kam gjetur asgjë kriminale te ky njeri. Pse ta ekzekutojmë?" Peshkopët thonë: "Duhet ta ekzekutojmë sepse ai po e nxit popullin në rebelim". Pastaj Pilati e merr në pyetje Jezusin përpara peshkopëve; por Jezusi, duke parë se kjo marrje në pyetje ishte veç për hir të formës, nuk përgjigjet. Atëherë Pilati thotë: "Unë nuk mund ta dënoj vetë; çoje te Herodi."

Në gjykatën e Herodit, Jezusi gjithashtu nuk thotë asgjë dhe nuk u përgjigjet akuzave të peshkopëve, dhe Herodi, duke e marrë Jezusin për budalla, i urdhëron ata ta veshin me rroba të kuqe për efekt komik dhe ta kthejnë te Pilati. Pilatit i vjen keq për Jezusin. Ai përpiqet t'i bindë peshkopët që ta falin Jezusin të paktën për shkak të festës, por peshkopët nuk duan të lëshojnë pe dhe të gjithë, me njerëzit prapa tyre, thërrasin që Jezusi të kryqëzohet në kryq. Ata thonë: "Ai është fajtor që e quan veten biri i Zotit". Pilati e thërret përsëri Jezusin pranë tij dhe e pyet: "Çka domethënë që ti e quan veten biri i Zotit? Kush je ti?" Jezusi nuk përgjigjet. Atëherë Pilati i thotë: "Si nuk më përgjigjesh kur unë e kam pushtetin të të ekzekutoj ose të të liroj?" Jezusi i përgjigjet: "Ti nuk ke kurrfarë pushteti mbi mua. Pushteti vjen veç nga lart." Dhe Pilati, për të tretën herë, përpiqet t'i bindë çifutët që ta lirojnë Jezusin, por ata i thonë: "Nëse nuk e

ekzekuton këtë njeri, për të cilin treguam se është kryengritës kundër Cezarit, atëherë nuk je mik me Cezarin, po je armik”. Dhe duke i dëgjuar këto fjalë, Pilati kapitullon dhe urdhëron që Jezusi të ekzekutohet. Jezusin e zhveshin, ia çajnë teshat dhe e veshin përsëri me rroba qesharake; e rrahin, qeshin dhe e shajnë. Pastaj ia japin një kryq për ta bartur dhe e urdhërojnë të shkojë në vendin e ekzekutimit dhe atje e kryqëzojnë në kryq.

Gjersa Jezusi është i varur në kryq, të gjithë njerëzit e mallkojnë. Ai u përgjigjet këtyre mallkimeve duke thënë: “Atë! Mos i dëno: ata nuk e dinë se çka po bëjnë.” Dhe pastaj, kur është afër vdekjes, thotë: “Ati im! Ia ofroj shpirtin tim pushtetit tënd.” Dhe duke e ulur kokën, jep shpirt.

Për botimin

Bibliografia

Tolstoy, Leo, and Dustin Condren. *The Gospel in Brief: The Life of Jesus*. Harper Collins, 2011.

Online

<https://botimetrb.wordpress.com/>

Licensimi

Ky publikim lëshohet nën licensën

Attribution-NonCommercial-ShareAlike
CC BY-NC-SA

This license lets others remix, tweak, and build upon your work non-commercially, as long as they credit you and license their new creations under the identical terms.

që nënkupton se i lejon të tjerët ta shkarkojnë dhe ta shpërndajnë te të tjerët, ta ndryshojnë punën në mënyrë jokomerciale, përderisa e përmendin burimin dhe i licencojnë krijimet e reja nën terma identike. Për më tepër, shih:

<http://creativecommons.org/licenses/>